

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

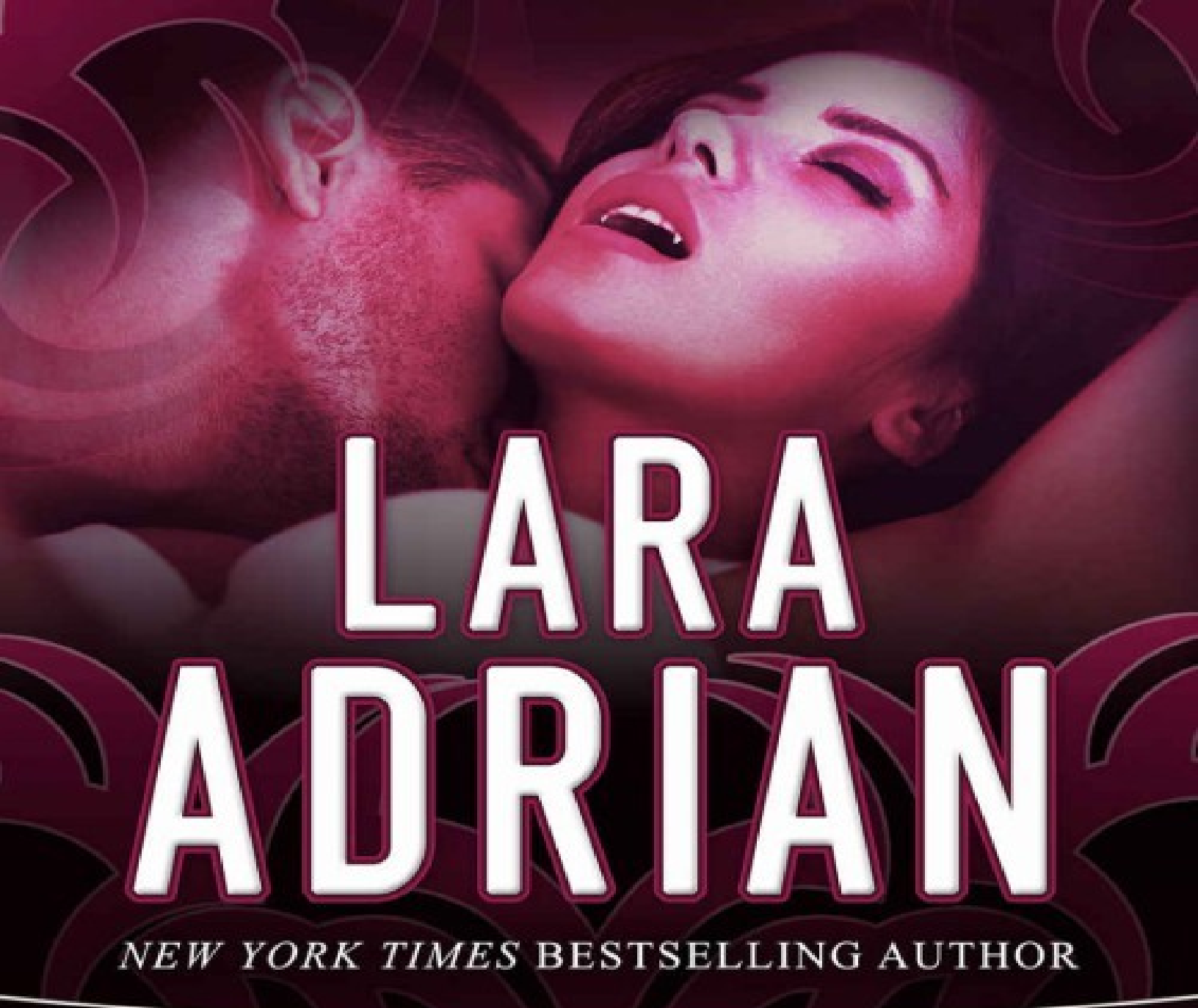
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LARA ADRIAN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

BOUND TO DARKNESS

A MIDNIGHT BREED NOVEL

"One of the best paranormal series around...
a must-read!" —*Fresh Fiction*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KARANLIĞA BAĞLI
Bir Geceyarısı Irkı Romanı
Kitap 13

"Çarpıcı derecede orijinal" (Booklist) Midnight Breed vampir romantizm serisi, *New York Times* ve 1 numaralı uluslararası çok satan yazar Lara Adrian'dan paranormal tutku ve gerilimin nabzını tutan bir romanla devam ediyor.

Carys Chase kendi kurallarını koymaya ve kalbinin yol göstermesine izin vermeye alışkındır - başkalarının bu konuda ne söyleyeceği önemli değildir. Nadir bir cins dişi ve aynı zamanda bir gündüz gezgini olan dik başlı, güzel Carys, türünün en güçlülerinden biridir. Tutkuyla yaşıyor ve sınırsızca seviyor, özellikle de Rune adındaki ölümcül kafes dövüşçüsü Breed savaşçısı söz konusu olduğunda.

Ringde yenilmez olan Rune, kan, kemik ve ölümden oluşan acımasız bir dünyada yaşıyor. Hem arenada hem de arenanın dışında pek çok düşman edinmiştir ve sırları da geçmişi kadar derin ve çalkantılıdır. Yumrukları ve dişleriyle hayatta kalmış tehlikeli bir yalnız olan Rune, kimsenin ona fazla yaklaşmasına izin vermemiştir... ta ki Carys'e kadar. Ancak geçmişinde gömülü olan cesetler, bugününü tehdit etmek için ortaya çıktığında Rune, Carys'in güvenine ihanet etmek ya da onu ikisinin de tek başına kazanmayı umamayacağı bir savaşın hedefine koymak arasında bir seçim yapmak zorunda kalır.

BÖLÜM 1

Titanyum çiviler dövüşçünün yüzünü keserek çelik kafesin zeminine kan sıçrattı ve yeraltı dövüş arenasındaki tezahürat yapan seyircileri heyecanlandırdı. Üst kattaki dans kulübünden gelen sert endüstriyel müzik, Breed erkekleri arasındaki uzun maçın bitimine doğru ilerlerken gürültüyü sağır edici bir seviyeye getirdi.

Carys Chase, Rune'un yumruğu rakibinin yüzüne tekrar değdiğinde ön tarafa yakın bir yerde, hevesli seyircilerin arasında duruyordu. Boston'un en acımasız arenasının namağlup şampiyonu için daha fazla bağırış ve alkış koptu.

Dövüşler teknik olarak yasa dışıydı ama oldukça kârlıydı. Ve yirmi yıl önce Irk'ın dehşete düşmüş insan komşularına ifşa edilmesinden bu yana, bir çift altı buçuk ayak, üç yüz kiloluk vampiri kapalı bir çelik kafeste karşı karşıya getiren yasadışı gladyatör tarzı maçlardan daha popüler çok az spor etkinliği vardı.

Kan Carys ve ırkı için çok önemliydi ama bazen insanoğlu kana daha da susamış gibi görünüyordu. Özellikle de dökülenler sadece Irk üyeleriyle sınırlı kaldığında.

Yine de Carys bile Rune gibi bir vampirin dövüşünü izlemenin güzel bir şey olduğunu kabul etmek zorundaydı. O tehlikeli bir zarafet ve ölümcül bir vahşilikti.

Ve o da onundu.

Geçtiğimiz yedi hafta boyunca -küçük bir arkadaş grubuyla La Notte'ye adım attığı ve Rune'u kafesin içinde savaşıırken ilk kez gördüğü geceden beri- neredeyse birbirlerinden ayrılmamışlardı. Hızlı, sert ve derin bir şekilde düşmüş ve bir saniye bile arkasına bakmamıştı.

Ailesi çok üzülmüştü. Onlar ve ikiz kardeşi Aric, sadece mesleğine ve ününe dayanarak Rune'u görmesini yasaklamışlardı. Onu tanımıyorlardı. Tanımak da istemiyorlardı ve bu onu incitiyordu. Bu onu kızdırdı.

İşte bu yüzden Carys, her iki ebeveyninden de miras kalan inatçı bir çizgiyle, kısa bir süre önce Chase ailesinin Darkhaven'ından ayrılmış ve en iyi arkadaşı Jordana Gates'in yanına taşınmıştı.

Kendi evini almak için evden ayrılması, özellikle de babası Sterling Chase'in pek hoşuna gitmemişti. Tarikat'ın Boston'daki varlığının komutanı olarak, Tarikat'ın kurucusu Lucan Thorne ve diğer

Bölge komutanları, Irk ve insanlık arasındaki barışın fiili koruyucularıydı. Bırakın şu anda içinde bulundukları istikrarsız durumu, iyi zamanlarda bile kolay bir görev değildi.

Carys babasının onun güvenliği ve refahı için duyduğu endişeyi anlıyordu. Tek dileği, babasının onun yetişkin bir kadın olduğunu ve kendi hayatını yaşaması gerektiğini anlayabilmesiydi.

Bu hayat, hayatını arenada kazanmayı seçen bir Cins erkeği içerse bile.

Etrafındaki seyirciler şampiyonlarının adını haykırıyordu. "Rune! Rune! Rune!"

Carys de ona katılmış, dövüş ringindeki hâkimiyetinden dehşete kapılmıştı; her ne kadar içindeki kadın, yumruklar ete ve kemiğe her çarptığında, karşı tarafın kim olduğuna bakmaksızın ürperse de. Ve en azından kendi kendine, ona aşık olmanın, kafesten temelli çıkmaya karar verebileceği gün için umutlanmasına neden olduğunu itiraf edebilirdi.

Hiç kimse Rune'u yenememişti ve birkaçı da bunu denerken ölmüştü.

Kahverengi deri pantolonu ve titanyum sivri uçlu parmaksız eldivenlerinden oluşan arena üniforması dışında çıplak bir şekilde kafeste akıcı hareketlerle ilerliyordu. Keskin metal, her darbenin kalabalığın zevki için et parçalayan ve kemik kıran bir gösteri olmasını sağlıyordu.

Ayrıca öncelikle sporun müdavimlerini eğlendirmek için dövüşçülerin boyunlarına U şeklinde çelik bir torc takılırdı. Her dövüşçünün kafesin içindeki bir merhamet düğmesine basma seçeneği vardı; bu düğme rakibinin yakasına zayıflatıcı bir elektrik şoku verir ve maçı durdurarak zayıf dövüşçüye maça devam etmeden önce iyileşme şansı tanırdı.

Rune ringe çıktığında sayısız meyve suyuna maruz kalmış olsa da, merhamet düğmesini kullanmaya hiç tenezzül etmemişti.

Bu geceki rakibi de öyle. Jagger da La Notte'nin gözdelelerinden biriydi ve galibiyet rekoru neredeyse Rune'un ki kadar etkileyici olan siyah bir Breed erkeğiydi. İki dövüşçü arenanın dışında arkadaş canlısıydı ama şu anda onları gören kimse bunu bilemezdi.

Cins olduğu için Jagger yaralarını saniyeler içinde iyileştirdi. Sağır edici bir kükremeyle Rune'un üzerine çark etti ve hücumdaki bir boğa gibi ileri atıldı. Temas Rune'u kafese doğru geri itti. Çelik çubuklar inledi, bu kadar kas ve gücün ani etkisi altında gerildi. Hemen aşağıdaki seyirciler çığlık atıp kaçtılar ama dövüş çoktan devam etmişti.

Şimdi hücumda olan Rune'du ve Jagger'ın iri bedenini kafesin diğer tarafına fırlattı.

Oyun olsun ya da olmasın, yumrukların ve dişlerin çarpışması hemen hemen her Cins erkeğin içindeki vahşiyi ortaya çıkarırdı. Jagger ayağa kalktı, dudakları öfkeli bir alaycılıkla keskin dişlerinin arasından sıyrıldı. *Dermaglifleri* koyu teninde şiddetli renklerle titreşiyordu. Rune'a doğru yaklaştı, gözlerinden kehribar rengi bir ateş fışkırırken yere çömeldi ve yeni bir saldırıda bulunmaya hazırlandı.

Kafeste onun karşısında Rune dimdik duruyordu, devasa kolları iki yanında, Jagger'la birbirlerinin etrafında dönerken duruşu aldatıcı bir şekilde rahattı.

Rune'un Breed deri işaretleri de öfkeli renklerle çalkalanıyordu. Gece mavisi gözleri rakibini incelerken sıcak kıvılcımlarla parlıyordu. Rune'un dişleri devasa boyutlardaydı, jilet gibi keskin uçları arenanın loş ışıklarında parlıyordu. Ama koyu kahverengi saçlarının terden nemlenmiş dökülüşünün altında, granitten yontulmuş sert yüzünde mutlak, ölümcül bir sakinlik vardı.

Bu Rune'un en tehlikeli haliydi.

Jagger sıçrayıp ring boyunca öfkeli bir hareket bulanıklığı içinde fırlayıp takla atarken Carys'in nefesi kesildi. Bir ayağı güçlü bir çekiç gibi Rune'un yüzüne geldi, o kadar hızlıydı ki Carys hareketini zorlukla takip edebildi.

Ama Rune yapmıştı. Jagger'ın bileğini kavradı ve bükerek dövüşçüyü yere düşürdü. Jagger bir anda toparlandı, dirseğinin üzerinde döndü ve Rune'un bacaklarını bir başka yumuşak tekmeyle altından süpürdü.

Bu hamle hızlı ve zarıftı ama Jagger'ın ani bir yenilgiye uğramasına yol açtı.

Rune yere düştü ama Jagger'ı da yanına alarak onu kafesin zemininde imkânsız bir tutuşa soktu. Jagger kurtulmak için mücadele etti ama Rune'un çivili muştaları dövüşçüyü zapt etti.

Saatler maçın sonuna doğru geri sayarken arenada uğultular ve alkışlar yükseldi, Rune bir galibiyet daha almak üzereydi.

Carys onun kesin zaferini alkışlarken ensesinde bir farkındalık karıncalanması hissetti. Kulübün arka tarafına doğru arkasından baktı. Babasının Breed savaşçılarından ikisi az önce içeri girmişti.

Kahretsin.

Tarikat'ın siyah kıyafetlerini giymiş olan Jax ve Eli, onu bulmaya çalışırken kafesin içindeki gösteriyi görmezden gelerek büyük kalabalığı taradılar. Her gece Tarikat'ın bebek bakıcılığı devriyesini görmeye alışmaya başlamıştı ama bu durum onu daha az sinir bozucu yapmıyordu.

Belki de babasının sabrı sonunda taşmıştı. Onu, savaşçıları gönderip onu aldıracağını ve sonunda eve getireceğini tahmin edemeyecek kadar iyi tanıyordu. Gerekirse zorla.

Ha. Bırak denesinler.

İrkin nadir birkaç dışısından biri ve bir gündüz gezgini olan Carys, türünün herhangi bir erkeği kadar güçlüydü. Annesi Tavia Chase'in yarı Kadim ve yarı Melez genetiğinden oluşan, laboratuvarı yaratılmış bir mucize olduğu düşünülüyordu, çoğundan daha güçlüydü.

Ama Jax ve Eli'dan kaçmak için fiziksel güce başvurmasına gerek yoktu. Carys'in elinde babasından miras kalan bir başka yetenek daha vardı.

Arenanın ön tarafına yakın bir yerde kalabalığın arasında dururken Carys zihnini susturdu ve çevresine odaklandı. Etrafındaki gölgeleri toplayıp bükerek kendini gizledi. Gölgeyi yakınında tuttuğu sürece kimse onu göremezdi.

Bekledi ve bir çift Tarikat savaşçısının kulübün derinliklerine doğru ilerleyerek içeride toplanmış yüzlerce insan ve Irkı taramasını izledi. Carys kimse tarafından görülmeden kalabalığın derinliklerine doğru sürüklendi. Jax ve Eli birkaç dakika aradıktan sonra vazgeçti. Carys sonunda onların gidişini izlerken büyüünün içinden gülümsedi.

Bu sırada kafesteki maç sona ermişti. Rune ve Jagger metal torklarını ve eldivenlerini çıkarmışlardı. Birbirlerini omuzlarından alkışladılar ve spiker kazananı ilan ederken ikisi de yüzlerindeki kan ve teri sildiler.

Carys gölgelerinin düşmesine izin verdi. Kafesin kapağı dövüşçüleri dışarı çıkarmak için açıldı. Rune'u karşılamak için koştu, onun adını haykırdı ve adamı bir zafer daha kazanırken kalabalığın geri kalanıyla birlikte alkışladı.

Rune'un sert yüzü onu gördüğünde özel bir vaatle aydınlandı. Acımasız, korkutucu dövüşçü kafesten çıktı ve onu belinden yakalayarak kendisine doğru çekti.

Koyu renk gözleri gizlemeye bile çalışmadığı bir ihtiyaçla parlıyordu. Etrafında yükselen tezahürat ve alkışlara aldırmadan, sahiplenici bir öpücükle kızın ağzını aldı.

Sonra onu kucağına aldı ve arenanın dışına taşıdı.

BÖLÜM 2

*Sipariş Merkezi
Washington, D.C.*

Lucan Thorne, son yarım saattir kıcını çiğneyen insan politikacıyla yaptığı görüntülü görüşmenin bağlantı kesme düğmesine bastı. Böyle zamanlarda yirminci yüzyılın basitliğini gerçekten özliyordu. O zamanlar, az önce yaptığı gibi sinir bozucu bir konuşma, telefonu kapatarak ve diğer uçtaki kişiye davetsiz fikirleri hakkında gerçekten ne düşündüğünü bildirerek noktalanabilirdi.

O zamanlar daha da hoşuna giden şey, bitmek bilmeyen toplantı ve kurul incelemesi talepleri sadece çabalarını engellemeye ve değerli zamanını boşa harcamaya yarayan insan ve Irk hükümet tiplerinin incelemesi altında olmak yerine, Tarikat'ın hızlı ve etkili adalet markasını özel olarak yürütebilmektir.

Lucan mırıldandığı bir küfürle masasındaki sandalyeyi geriye itti ve çalışma odasını adımlamaya başladı.

"O kadar kötü, ha?" Cins arkadaşı Gabrielle açık kapı aralığında duruyordu.

"Küresel Milletler Konseyi bu hafta başında İtalya'da meydana gelen suikastlarla ilgili olarak bir bilgilendirme toplantısı yapılması çağrısında bulundu. Görünüşe göre birden fazla GNC üyesi benim konseyden çıkarılmam için dilekçe vermiş." Lucan odayı geçip kumral saçlı güzel eşiyle buluştu ve onun çatık kaşlarına bir öpücük kondurmaktan kendini alamadı. "İtalya'nın yeni başkanının kardeşi ile GNC üyesi Byron Walsh arasındaki görüşmeyi gizlice ayarlayan kişi ben olduğum için konseyin suçlamasının yersiz olduğunu söyleyemem."

"Siz sadece insan ve Irk ırklarının iki nüfuzlu üyesi arasında önemli bir ittifak kurulmasına yardımcı olmaya çalışıyordunuz. Konsey, Tarikat'ın da herkes kadar barış istediğinin farkında değil mi?" Elini tutup onu çalışma odasından çıkarıp koridora götürürken Gabrielle başını ona doğru eğdi. "Kimse toplantının sabote edileceğini tahmin edemezdi. Hem de Walsh'un kendi oğlu tarafından."

Lucan homurdandı. "Derek Walsh daha büyük bir sorunun sadece bir parçasıydı. Düzen'in var olmasına izin verdiği her gün daha da güçlenen bir sorun."

"Opus Nostrum," dedi Gabrielle sessizce.

Ölümcül kabalın adı birkaç hafta öncesine kadar duyulmamıştı; grup deneysel UV teknolojisini çalmış, ardından da bunu Breed ve insan ileri gelenlerinin katıldığı bir barış zirvesi galasında toplu katliam için kullanmaya kalkışmıştı. Düzen, Opus'un lideri Reginald Crowe'u öldürerek bu felaketi kıl payı engellemişti. Ancak kamuoyuna yapılan bu tanıtımdan ve ardından ellerinde kimyasal ve diğer silahlar olduğuna dair söylentilerden sonra Opus Nostrum şu anda dünyanın en korkulan terör grubuydu.

Bu hafta başında iki üst düzey ismin Opus'un çiçeği burnunda bir üyesi - aynı zamanda saygın bir GNC yetkilisinin oğlu olan bir üye- tarafından öldürülmesi yangına körükle gitmekten başka bir işe yaramayacaktı.

Opus Nostrum ne kadar gerçek bir tehdit olsa da, gölgelerde gizlenen başka bir düşman daha vardı. Tarikat'ın yeni yeni anlamaya başladığı bir düşman.

Irklar bin yıl boyunca gezegendeki tek doğaüstü varlığın kendileri olduğuna inanmışlardı. Şimdi ellerinde bir başkasına dair reddedilemez kanıtlar vardı. Ve kendilerine Atlantisliler diyen bu diğer uzaylı ölümsüz ırk, görünüşe göre Opus Nostrum'un çabalarını çocuk oyuncağı gibi gösterecek bir savaş planlıyordu.

Teşkilat'ın elinin kolunun bağlı olduğunu söylemek yetersiz kalır.

Opus Nostrum'u durdurmak ve Atlantislilerin oluşturduğu daha derin, gizli tehdidi ortadan kaldırmak zorundaydılar ve Lucan'ın bunu bir kolu GNC ya da başka bir işgüzar varlık tarafından arkadan bağliken yapmaya hiç niyeti yoktu.

Neyse ki, Tarikat son günlerde birkaç yardımcı ipucu ve beklenmedik müttefikler edinmişti. Kıl payı atlattıkları her aksilik ve felaket, onlara küçük bir umut ışığı vermiş gibi görünüyordu. Bu da çok iyi bir şeydi. Lucan alabilecekleri tüm şansa ihtiyaç duyacaklarını hissediyordu.

Şansı yaver gitmezse, Tarikat'ın yoluna çıkan herkesi ezip geçmeye karşı değildi.

O ve Gabrielle karargâhın konferans salonuna doğru köşeyi dönerken, Lucan oğulları Darion'ın Gideon ve savaşçının eşi Savannah ile konuştuğunu duydu.

Dare henüz resmi olarak Tarikat'ın bir parçası değildi ama Lucan yirmi bir yaşındaki bu gencin hem entelektüel olarak hem de savaşın sıcağında kendini kanıtladığını kabul etmek zorundaydı. Bu gece Gideon'la birlikte İrlanda'da Opus'la bağlantısı olduğu anlaşılan bir Breed erkeğinin peşindeydiler.

Lucan ve Gabrielle, Gideon'u bilgisayarlardan oluşan bir duvarın önünde oturmuş, Dare ve Savannah'yı da konferans masasındaki raporları ve şemaları incelerken bulmak için durakladılar.

Eski anıları canlandıran tanıdık bir sahneydi ama Darion'un da resme eklenmesi Lucan'ın göğsünün gururla kabarmasına neden oldu. Gabrielle onun elini sevgiyle sıktı, şüphesiz aralarındaki kan bağı sayesinde duygularındaki dalgalanmayı hissediyordu.

Lucan boğazını temizledi ve Savannah gülümseyerek onu selamladı. Anne ve babası odaya girdiğinde Dare'in yüzü gergindi ve tüm dikkatini işine vermişti.

"Riordan'a ulaşabildik mi?" Lucan sordu.

Gideon bir küfür savurdu ve her zaman taktığı gümüş gözlüklerini çalışma masasının üzerine fırlattı. Elini dikenli sarı saçlarının tepesinde gezdirdi. "Mekâna girip çıkan trafiğin birkaç saatlik işe yaramaz güvenlik kamerası görüntülerini ele geçirmenin dışında, henüz ağının çekirdeğine girmenin bir yolunu bulamadım. Orospu çocuğu on ikinci yüzyıldan kalma bir kalede yaşıyor, Tanrı aşkına. İçeride bir tür iletişim ekipmanı var ama bağlantı protokolü kapalı. Herhangi bir yukarı bağlantıdan yararlanamadım."

Lucan bakakaldı. "Ne demek bu?"

İlk cevap veren Darion oldu. "Riordan'ın iletişim ağında bir açık bulamazsak, yerini tespit etme konusunda çıkmaza gireceğiz."

Bir zamanlar -daha birkaç hafta öncesine kadar- Lucan Darion'un bilgisinin derinliği ve ilgi alanlarının genişliği karşısında şaşırır, hatta şok olurdu. Buna bir de Tegan'ın gözetiminde mükemmelleştirdiği taktik ve savaş becerileri eklenince, Darion bir kez sahada tecrübeli hale geldiğinde çok az rakibi olacaktı. Lucan ve oğlu, onun Tarikat'ın gerçek bir üyesi olarak hazır olup olmadığı konusunda birden fazla kez çatışmış olsalar da, bu endişeler geçmişte kalmaya başlamıştı.

"Sanırım bunlar Nova'nın Riordan'ların eviyle ilgili çizimleri." Lucan konferans masasının üzerine yayılmış elle çizilmiş planları işaret etti.

Darion başını salladı. "Hatırlayabildiği kadarıyla. Nova on yıldan uzun bir süredir Darkhaven'daki ailesinin yanına gitmediğini söyledi."

Savannah'nın koyu kahverengi gözleri Dare'e bakarken ayıktı. "Ona Darkhaven demek fazla cömertlik olur. Aynı şey Riordan için de geçerli.

Aile. Nova'nın evlat edinen babasının ellerinde çektiği her şeyi bize anlatmasına gerek yoktu, ancak orada gördüğü muamelenin acımasızlıktan başka bir şey olmadığı açık."

Nova, Mathias Rowan'ın birkaç haftadır birlikte olduğu cins arkadaşıydı. Çift, Tarikat'ın Londra'daki komutanı kendi şehrinde işlenen bir dizi cinayeti ve kayıp bir Rus silah sevkiyatını araştırırken tanışmıştı.

Dövmeli, mavi-siyah saçlı genç kadın -ki asıl adı Catriona Riordan'dı- Tarikat'a onu yetiştiren Breed erkeği hakkında şu anda sahip oldukları istihbaratın çoğunu sağlamada etkili olmuştu. Nova sayesinde, ölen adamların üzerindeki siyah bokböceği dövmelerinin onları Fineas Riordan'ın haydutları olarak işaretlediğini öğrenmişlerdi.

Ancak Derek Walsh'un İtalya'daki suikastlarla ilgili itirafına kadar Tarikat'ın elinde Riordan'ı Opus Nostrum'la ilişkilendirecek hiçbir kanıt yoktu. Derek'in Opus'un yakın çevresini şok edici cinayetlerle etkileme planlarıyla övünmesi, aynı zamanda siyah bokböceği dövmesi taşıdığı gerçeğiyle daha da önemli hale geldi.

Lucan Riordan'ın kalesinin krokilerine baktı ve başını salladı. "Bu piçin şu anda neyin peşinde olduğunu ya da haydutlarının Londra'da onun için toplamaya çalıştığı silah konteynırıyla ne yapmak istemiş olabileceğini bize söyleyecek sağlam bir şeye ihtiyacımız var." Lucan Gideon'a baktı. "Küçük dronumuzu bir uçuş için göndermemiz ne kadar sürer?"

"Birkaç saat önce yukarı çıktı."

Darion sözlerini, "Ve gözetlemenin sadece birkaç saniyesinde vuruldu," diye bitirdi, yüzü asıktı. "Hiç veri alamadık."

"Aman Tanrım." Lucan kaşlarını çatarak Gideon'a baktı. "Uydu görüntüleri mi?" "Üzerinde çalışıyoruz."

"Daha hızlı çalış. Bu arada, GNC'yi ve Capitol'deki diğer tüm sızlanan koltuk oyun kurucularını İtalya'daki saldırının Walsh'un akli dengesi yerinde olmayan oğlu tarafından düzenlenmiş münferit bir olay olduğuna ikna etmeliyim. İhtiyacımız olan son şey Opus'un bu cinayetlerle uzaktan da olsa bir bağlantısı olduğunun duyulması. Bunun tek yapacağı kamuoyundaki histeriyi körüklemek olur ki zaten bu tür şeylerle yeterince uğraşıyoruz."

Odadaki herkes başını sallayarak onayladı ama Darion'un yüzünde hâlâ endişeli bir ifade vardı. "Riordan gibi pisliklerle başa çıkabiliriz. Hatta zamanı geldiğinde Opus Nostrum'la bile başa çıkabiliriz. Ama geriye Atlantisliler kalıyor."

"Öyle," dedi Lucan. "Ve biz de bu savaşa hazırlıklı olmalıyız. Reginald Crowe'un bize gösterdiği bir şey var ki, onun gibiler burnumuzun dibinde yaşayabilir ve biz bunu fark etmeyiz bile. Tıpkı Boston'daki La Notte'nin artık ölü olan sahibi gibi. Atlantisli kardeşleri onu öldüren kadar hiç kimse Cassian Gray'in insandan başka bir şey olduğundan şüphelenmezdi."

Gabrielle'in eli Lucan'ın koluna hafifçe indi. "Evet ama Crowe'un kötü olduğu yerde Cass'in tek suçu Atlantisli kızını halkından çalıp ona daha iyi bir hayat vermeye çalışmaktı. Jordana'da kötü olan hiçbir şey yok. Babasında da kötü bir şey yoktu."

"Mücadele etmemiz gereken onlardan herhangi biri değil," diye hatırlattı Lucan eşine. "Savaş isteyen onların kraliçesi. Cass, Selene'in emriyle kellesini kaybetti ve Jordana da Selene'i bulamazsak hayatının geri kalanını kraliyet büyükannesinden saklanarak geçirecek."

Darion ciddiyetle başını salladı. "Eğer Crowe'un söyledikleri doğruysa, kraliçeleri diğerlerinin sonunu getirecek bir savaş planlıyormuş, o zaman o kaltağı yakalayıp yok etmekten başka çaremiz yok. Lejyonunun geri kalanını da."

Lucan oğlunun dönüştüğü adama, korkusuz şampiyona baktı. Darion'u güçlü bir düşman ırkla çatışmanın ön saflarında hayal etmek istemiyordu. Ama içindeki komutan, bir gün o hücumla liderlik edecek daha iyi bir savaşçı isteyemezdi.

"Riordan'la ilgili bir şey bulduğunuzda bana haber verin," diye talimat verdi. "O piçin nefes almasına izin verdiğimiz her dakika Opus'a saldırmak için bir fırsat daha veriyor."

BÖLÜM 3

Arenadan ayrıldıklarından beri Carys'in jean giymiş bacakları ona sarılmış ve ağzı onunkine kilitlenmişken Rune kulübün arka tarafındaki odasına doğru ilerledi.

Ağır bas ve endüstriyel dans müziği etrafta zonkluyor, tıklım tıklım dolu kulübün gürültüsü ve yüzlerce ses, Rune ve Carys La Notte'nin yeraltı katındaki dövüşçülerin odalarına yaklaştıkça alçak bir sese dönüşüyordu.

Damarlarında dolaşan kanın gürültüsünden pek bir şey duyamıyordu.

Kapıyı tekmeleyerek açtı ve onu içeri taşıdı. Onunla yalnız kalmak için sabırsızlanıyordu. Onun içinde olmak için. Eşiği geçer geçmez dönerek Carys'in sırtını kapalı panele dayadı ve dudaklarını ve dilini ateşli, ilkel bir öpücükle aldı.

Kafesteki yirmi beş dakikalık göğüs göğüse dövüş onu her zaman adrenalinle ve sevişme ve beslenme ihtiyacıyla baş başa bırakırdı. Maç sonrası ritüeli uzun zamandır La Notte'nin BDSM inlerinde her iki susuzluğunu da gidermekti ama son yedi haftadır kulübün o kısmına adım atmamıştı.

Carys Chase şu anda arzuladığı tek şeydi.

Bunca zamandır yatağındaki tek kadın oydu - birbirlerinin kıyafetlerini yırtmadan önce o kadar ileri gidebildikleri birkaç durumda. Carys'le seks yapmak onu başka kadınlara karşı mahvetmişti. Carys onun vahşi yanını başka hiçbir şeyde olmadığı kadar ortaya çıkarıyor, damarlarını öylesine ateşlendiriyordu ki, özellikle de güçlü, muhteşem vücudu ona şimdi olduğu gibi yapıştığında buna dayanamıyordu.

Vahşi ve sınır tanımayan güzel Irk dişisi, doğanın ham ve güçlü bir gücüydü.

Kanına gelince.

Sikeyim. Onun kanının cazibesini düşünemiyordu. Özellikle de siki granit gibi sertleşmiş ve onun içinde olmak için can atarken.

Kafesteki ter ve kirden arınmak için bir duşa ihtiyacı vardı ama Carys buna aldırıyor gibiydi. Çok daha iyisini hak etmesine rağmen, ona nasıl gelirse gelsin hoş karşılıyordu. Ve lanet olsun ki bu onu daha da sertleştirmede.

Bir kolunu adamın ensesine dolamış, diğer koluyla da deri şortunun bağlarını çözmeye çalışıyordu. Çıplak kalçalarından aşağı sıyrıldılar ve serbest kalan shaftını kavradı. Rune onun uzunluğunu okşarken inledi. Ağzı hâlâ onunkine çarpıyordu ve elinin her emin darbesiyle, talepkâr küçük dilini onun ağzının derinliklerine itti.

Tanrım, o gerçekten onun bağımlılığıydı.

Kalçalarını yukarı doğru iterek uyarılmışlığının çıkıntısını kadının göbeğine sürttü. Kot pantolon tenini aşındırdı ama vücudunun ısısı adamın tıslamasına neden oldu.

"Beni ne kadar sertleştirdiğini hisset," diye mırıldandı dudaklarına karşı, sesi dişlerinin varlığından dolayı kalındı. "Çıplak olman gerek. Hemen şimdi."

"Katılıyorum." Ayaklarını yere koyarken kendi ayaklarının sivri uçlarını göstererek gülümsedi.

Carys'i gerçek Irk formunda görmek bazen onu hâlâ tedirgin ediyordu. Arzu, Carys'in parlak mavi gözlerini kehribar rengi kıvılcımlarla parlatıyordu, tıpkı onun karanlık gözlerinde olduğu gibi. Tıpkı onunki gibi, Carys'in gözbebekleri de ihtiyaçtan kedi gibi yarıklara dönüşmüştü.

Hevesli elleriyle siyah bluzunu ve vücudunu saran kot pantolonunu çabucak çıkardılar, ardından Carys ipeksi sütyenini ve zar zor giydiği külotunu çıkardı. Carys'in soyunduğunu daha önce bir düzine kez görmüştü ama bu, omuzlarında, göğsünde ve gövdesinde dönüp duran *dermagliflere* hayranlıkla bakmasına engel olmamıştı.

Breed'in deri izleri onun vücudunda iz bırakanlardan daha narindi. Ama onun tüylü süslemeleri ve dantelli desenleri, tıpkı onunkiler gibi derin renklerle çalkalanıyor ve arzusunun yüksekliğini gösteriyordu.

Dermaglifleri ve dişleri vardı ama aynı zamanda bir Soydaş'ın doğum lekesini de taşıyordu. Küçük kırmızı bir sembol - hilal şeklindeki ayın beşiğine düşen bir gözyaşı damlası - Carys'in boynunun sol tarafında yer alıyordu. Rune ve Soy'un çoğunluğu gecenin yaratıklarıyken, onun gün ışığında yürümesini sağlayan parçasıydı.

Rune uzanıp küçük işarete dokundu, parmaklarının kaba uçlarını kızın yumuşak yanağında gezdirdikten sonra göğüslerinin üzerinde dans eden güzel *gliflere* doğru indi.

"Çok güzelsin amına koyayım," diye mırıldanarak meme uçlarının pembe tomurcuklarını okşadı. İri elini kızın ince karnından bacaklarının arasındaki karamel-kahverengi buklelerden oluşan dar bölgeye doğru kaydırды. Kız onun için ıslanmıştı, ipeksi ve sıcaktı. Çok seksiydi.

İşleri yavaşlatmak istiyordu ama kafesteki adrenalinin etkisi hâlâ üzerindeydi. Tıpkı bu kadına duyduğu ihtiyaç gibi.

Rune onun hafif ağırlığını elleriyle kaldırdı ve onu belinden tutarak havaya kaldırdı. Bacaklarını Rune'un kalçalarına doladı ve sikini vücudunun kaygan yarığına oturttu. Rune içine doğru itti, uzun, sert itiş onu kabzasına kadar oturttu.

Carys inledi, daha nefesini bile tutamadan onun üzerinde sallanmaya başladı. *Carys* onun bakışlarını tutarken gözlerinde ateş patladı, arzu *gliflerini* sular altında bırakırken dişleri daha da uzadı. Rune kendini destekledi, ayakları arduvaz zemini kavradı, bir kolu Carys'in ağırlığını tuttu, diğer kolu ise vücudunun kendisinden talep ettiği her şeyi ona verirken arkasındaki duvara yaslandı.

Onunlayken kendini kontrol altında tutmaya gerek yoktu. Birlikte, tutkuları patlayıcıydı. Muazzamdı. Her ne kadar klasik bir güzelliğe sahip olsa da, Carys'in kollarında ne kadar narin hissederse hissetsin, Carys herhangi bir Cins erkek kadar güçlüydü.

"Evet," diye tısladı kulağına, adam ona çarparken. "Rune, evet. Beni daha sert becer."

Homurdandı, itaat etmekten mutluydu. Adam daha derine inerken, kadın haykırdı. Tırnakları sırtını tırmalıyor, derisini çiziyor ve onu teşvik ediyordu. *Dermaglifleri* canlıydı ve çıplak göğsüne karşı nabız atıyordu, vücudu dalgalar halinde ısı yayıyordu.

"Hadi bebeğim," diye haykırdı kenetlenmiş dişleri ve azı dişleri arasında. "Böyle mi istiyorsun?"

"Oh, evet," diye nefes nefese kaldı. "Bana daha fazlasını ver, Rune. Durma."

İkisi de serbest kalmaya doğru savrulmaya başlarken, adam gök gürültüsünü andıran bir kükremeye kadının içine pompaladı. Artık yavaşlatamazdı, Carys istese bile. Aralarına bakıp Carys'in vücudunun gerginliğini, güzel *gliflerinin* derin çivit mavisini, şarap ve altın rengiyle titreşip vahşileşmesini izledi. Çok yaklaşıyordu.

Siktir, o da öyleydi.

İlk dalga ona çarptığında Carys'in tırnakları omuzlarına saplandı. İçinden bir zevk çılgılığı koptu, Rune'un şimdiye kadar duyduğu en ateşli şeydi. Carys titreyip Rune'un artan itişlerinin etrafında kırılırken, Rune'un içinde de kendi doruk noktası yükseldi.

Başını sert bir haykırıyla arkaya attı, vücudunun sıcak kılıfına çakıyor, her hamlede sıkı duvarlarının onu sağdığını hissediyordu. Boşaldığında, vahşi bir kükreme duydu, salıverilmesinin yoğunluğu onu sarstı.

"Tanrım, sikimin üzerinde kendini iyi hissediyorsun," diye homurdandı, başını tekrar aşağı indirip ona baktı. "Beni böyle becermeye devam edersen, seni hiçbir şeyden mahrum edemeyeceğim, kadın."

"Bunu mu demek istiyorsun?" Artık gözlerinde mavi kalmamıştı, sadece parlak kehribar rengi ışık vardı. Ve hepsi de adamın boğazına sabitlenmişti. Dudaklarını yaladı, sonra ona baktı, Breed'e özgü bir tavırla.

Kızın kendisiyle oynadığını anlamasına rağmen anında ayıldı. Onun güzel yüzünün yan tarafını okşadı. "Kuralımızı biliyorsun, aşkım."

İnce kaşlarını kaldırarak inledi. "Herkesin kurallarına uysaydım, en başta asla bir araya gelmezdik, değil mi?"

O daha ne yaptığını anlamadan başını eğdi ve dilini şahdamarında gezdirdi. Dişleri yoktu, sadece yumuşaklık vardı; hızlı, ıslak bir okşayış, kafeste aldığı herhangi bir elektrik sarsıntısından bile daha güçlü bir şekilde onu okşadı.

Kutsal. Cehennem.

Rune hırladı ve onu yakalayarak bir patates çuvalı gibi omzunun üzerine kaldırdı. Kız ciyakladı, elleri adamın sırtına çarptı, karamel-kahverengi saçları adamın çıplak kışını gıdıklarken adam onunla birlikte kamarasından yatak odasına doğru yürüdü. Onu yatağın üzerine bıraktı, sonra da üzerine çıktı.

Gülüyordu, zararsız küçük alayının tadını çıkarıyordu ama Rune şimdi tamamen ciddiye. "Kan bağı koparılamaz, Carys. Bunu biliyorsun."

Gülümsemesi biraz soldu. "Biliyorum."

"Birlikte sahip olduğumuz şey harika, ama etrafına bak. Bana bak." Başını iki yana salladı. "Gerçekten ait olduğun yer burası mı? Kulübe mi? Her gece kafesin dışındaki kalabalığa mı? Kimsenin seni hayatının geri kalanında zincirlenmiş görmek isteyeceği türden bir hayat olmadığı kesin. Ben bile."

"Dikkatli ol, sesin aileme çok benziyor."

"Onaylamamakta haklılar. Beni. Bizi, bu şekilde birlikte olmamızı." "Başkalarının ne düşündüğü umurumda değil."

Hayır, yapmadı. Bu da onun saygı duyduğu yönlerinden biriydi. Onda sevdiği pek çok şeyden biriydi.

"Seni ilk gördüğümde başıma bela olacağını anlamıştım." Parmaklarını kızın saçlarına geçirdi, avuç içi kızın sıcak ensesinde kıvrıldı. "Sen ve senin küçük kıkırdayan, sallanan arkadaş grubun. İçeri girdiğiniz anda sizi fark ettim, bunu biliyor muydunuz?"

Sırıttı. "Eminim bizi özlemek zor olmuştur. O gece hepimiz oldukça ateşliydik. Buraya gelmeden önce şehir dışında bir sürü kulübe gitmiştik."

Rune başını salladı. "Arkadaşlarını gördüm ama dikkatimi çeken tek kişi sendin. Grubun en önünde yürüyen, sürüye liderlik eden sendin." Aleti şimdi bile bu anıyla kıpırdanıyordu. Carys'in dünyasını durdurulamaz bir ıstık patlaması gibi istila ettiği anda hissettiği aynı sert ihtiyaçla çarpan kanı da öyle. "O gece buradaki her erkek de seni fark etti ama sana sahip olacak kişinin ben olacağımı biliyordum."

Kaşları çatıldı. "Çok kibirli."

"Evet," diye kabul etti. "Ve kararlı."

"Ölümçül bir kombinasyon." Kadın adama doğru eğilirken gülümsedi, ta ki ağızları arasında bir santim bile kalmayana dek. "Hiç şansım olmadı."

"Bir an için bile," dedi. "Ve ertesi gece tek başına geri döndüğünde, ben de dönmedim."

Onu öpüp sıcaklığına doğru iterken, normal bir çift olsalardı muhtemelen çoktan çiftleşmiş ya da çiftleşme yolunda ilerliyor olacaklarını düşünmeden edemedi.

Eğer farklı bir adam olsaydı . . .

Rune gereksiz düşünceleri silkeleyip attı.

Sonsuzluk Carys'e veremeyeceği bir şeydi.

Kahretsin, ona tam anlamıyla dürüst bile olmamıştı. Kan bağı çirkin geçmişini ve utanç verici sırlarını ona açacaktı. Onu geri dönölmez bir şekilde kendisine ve neredeyse tüm hayatı boyunca kaçtığı karanlığa bağlayacaktı.

Carys'i her an yakalayabilecek bir tehlikeye bağlayacaktı. Daha önce de olduğu gibi.

Ve bu, bir gün onu kendisinden sonsuza dek uzaklaştırmak anlamına gelse bile, asla riske atmayacağı bir şeydi.

BÖLÜM 4

Oturma odasındaki kanepede arkadaşı Tavia'nın yanında oturan Sterling Chase, her beş dakikada bir karşı duvardaki saate bakmadan üç misafiriyle sohbet etmek için elinden geleni yapıyordu.

Tavia'nın ona bakışı herhangi bir gösterge ise, denedi ve başarısız oldu.

Devriye ekibinin gece için döndüğünü gösteren komuta merkezinin güvenlik sisteminin sessiz bip sesini duyar duymaz, Chase mırıldanarak mazeretlerini sıraladı ve malikânenin koridoruna doğru yürüdü.

Görmek istediği savaşçı çifti koridorun uzak ucunda belirdi, geceki şehir taramasından yeni çıkmışlardı. "Rapor edecek bir şey var mı?"

Elijah pürüzsüz Teksas aksanıyla, "Boston'da sıradan bir Cuma gecesi," dedi. "Son zamanlarda buralarda işlerin nasıl gittiğini düşünürsek, bu çok şey ifade ediyor."

"Peki ya kızım?" Chase bastırdı.

Jax başını salladı, badem biçimli gözleri ciddiye. "La Notte'de ondan iz yok, efendim."

"Kafes dövüşçüsü orada mıydı?" Savaşçıların başını sallaması üzerine Chase keskin bir küfür savurdu. "O zaman o da oradaydı. Carys muhtemelen seni içeride gördüğü anda senden saklandı."

Chase de kızının istediği herkesten kaçabilecek yeteneğe sahip olduğunu bilmeliydi. Ne de olsa gölgeleri istediği gibi bükebilmesi, ona ondan miras kalan bir duyu ötesi yetenektir. *Lanet olsun.*

Çocuğunun hâlâ şehirde ve tek parça olduğunu görsel olarak teyit etmek için adamlarını yasadışı spor kulübünün yanından bir kez daha geçmeleri için göndermeyi düşünürken, arkasında havada bir değişiklik hissetti.

Tavia artık koridora çıkmıştı.

Komutanlarının kan bağı olan eşini saygılı bir şekilde başlarını sallayarak selamlayan iki savaşçıya sıcak bir şekilde gülümsedi. "Burada her şey yolunda mı?"

"Evet, hanımefendi," diye yanıtladı Eli.

Jax'in başı onaylarcasına sallandı.

Chase, "Gece devriyesi için rapor veriyorlardı," dedi.

"Kızımızı her gece gözetlediğinizi rapor etmekten bahsediyorsunuz."

Bunu inkâr etme zahmetine girmedir. Tavia onun Carys'in artık kendi başına yaşaması konusunda ne kadar endişeli olduğunu biliyordu. Sadece tek kızı olduğu için değil, ama

Boston'da ve son zamanlarda dünyanın dört bir yanında gizlenen tehlikeler yüzünden. Tarikat dışında çok az kişinin farkında olduğu tehlikeler.

Tavia da endişeleniyordu ama Tavia ondan daha güçlü bir yapıya sahip olmalıydı. Carys'in Darkhaven ailesinden taşınmasından bu yana geçen haftalarda Tavia, kızlarının kendi seçimlerini yapmasına izin verilmesi gereken yetişkin bir kadın olduğu gerçeğiyle uzlaşmıştı.

Chase bundan ne kadar nefret etse de yapabileceği bir şey yoktu. O bir yetiştirdi ve hayatta ona öğrettiklerinin sadece kalıcı olmasını değil, kök salmasını da ummak zorundaydı.

Bir çift savaşçıya baktı ve lanet okudu. "Belki de onu alıp ait olduğu yere, evine götürmeleri için onları geri göndermeliyim."

Tavia kollarını kavuşturdu. "Sonra ne olacak? Onu tırabzanlara mı zincirleyeceğiz? Hayatını bu şekilde dikte etmemize asla tahammül etmez, bunu sen de biliyorsun. Onu sonsuza dek kaybederiz."

"Onu koruyabileceğimiz bir yerde tutmazsak yine de olabilir."

"Arkadaşı Rune hakkında duyduklarına göre-"

"Arkadaş mı?" Chase alay etti. "Şöhretine bakılırsa, çukurda yetişmiş, soğukkanlı bir katil. Arenanın dışında yeni bir fetih arayan kafes dövüşçüsü bir piçten çok daha iyisini yapabilir."

Tavia ona nazıkçe, "Carys onda ününden daha fazlasını görüyor gibi," diye hatırlattı. "Nathan ve Jordana, Carys ve Rune ile vakit geçirdiler. İkisi de ona çok değer veriyormuş gibi görüldüğünü söyledi. Onu koruduğunu da. Bana onu seviyor gibi geliyor Sterling."

Chase bu fikir karşısında neredeyse boğuluyordu. "Dua etsin de kızımızın başına bir şey gelmesin, ne onun ne de birlikte olabileceği başka birinin. Carys'e gelince, ben hala onun bize ait olduğunu söylüyorum. Özellikle de şimdi. Eminim geçen hafta Cassian Gray'e ne olduğunu ya da Carys'in Jordana'yla yaşadığı o çileye neredeyse sürüklendiğini unutmamışsındır."

Hayır, elbette arkadaşı unutmuş olamazdı. Tavia'nın eşsiz duyu ötesi yeteneğinin kusursuz bir fotoğrafik hafıza olduğu gerçeği bir yana, Tarikat'taki hiç kimse La Notte'nin kulüp sahibinin Atlantisli askerler tarafından öldürülmesini ya da hemen ardından Jordana'nın kaçırılmasını unutamazdı.

Tavia elini Chase'in kolunun üzerine koydu. "Çok iradeli, dik başlı iki çocuk yetiştirdik, aşkım. Bunun nereden geldiğini merak ediyorsak, aynaya bakmamız yeterli."

Onun homurdanarak onaylaması üzerine Tavia ona doğru eğildi ve yanağından öptü. "Diğer odada misafirlerimiz var. İçeri gel ve

sosyal ol. Çatık kaşlarını koridorda bırak ve arkadaşlarımızla biraz vakit geçirelim." Savaşçı çiftine gülümsedi. "Eli, Jax."

"Hanımefendi," diye cevap verdiler hep bir ağızdan.

Tavia oturma odasına geri döndükten sonra Chase, "Bu gece Nathan ve Jordana'yı gördün mü?" diye sordu.

Jax başıyla onayladı. "Bir dakika önce geldiğimizde Aric'le birlikte komuta merkezi operasyon odasındaydılar."

Chase, Carys'in ikiz kardeşini Rune'un dövüştüğü kulübe götürecek devriyelerden kasıtlı olarak uzak tutmuştu. Aric, babasının Carys'in sadece zarar göreceği görüşünü paylaşıyordu. Kısa bir süre önce onu Rune'la görüşmekten vazgeçirmeye çalışmıştı ve sonuç olarak çocukları artık birbirleriyle neredeyse hiç konuşmuyordu.

Chase iç geçirdi. "Jordana ve Nathan'a bir saat içinde beni görmeye gelmelerini söyle. Onlardan bir iyilik isteyeceğim."

İki savaşçının gitmesiyle Chase, Tavia'nın Mathias Rowan ve kısa bir süre önce Londra'dan gelen Breedmate'i Nova ile sohbet ettiği odaya geri döndü.

Chase, Mathias'ı Boston'daki Breed'in İcra Teşkilatı'nda birlikte çalıştıkları günlerden tanıyordu. Bu yirmi yıldan fazla bir süre önceydi ama iki adam yakın arkadaş olarak kalmışlardı ve şimdi her ikisi de kendi bölgelerinin bölge komutanları olarak Tarikat'a hizmet ediyorlardı.

Chase yoldaşını hiç Nova'nın yanında oturduğu kadar keyifli ve mutlu görmemişti. Çiftin arasındaki tezat, boğazlı Mathias ve yanındaki dövmeli, mavi-siyah saçlı spitfire'in çarpıcılığıydı. Nova'nın renkli dövmeli kolları bu gece sırf siyah bir bluzun içindeydi ve bu da sıra dışı güzelliği hem zarif hem de asi gösteriyordu. Ve Mathias açıkça ona vurulmuştu. Bütün gece Nova'nın elini tutmuş, gözlerini eşinden ayıramamıştı.

Darkhaven'ın üçüncü konuğu da Londra'dan geliyordu ve son birkaç gündür Tavia ve Chase'i ziyaret ediyordu. Güzel, samur saçlı Brynne Kirkland, Ortak Kentsel Güvenlik Görev Gücü İnisiyatif Ekibi'nde bir dedektifti. Tarikat ile Irk/insan kolluk kuvvetleri üyeleri arasında en iyi ihtimalle huysuz bir ilişki olsa da, Brynne'in Boston'a seyahati resmi bir JUSTIS sıfatıyla yapılmamıştı.

Üvey kız kardeşi Tavia ile vakit geçirmeye gelmişti.

Kadınlar birbirlerini yaklaşık on yıl önce bulmuşlardı; her ikisi de bir delinin laboratuvarında çeşitli ırkları harmanlama deneyi olarak doğmuştu.

İrkin hayatta kalan son Kadim atasının DNA'sı ile Irk Eşi DNA'sı. Sonuç, İrkin var olan ilk dişilerini üretmişti.

O deneyden Tavia ve Brynne gibi yetişkinliğe kadar hayatta kalabilen birkaç gündüzgezen olmuştu, ancak hepsi birbirlerinden ayrı olarak gizlice yetiştirilmiş ve çoğu kayıp olarak kalmıştı. Tavia ve Brynne kız kardeşlerini bulmak için çalışıyorlardı ve bu süreçte özel bir bağ kurmuşlardı.

Bu geceki toplantının keyifli ve sıradan olması gerekiyordu. Chase'in ifadesi bir gök gürültüsü bulutunu andırıyor olmalıydı.

"Şehirde sorun mu var?" Mathias sordu.

Tavia kaşlarını kaldırdı, ağzının kenarında bir sırıtma dans ediyordu. "Bazılarımız yirmi yıllık pratiğin ardından bile hâlâ ebeveynliğe alışmaya çalışıyor."

Mathias ve Nova bakışlarını paylaştılar. Sırtışı genişledi. "Bu durumda, sanırım şimdi ipucu ve tavsiye toplamaya başlasak iyi olur."

Chase bön bön baktı.

Tavia şaşkın bir nefes aldı. "Yani-"

Nova'nın yanaklarına renk geldi. Mathias bir orospu çocuğu gibi gülümsedi ve bekleyen Breedmate'ini kendine yaklaştırdı. "Sadece birkaç gündür tanıyoruz."

"Aman Tanrım," diye haykırdı Tavia. "Senin adına çok sevindik!" Nova'nın utangaç teşekkürlerini mırıldanırken kızarması derinleşti.

Mathias Chase'e baktı. "Senin ve Tavia'nın vaftiz ebeveynleri olmanızı istiyoruz. Bu yüzden Lucan'la buluşmak için Washington'a gitmeden önce sizi görmek istedik."

"Onur duyarım," dedi Chase, bu güven ve dostluk jesti karşısında alçakgönüllülük göstererek. Mathias'ın elini tutmak için ayağa kalktı, sonra bu durumun yetiştirilme tarzındaki sert jestlerden daha fazlasını hak ettiğine karar verdi. Diğer erkeği kısa bir süre kucakladı. "Bizi çok iyi onurlandırdın, eski dostum."

Tavia Nova'nın yanına gitti ve ona da sarıldı, gözlerinde sevinç parlıyordu. "Bir bebek en harika haberdır."

Brynne'in gülümsemesi daha çekingen olsa da, Nova'nın dövmeli elini kavramak için uzandığında koyu yeşil bakışları sıcaktı. "İkinizi de tebrik ederim."

Herkes yerine otururken Tavia, "Başka kimseye söyledin mi?" diye sordu.

"Sadece Eddie," dedi Nova, Mathias onunla ilk tanıştığında dövme dükkanında onunla birlikte çalışan dokuz yaşındaki insan çocuğa atıfta bulunarak.

Çift çiftleştiklerinde Eddie'yi yanlarına almışlardı ve çocuk şimdi onlarla birlikte Londra'daki komuta merkezinde yaşıyordu.

Bir zamanlar hiçbir insanın bir Breed evine girmesine izin verilmezdi. İlk Şafak'ın insan ve vampir dünyalarını bir araya getirmesinden bu yana geçen yirmi yılda çok şey değişmişti.

Chase Mathias'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Çocuk Irklar arasındaki hayata nasıl alışıyor?"

"Aslında çok iyi. Thane ve diğer savaşçılar Nova ve benimle birlikte onu neredeyse evlat edindiler. Eğer istediklerini yaparlarsa, muhtemelen birkaç yıl içinde onu fahri Tarikat üyesi yapacaklar."

Nova başını öne eğdi. "Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, hayır."

Mathias omuz silkti ve Cins Arkadaşının sağ elini okşarken kıkırdadı.

Chase, Nova'nın elinin arkasındaki Mısır göz sembolünü fark etmekten kendini alamamıştı. Ona, bu işaretin altında başka bir işaret daha olduğu söylenmişti; küçük bir kızken ona zorla takılan ve onu evlat edinen babası Fineas Riordan'ın malı olarak damgalayan siyah bir bokböceği.

Tarikat şu anda Opus Nostrum'la olan bariz ilişkisi nedeniyle bu piçi ortadan kaldırmak için komplo kuruyordu.

Mathias, Chase'in düşünce çizgisini takip ediyor gibiydi. Chase'in odanın öbür ucuna bakan bakışlarıyla karşılaştığında yüzü ciddileşti. Emir işlerini konuşmak istiyordu ama gözlerinde bir soru vardı - Mathias'ın bakışlarını Brynne'a doğru hafifçe kaydırmasıyla Chase'in fark ettiği bir soru.

O da bakışları yakaladı. "Hepinizin özel olarak konuşmasına izin vermeliyim. Eminim konuşacak çok şeyiniz vardır."

Brynne ayağa kalkmaya başladığında Tavia kaşlarını çattı. "Buraya resmi JUSTIS işi için gelmedin, Brynne. Sen benim kız kardeşimsin. Bu evdeki herkese güvendiğim gibi sana da güveniyorum."

Chase başını salladı, Brynne'in dürüstlüğü ve sağduyusu konusunda tamamen rahattı. Aslında, Tavia'nın kız kardeşini tanıdığından beri, onu Tarikat'ın kendilerinden saydığı için şanslı olduğu bir müttefik olarak görüyordu. "Gitmene gerek yok. Duyduğunuz her şeyi gizli tutacağınıza dair verdiğiniz söz benim için yeterli bir güvence."

Brynne başını salladı. "Elbette, size söz veriyorum."

Mathias da onun sözünü kabul etti. "Lucan bana ekibimi Riordan'a karşı harekete geçmek üzere bir an önce hazırlamamı söyledi," dedi Chase'e. "Eminim o piçi ve ona sadık herkesi alaşağı etmenin benim için kişisel bir zevk olacağını söylememe gerek yoktur."

Chase homurdandı. "Hepimiz aynı şekilde hissediyoruz. Ama önce her istihbaratın yerinde olduğundan emin olmalıyız. Hataya yer olmamalı. Eğer çok aceleci davranırsak ya da Riordan'ı ortadan kaldırmakta hedefi ıskalarsak, diğer Opus üyelerini yerle bir edebiliriz. Eğer örgütü yok etme umudumuz varsa, önce Tarikat'ın her birinin maskesini düşürmemiz gerekir."

Brynne, Opus'un diğer üyelerinden bahsedilince tedirgin olmuş gibiydi. Bir şeyler söylemeye başladı ama sonra durdu.

"Ne oldu?" Chase talep etti.

Brynne kaşlarını çatıp başını salladığında Tavia onun düşünceli bakışını sürdürdü. "Bize ne düşündüğünü söyle Brynne. Biz sana güveniyoruz, sen de bize güvenmek zorundasın."

"Elimde gerçek bir kanıt yok ama ..." İçini çekti ve bir küfür savurdu. "Bir süredir içimde bir his var. Eyleme geçirilebilir bir şey değil. Neville Fielding hakkında bir şüpheden başka bir şey yok."

Chase, "Londra'daki GNC direktörü," diye mırıldandı. "Ne tür bir şüphe?"

Brynne başını öne eğdi. "İçimden bir ses onun rüşvet aldığını söylüyor. Cebi dolu biri olmalı, çünkü Fielding birkaç hafta önce imkanlarının çok üstünde pahalı bir şehir evine taşındı."

Kanepeye oturan Mathias dirseklerini öne doğru eğdi. "Biraz hafta önce, Rus silahlarının bulunduğu konteyner Thames rıhtımında kayboldu."

Chase, "Riordan'a gitmesi gereken konteyner," diye ekledi.

Mathias başını eğdi. "Eğer Gavin Sloane ona ve bokböceği dövmeli haydut çetesine ihanet *etmeseydi*, ona gidecekti."

Brynne'in kaşları daha da çatıldı. "Bir dakika bekleyin. Resmi raporlara göre, JUSTIS Memuru Sloane görev başında öldürüldü."

Mathias, "Görevi başında öldürüldü," dedi. "Benim tarafımdan. O orospu çocuğu Nova'nın peşine düştükten sonra ve bu sırada beni de öldürecekti."

Chase omuz silkti. "Tarikat'ın kendi arka kanalları var, Brynne. Resmi raporların, Riordan'ı kendi şartlarımızla alt etme şansımız olmadan önce onu uygunsuz bir şekilde aydınlatmadığından emin olduk."

Nefesinin altında küfretti. "Bunu duyduğum için mutlu olduğumu söyleyemem. Ama bu sadece Fielding hakkındaki şüphelerimi daha da güçlendiriyor. Opus Nostrum herkesin sorunu, sadece Tarikat'ın değil. Birkaç hafta önce GNC barış zirvesinde yaratmaya çalıştıkları felaketten sonra, durdurulmaları gerekiyor."

Chase, "Aileden olduğunuza göre, belki siz ve Tarikat istihbarat paylaşmaya başlayabilirsiniz," diye önerdi. "Önseziler bile işe yarayabilir."

Brynnne başını salladı. "Bunu yapabilirim."

"Aileden bahsetmişken," dedi Mathias. "Tarikat'ın Reginald Crowe'un eski eşleriyle yaptığı görüşmelerden umut verici bir şey elde edebildik mi?"

Chase görüşme terimine kıkırdamak zorunda kalmıştı. Crowe'un dul karısını ve beş eski karısını teker teker getirmişler, her bir insan dışisini transa sokmuşlar ve kadınların bilinçaltlarından alabildikleri her şeyi almışlardı. Sadece bir tanesi işe yarar bir şey söylemişti. "Hiçbirinin Crowe'un Opus'la ilişkisi hakkında bilgisi yoktu ama eski eşlerden biri Crowe'un İrlanda'da birlikte çok zaman geçirdiği bir metresinden bahsetti."

"İrlanda mı?" Brynnne sordu. "Riordan'la da bir bağlantı olduğunu düşünmüyorsun değil mi?"

Chase, "Bilmiyoruz," dedi. "Kadınla ilgili ipucu hiçbir yere gitmedi. Henüz bir isme bile sahip değiliz."

"JUSTIS'in bu konuda size sağlayabileceği bir şey varsa -resmi ya da başka türlü- söylemeniz yeterli. Opus Nostrum bu dünyanın gördüğü en büyük terör tehdidi. Onları yenmek için yapabileceğim herhangi bir şey olursa, beni de dahil edin."

Brynnne'in elini takdirle sıkarken bile Chase, Opus hakkında yanıldığını düşünmeden edemiyordu. En büyük tehdit onlar değildi.

Şu anda gerçek manşeti baldızıyla paylaşmaya hazır değildi ama Chase ve Tarikat'ın geri kalanı Atlantislilerin ve intikamcı kraliçelerinin tehdidinin Opus'un hayal edebileceği her şeyi gölgede bırakacağı bir zamanın geleceğini çok iyi biliyordu.

Tek umudu, o zaman geldiğinde Tarikat'ın hazır olmasıydı.

BÖLÜM 5

Asansör Back Bay apartmanının çatı katında yavaşlayarak durdu. Cilalı kapılar kayarak açılmaya başladığında Carys asansörden inmek için bir adım öne çıktı ama Rune'un kollarına sürüklenip bir öpücük daha aldı.

"Neden gelip geceyi burada geçirmiyorsun?" diye mırıldandı onun ağzına karşı. "Jordana artık Nathan'la birlikte komuta merkezinde yaşıyor zaten. Daire tamamen bize ait olacak."

Rune inledi, koyu mavi gözlerinde La Notte'deki kamarasında saatlerce süren sevişmeden kalan kehribar rengi ışık hâlâ parlıyordu. "İçeri geleceğim ama kalamam. Kulüpte yapmam gereken işler var."

"Beslenmeyi kastediyorsun," diye mırıldandı, onun da diğer çiftleşmemiş Irk erkekleri gibi düzenli olarak insan kanı Konaklarından beslendiğini biliyordu. Carys'in eşsiz metabolizması beslenmek için yiyip içmesine izin veriyordu ama o da ara sıra Konukçulardan besleniyordu. Yine de Rune'un dişlerinin ısırığını ve damarlarından su içerken ağzının emişini bilen insan kadınları kıskanmamak elde değildi.

"Bu gece beslenmem gerekiyor, aşkım." Parmakları kızın yanaklarında şefkatle geziniyor, somurtkan ruh halini yatıştırıyordu. "Sonra Jagger ve diğer birkaç dövüşçü, kulüple ilgili bazı meseleler hakkında onlarla görüşmemi istedi."

"Pekâlâ, kaçmana izin vereceğim." Ona baktı ve yavaşça başını salladı. "Neredeyse hiç birlikte uyanamamaktan nefret ediyorum."

Homurdandı, kara kaşlarından biri kalktı. "Birlikte uyanmak, birbirimizin uyumasına izin vereceğimiz anlamına geliyor."

Güldü. "Evet, bu doğru. Doğru düzgün randevuya bile çıkmıyoruz çünkü kulüpten hiç çıkamıyoruz. Ya da senin yatağından."

Ağzı kıvrıldı, dolgun dudaklarının şehvetli bir eğimi dişlerinin uçlarını zar zor gizledi. "Şikayet mi ediyorsun?"

Cevap olarak Rune'un ensesini kavradı ve yakıcı bir öpücük için onu aşağı çekti. Rune zevkle homurdandı, güçlü kolları onu sararken dili dudaklarının arasından geçip onunkine karıştı. Anında kanı damarlarında kükreyerek ona olan arzusunu ve açlığını yeniden alevlendirdi. Kalçalarını eğdi ve adamın sikinin sert çıkıntısına doğru bastırdı.

Rune alçak bir küfürle geri çekildi. "Tanrım, çok tehlikelisin kadın."

Sırıttı. "Bana başka türlü sahip olabilir miydin?"

"Asla." Adam kızın yüzünü okşadı, gözleri alev alev yanıyordu. "Lobideki yaşlı adama güvenlik kameralarında bir gösteri yapmadan önce seni çatı katına çıkaralım."

Asansörün köşesindeki küçük monitöre baktı ve güldü. "İçimden bir ses Seamus'un buradaki ilk gözetleme şovu olmayacağımızı söylüyor. Jordana ve Nathan onu çoktan alıştırmışlardır."

"Eminim onu daha da fazla şok edebiliriz." Rune sırttı. "Hadi ama. Bana bir sürü kötü fikir vermeden önce."

Parmaklarını onunkilere geçirerek, artık kapalı olan asansör kapılarındaki AÇ düğmesine bastı. Birlikte asansörden çıktılar ve demir kapıdan geçerek zarif çatı katının girişine doğru yürüdüler. Rune'la birlikte geniş dairenin oturma alanına girdiklerinde Carys'in yüksek topuklu çizimleri cilalı mermer fayanslarda yankılandı.

Bir an sonra Jordana ve Nathan'ı içeride beklerken bulduğunda adımları kısa kesildi. Uzun süre kalmayı planlıyor gibi görünmüyorlardı.

Hayır, yüzlerindeki ciddi ifadeden oraya bir görev için geldikleri anlaşılıyordu.

"Dur tahmin edeyim," dedi Carys. "Eli ve Jax beni bu gece babama kayıp olarak bildirince, babam da en iyi takımının kaptanını ve en iyi arkadaşımı beni eve götürmeleri için gönderdi."

Jordana'nın ağzı alaycı bir gülümsemeyle çarpıldı. "O kadar da kötü değil."

"Ama eninde sonunda o noktaya gelmeyeceğini düşünme," diye ekledi Nathan, derin sesi uyarıyla kısılmıştı. "Herkes sadece senin iyiliğinle ilgileniyor, Carys."

Nathan konuşurken Rune'a baktı ve diğer erkeğe ölümcül savaşçı için neredeyse bir dostluk olarak geçecek şekilde başını salladı.

Rune biraz dişlerini göstererek Nathan'a aynı derecede suskun bir selam verdi. İki Breed erkeğinin bu apartmanda son karşılaşmalarında Nathan'ın ortaya çıkıp Carys'le ilişkisi kötü sonuçlanırsa Rune'u öldürmekle tehdit ettiği düşünülürse hiç de şaşırtıcı değildi.

Jordana iki iri adamın arasına girdi. "Ailen senin güvenliğinden emin olabilecekleri bir yerde olduğunu bilseler kendilerini çok daha iyi hissederler, Car. Son zamanlarda işler o kadar tehlikeli bir hal aldı ki, Tarikat şu anda her şeyle uğraşırken bu herkes için daha az endişe kaynağı olacaktır."

Carys kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ve eğer eve geri dönersem, babam bunun Rune ile geçirdiğim zamanı en aza indireceğini umuyor."

Jordana ona sempatik bir bakış attı. "Bunun da bir parçası olduğunu inkar etmeyeceğim. Şunu bilmelisin ki, babanın seni koruma çabalarından kaçtığında, bu sadece onun dizginleri daha da sıkı tutmasına neden oluyor."

Nathan homurdandı. "Bu gece kulüpte ortadan kaybolduğunu duyunca pek mutlu olmadı."

Rune şimdi ona baktı, kara kaşları çatılmıştı. "Ne oldu?"

Carys omuz silkti. "Jax ve Eli senin maçın sırasında geldiler. Babamın bekçi köpeklerinin bütün gece enseme solumasını istemedim-"

"Yani gölgeleri büküp onlardan kaçtın," dedi Rune başını sallayarak. "Tanrı aşkına, Carys. Onlar sadece sana göz kulak olmaya çalışıyorlardı."

Şimdi hepsine karşı öfkesi alevlendi. "Ben yetişkin bir kadını, Tanrı aşkına. Ben de Cinsim."

"Evet, öylesin," diye kabul etti Rune. "Ama kadere meydan okumanın sırası değil. Yoksa daha geçen hafta hiçbirimizin hazırlıklı olmadığı bir şeyle karşılaştığınızı unuttunuz mu?"

Jordana ve Carys'in çalıştığı Güzel Sanatlar Müzesi'ndeki bir resepsiyon sırasında Jordana'nın kaçırılmasından bahsediyordu. Jordana'yı kaçıran adam, araya girip arkadaşına yardım etmeye çalışan Carys'i bayıltmıştı.

"Başına daha kötü bir şey gelseydi ne yapardım bilmiyorum," dedi Rune. "Ya da kulüpte Cass ve Syn'i öldüren o üç pislik seni ele geçirmiş olsaydı."

Carys onu kucakladı ve alnına yerleşmiş olan derin endişeyi okşamak için uzandı. "Peşinde oldukları ben değildim. İncinen tek şey benim gururumdu. Jordana için de çok korkmuştum."

"Hepimiz öyleydik," diye mırıldandı Nathan.

Ellerini Jordana'nın ince omuzlarına koydu, koruyucu ve sahiplenici bir tavırla. Ölümcül savaşçı kendini eşine adamıştı; herkesin tahmin edebileceğinden çok daha olağanüstü olduğu ortaya çıkan bir kadına. Carys en yakın arkadaşı ile Tarikat'ın en ulaşılmaz savaşçısının birbirlerine böylesine bağlı olduklarını görünce gülümsedi.

"O adamlar da neyin nesiydi?" Rune, Nathan'a sert bir bakış fırlatarak sordu. "İnsan olmadıkları kesin. Irk da değiller. Daha önce hiç böyle bir şeyle savaşmamıştım. Ne yaparsam yapayım, piçler gelmeye devam etti. İkisi kaçtı, ama öldürdüğüm? Onu durdurmak için kafasını koparmak zorunda kaldım. Ve bunu yaptığımda . . . Vücudundan akan ışık kör ediciydi. Neyle karşı karşıyayız, savaşçı?"

Nathan hiçbir şey söylemeyince Carys konuştu. "Rune gerçeği bilmeli. Gerçeği bilmesi konusunda ona güveniyorum."

"Bu da bizden biri demek oluyor," diye mırıldandı Nathan, yüzü donuk ve yasaklayıcıydı.

Jordana çenesini kaldırdı, uzun, platin sarısı saçları sırtında dalgalanıyordu. "Ben de ona güveniyorum, Nathan. Cass de Rune'a güvenirdi. Onu arkadaşı olarak görüyordu."

Rune'un kara gözleri Jordana'ya dikildi. "Cass'i öldürdükten sonra La Notte'ye gelen üç kişi. Kızını aradıklarını söylediler ama bildiğim kadarıyla -kulüpteki herhangi birinin bildiği kadarıyla- Cassian Gray'in bir ailesi yoktu."

"Ben onun neredeyse yirmi beş yıldır sakladığı bir sırdım," dedi Jordana. "Beni o gece onu aramaya gelen adamlardan korumak istedi."

"Ölümsüzler," diye tahmin etti Rune.

"Atlantisliler," dedi Jordana. "Cass gibi. Benim gibi."

Rune başını salladı. "Bu Atlantisliler nereden geldi? Şimdi nerede yaşıyorlar?"

"Henüz tüm bu cevaplara sahip değiliz," dedi Nathan. "Tarikat'ın elinde Atlantislilerin bu gezegende en az Melezler kadar uzun süredir var olduklarını gösteren kanıtlar var. Hatta daha da uzun süredir."

"Bizimle bağlantılılar," diye belirtti Carys. "Tarikat yirmi yıldan uzun bir süredir Atlantisli erkeklerin insan kadınlardan çocuk sahibi olduğunu ve bu kadınların hepsinin gözyaşı damlası ve hilal-ay doğum lekesiyle doğduğunu biliyor."

"Soydaşlar," dedi Rune. Uzun bir süre düşündü ve sonra alçak sesle lanet okudu. "Peki, Atlantisli kızlar Soy'un üyeleriyle çiftleşiyorsa, neden bu ölümsüz pisliklerin çoğunun hepimizi öldürmek istediği hissine kapılıyorum?"

Nathan homurdandı. "Bu başka bir zaman tartışılacak bir konu. Ve daha yüksek bir güvenlik yetkisi."

Rune tekrar Jordana'ya baktı. "Cass tek kelime bile etmedi. İnsandan başka bir şey olduğunu bir an bile belli etmedi. Herkes öyle sandı."

Carys, "Niyeti de buydu," diye ekledi. "Jordana da bunların hiçbirini bilmiyordu, ta ki o gün kulübün dışında Atlantisli askerler tarafından öldürülene kadar."

Jordana başını salladı. "Cass annem öldükten sonra beni bebekken diyardan kaçırdı. Benim insanlar ve Irklar arasında yaşamamı sağladı." Soydaş işaretini gösterdi. "Beni Boston'da güvendiği bir Breed Darkhaven liderinin evlatlık kızı olarak göz önünde sakladı."

Carys, "Cass ona hiç ulaşmadı, onunla hiçbir şekilde temas kurma riskine girmedi," dedi. "Ta ki o adamların onu yakaladığı güne kadar."

"O gün beni müzede ziyaret etti, ama o zaman bile bana babam olduğunu söylemedi. Keşke açıklasaydı," diye mırıldandı Jordana hüznle. "Anlaşılan, geçmişinden daha fazla kaçamayacağını ve düşmanlarının beni bulabileceğini anlayınca, yardım edebilecek biriyle temasa geçmiş."

"Başka bir Atlantisli," diye tahmin etti Rune.

"Zael," dedi Carys, Jordana'yı kendi koruması için kaçıırken onu güçlü bir ışık huzmesiyle baygın bırakan Atlantislinin adını o zamandan beri duymuştu.

Zael, Jordana'nın Cass'in katillerinden kaçmasına yardım ettiğinden ve üçü birlikte onları takip eden diğer Atlantisliyi yendiklerinden beri, o ve Nathan artık Zael'i arkadaşları olarak görüyorlardı.

"Zael beni, Cass'in düşmanlarının beni asla bulamayacağı, diyardan kaçan diğer Atlantislilerden oluşan gizli bir koloniye götürmek istedi. Ama ben hayır dedim." Nathan'ın şefkatli bakışlarıyla buluşmak için başını yukarı kaldırdı. "Kalbimin olduğu yerde kalmayı seçtim."

Rune başını eğdi. "Eğer dediğin gibi diğerleri güvenli bir koloniye iltica ettiyse, Cass'in takipçileri neden onu öldürüp seni bulmaya bu kadar kararlıydı?"

Jordana Carys'e başını sallayarak izin verdi. "Çünkü Jordana'nın büyükannesi Atlantislilerin kraliçesi."

Rune'un kaşları kalktı. "Yani Atlantisli bir prenses misin?"

Jordana başını salladı. Carys de başını salladı.

Nathan ters ters baktı ve parmağını Rune'a doğru uzattı. "Bunu kimse bilmemeli. Tek kelimesini bile sızdırırsan seni kendim öldürürüm."

"Bu sırrı mezara götüreceğim," diye yemin etti Rune. "Ama ... bana Cassian Gray'in sadece Atlantisli değil, aynı zamanda kraliyet soyundan olduğunu da mı söylüyorsun?"

Jordana başını salladı. "Gerçek adı Cassianus'tu ve kraliyet mensubu değildi. Kraliçe Selene'nin lejyonlarından biriydi. Annem Soraya, kraliçenin kızıydı."

"Vay anasını." Rune bir dakika boyunca sessiz kaldı ve Carys'in bakışlarını kuşkulu bir ifadeyle tuttu. "Bu konuşma daha ileri gitmeyecek. Sana yemin ediyorum."

Nathan ve Jordana başlarıyla onayladılar. Carys kolunu Rune'un kaslı beline doladı ve onu kendine yakın tuttu.

Kimse Jordana'nın çektiği çileden ortaya çıkan diğer sırdan, Cass'in Jordana'yı kraliyet sarayından uzaklaştırdığı sırada diyardan çaldığı Atlantis kristalinden bahsetmedi. Carys yumurta büyüklüğündeki gümüşü kristali, Jordana ve Nathan onu Boston'a döndükten sonra özel bir toplantıda tüm Tarikat'a sunduklarında bizzat görmüştü.

Şu anda D.C. merkezinde korunuyordu ve Lucan ile diğerleri onun güçlerini ve Selene ve onun ölümsüz lejyonu ile yakında çıkmasından korktukları savaşta nasıl kullanılabileceğini belirlemeye çalışıyorlardı.

Odaya çöken sessizlikte Rune, Carys'in çenesini kaldırdı ve bakışlarıyla buluştu. "Eğer bunlardan daha önce haberim olsaydı, seni Tarikat'ın koruması altında eve kendim teslim ederdim. Hatta babanın kapıyı arkandan kilitlemesine bile yardım ederdim." Derin sesi özel bir hırıltıya dönüştü. "İsteyeceğim son şey sana kötü bir şeyin dokunmasıdır. Bana bunu bildiğini söyle, Carys."

Adamın sert ve yakışıklı yüzüne dokunmak için uzandı. "Bunu biliyorum-"

"Güzel." Elini sıcak kavrayışıyla yakaladı. "O zaman bunu ailen ya da arkadaşların için yapmayacaksan, benim için yap."

Kadın kaşlarını çatı ve itiraz etmeye başladı ama adam buna izin vermedi.

"Evine, ailenin yanına git. En azından şimdilik." Avucunu ağzına götürdü ve ortasına bir öpücük kondurdu. "Güvende olduğunu bileceğim bir yerde kal."

Ona gülümsedi, kalbi duygularla sıkıştıyordu. "Sen iyi bir adamsın, Rune."

Keskin bir nefes verdi. "Hayır, aşkım. Sevmiyorum. Ama haklıyım. Ailenin şimdi senin onlara yakın olmana ihtiyacı var."

Başını salladı, sonra Jordana ve Nathan'a baktı. "Sanırım gitmeden önce birkaç şey toplasam iyi olacak."

BÖLÜM 6

Carys gideli sadece bir hafta olmuştu ama Chase Darkhaven'a son adımını attığından beri sanki bir yıl geçmiş gibiydi. Jordana ve Nathan onu büyük malikânenin arka girişinde bırakıp Tarikat'ın komuta merkezine ve Nathan'ın artık çiftin paylaştığı odasına gittiler.

Carys onları hemen özlemişti ama kendi isteği üzerine onu ailesiyle baş başa bırakmışlardı. Omzuna astığı çantasını düzeltti, sonra derin bir nefes aldı ve evin arka tarafından ana yaşam alanlarına doğru ilerledi. Yolu onu annesinin diğer iki kadınla konuştuğunu duyduğu mutfığa götürdü. Carys teyzesinin sesini tanıdı. Brynne'in pürüzsüz Londra aksanı, sosyete galalarını ve ikindi çayı davetlerini akla getiriyordu.

Diğer kadın sesi de İngiliz'di, ama daha çekingendi, her ne kadar ilgi çekici bir punk rock havası taşısa da. Şimdi meraklanan Carys mutfığa adım attı.

Annesi mekânın ortasındaki büyük adada durmuş, kanepeler ve parmak sandviçlerden oluşan bir tepsiyi misafirleriyle paylaşıyordu. Tezgâhtaki bir düzine uzun tabureden ikisinde Brynne ve diğer kadın oturuyordu - asimetrik kesilmiş mavi-siyah saçları, sayısız renkli dövmesi ve çok sayıda piercingi olan minyon, güzel bir genç kadın.

Carys beceriksizce boğazını temizledi. "Herkes merhaba."

Annesi küçük bir solukla ona doğru döndü, güzel yüzü anında aydınlandı. "Carys! İçeri gel ve bize katıl."

Kınama yok. Yargılama yok. Sadece saf, anne sıcaklığı ve şefkati. Carys kendini annesinin açık kollarına bıraktı. Tavia onu diğer kadınları selamlaması için yanına getirmeden önce sessiz bir an için kucaklaştılar.

Brynne, Carys'e sarılmak için ayağa kalktı. "Seni görmek ne güzel."

"Sen de," diye yanıtladı Carys. "Boston'a geleli ne kadar oldu?"

"Sadece birkaç gündür. Ofiste çok ihtiyaç duyduğum bir tatil."

Carys başını salladı. "Daha önce uğrayamadığım için özür dilerim."

Brynne elini salladı. "Artık buradasın."

Tavia diğer konuklarını işaret etti. "Bu da Nova, Carys. Mathias'ın eşi."

Carys'in kaşları bu fikir karşısında kalktı. Mathias Rowan'ı kendini bildi bileli tanıyordu. Yakın zamanda çiftleştğini duymuş olsa da, Tarikat'ın Londra'daki komutanının Nova'dan çok Brynne'a benzeyen bir dişiyle yuva kurduğunu hayal etmişti ama bu sıra dışı eşleşmeyi sevdiğini de itiraf etmek zorundaydı.

Carys selamlamak için elini uzattı. "Tanıştığımıza çok memnun oldum, Nova."

"Sen de," diye yanıtladı Nova, dövmeli parmakları narin ve sıcaktı. Tıpkı utangaç gülümsemesi gibi.

Carys annesine dönüp baktığında Tavia omzundan sarkan büyük çantayı işaret etti. "Bu düşündüğüm anlama mı geliyor?"

Carys başını salladı. "Bu sadece geçici bir durum. Zaten Jordana yanımda olmadan bu büyük çatı katı biraz yalnız kalıyor."

Annesi onun yanağını okşadı. "Seni eve getiren ne olursa olsun, burada olduğun için mutluyum. Baban çok heyecanlanacak ve rahatlayacak."

Carys çantasını yere bıraktı, sonra da meze tepsisine uzandı. "Alabilir miyim? Açlıktan ölüyorum."

Annesinin başını sallamasıyla tepside küçük bir salatalıklı sandviç aldı. Sonra bir tane daha. Artık evde olduğuna göre, en son yemek yemesinin üzerinden ne kadar zaman geçtiğini fark etti. İnsan kanı taşıyan bir ev sahibi bulmayalı daha da uzun zaman olmuştu.

İrkin bir üyesi olarak, en azından haftada bir açık bir damardan taze kırmızı hücreler içmesi gerekiyordu. Rune'la tanışana kadar bu gerekliliği hiç düşünmemişti. Şimdi sadece beslenmek için bile olsa başka birinden beslenme fikri, ona normalde harika olan ilişkisinde eksik olan tek şeyi hatırlatmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Bir noktada, Rune'un onunla birlikte bu adımı atmaya asla istekli olmayabileceğini kabul etmesi gerektiğini biliyordu.

Carys bu düşüncenin acısını bir kenara iterek tepside üçüncü bir porsiyon aldı. Yemeğini yerken Nova'nın karmaşık vücut sanatına baktı.

"Mürekkebinizi kim yaptıysa etkileyici bir yeteneği var. Gerçekten çok güzel bir çalışma."

"Teşekkür ederim." Nova bir elini diğerinin üzerinde gezdirerek sanat eserlerinden bazılarının izini sürdü. "Çoğunu arkadaşım Ozzy yaptı. Çalıştığım dükkanın sahibiydi. Birkaç hafta önce öldürüldü."

Carys diğer kadın için üzücü bir konuyu gündeme getirdiği için anında pişman oldu. Ayrıntıların farkında değildi ama Nova'nın hâlâ arkadaşı için yas tuttuğunu görebiliyordu. "Kaybınız için üzgünüm."

"Ben de öyle. Ozzy'nin beni sokaklardan kurtardıktan birkaç yıl sonra yanına aldığı çocuk Eddie dışında sahip olduğum tek aileydi." Acılı ifadesi biraz değişti. "Şimdi Mathias var. Birlikte yeni bir aile kurduk. Eddie'yle de."

Tavia uzanıp Nova'nın elini şefkatle sıktı. "Ve yeni bebeğiniz yolda."

"Bir bebek!" Görünüşe göre Mathias ve eşi sürprizlerle doluydu.

Carys Nova'ya gülümsedi. "Tebrikler."

Teşekkürlerini mırıldandı, bu konuda hem garip hem de sevinçli görünüyordu. "Bir gün kendi çocuğum olacağını hiç hayal etmemiştim. Bir eş alacağımı da hiç düşünmemiştim, özellikle de Irklar arasından."

Bunu söyleme biçimi -soluk mavi gözlerinin, tekrar ellerine bakmadan önce dile getirilmemiş bir karanlıkla bulutlanması- Carys'in Nova'nın geçmişinde çok fazla çirkinlik ve acı olduğunu tahmin etmesine neden oldu. Ama burnunu sokmadı, bu yorumun ardından gelen sessizlikte geçip gitmesine izin verdi. "Mathias'la mutluluktan başka bir şey yaşayamayacağına eminim."

"Bundan ben de eminim." Nova başını kaldırdı, artık bakışlarında kara bulutlar yoktu, sadece kesinlik vardı. "Mathias Ozzy'nin dükkânına girdiği için her gün şükrediyorum. Onu uzaklaştırmak için elimden geleni yapmama rağmen benden vazgeçmediği için hayatımın sonuna kadar minnettar olacağım."

"Belki bir ara bana her şeyi anlattırın," dedi Carys. Nova başını salladı. "Elbette. Bunu isterim."

Dört kadın kanepelerin etrafında rahat bir sohbeta dalmışken, mutfağın dışındaki koridorda ayak sesleri duyuldu. Bir dakika sonra Carys'in babası Mathias'la birlikte içeri girdi.

"Burada kızımın sesini duyduğumu sandım."

Carys ona suçlu bir gülümseme sundu.

"Merhaba, baba."

Kocaman kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, bembeyaz oxford gömleği ve özel dikim pantolonuyla bile müthiş bir savaşçı gibi görünüyordu. "Bu gece de Jordana ve Nathan'ı ekmeye çalışmadığına sevindim."

Tavia dilini şaklattı. "Sterling, zorluk çıkarma."

Kaşları Carys'e dönük kaldı. "Bugünlerde baba endişesi dediğimiz şeyin bu olduğunu bilmiyordum."

Adamın üzülmemekte haklı olduğunu bilmesine rağmen, kızdı. Onun için endişelenmeye. "Senin stresini ya da Tarikat'ın sorunlarını arttırmak için taşınmadım."

"Ama yine de yaptınız," diye bilgilendirdi onu. "Tek sorunumuzun sorunlar olduğu bir zamanda."

Adamın uğursuz ses tonuyla omurgasında yeni bir korku belirdi. "Ne oldu? Opus ya da Tarikat'ın diğerk görevleriyle ilgili başka bir şey oldu mu?"

"Bizim lehimize bir şey yok," diye homurdandı. "Hâlâ istihbarat topluyoruz. Şu anda görüş alanımızda sadece Riordan var, örgütü çökertmek için herhangi bir şansımız varsa Opus'un tüm üyelerinin maskesini düşürmemiz gerekiyor."

Mathias başıyla onayladı. "Reginald Crowe'un arkasında bizi diğerk ortaklarına götürecek sağlam bir şey bırakmamış olması çok kötü."

Chase, "Sadece var olan ya da olmayan, söylentilere göre bir sevgilinin soğuk izi," dedi. "Gideon onun tüm iş ve kişisel hesaplarını hacklemiş ama Crowe çıkarları için önlem almış. Kimseyi Opus üyesi olarak gösterecek bir şey yok. Ve eğer Crowe'un bir metresi varsa, onunla olan ilişkisini spot ışıklarından uzak tutmaya dikkat etti. Crowe'un hayatının diğerk tüm alanlarındaki ihtiyatsızlığı göz önüne alındığında bu da bir şey ifade ediyor."

Carys Reginald Crowe'u biliyordu elbette. Son yirmi yılda yaşayan herkes, sayısız ve giderek gençleşen eski eşleriyle olduğu kadar sınırsız egosuyla da ünlü olan milyarder iş adamını tanıyordu. Çok katlı otellerden kumarhanelere, sanat ve bilim kurumlarına yapılan devasa bağışlara kadar yapabildiği her şeyin üzerine kendi adını koymuştu. Carys ve Jordana'nın çalıştığı Boston Güzel Sanatlar Müzesi'nde bile Reginald Crowe'un kişisel koleksiyonundan ödünç alınmış başyapıtlardan oluşan büyük bir sergi vardı.

Carys yokluğunda Tarikat'ın ve ailesinin nelerle uğraştığını dinlerken, kanatlarını açma ihtiyacı yüzünden sebep olduğu çekişmelerden dolayı kendini suçlu hissetti. Ailesine ve Tarikat'a elinden geldiğince yardım etmeliydi. Bunun yerine Rune ile meşgul olmuş ve istemeden de olsa herkesin daha fazla sorun ve sıkıntı yaşamasına neden olmuştu.

"Özür dilerim," dedi Carys babasına bakarak. "Şu anda olan biten her şeyin farkında değildim. O şekilde ayrılmakla bencillik ettim."

"Çok haklısın, öyleydi." Hâlâ kaşları çatıktı, hâlâ ona çok kızgındı. "Nathan ve Jordana'nın kimsenin yapamadığı bir şekilde seninle konuşabilmiş olmalarına sevindim. Birinin seni şu anda La Notte'de o dövüşçüyle koşturmak yerine eve ait olduğuna ikna edebilmesine sevindim."

Carys hiddetli ve öfkeli babasına doğru yürüdü. Tam önünde durana kadar durmadı, kendisiyle aynı tonda olan mavi gözlerinde parıldayan sıkı sıkıya dizginlenmiş öfkeyi görecektik kadar yakındı. Adam sessizce ona bakıyor, burun delikleri alevleniyordu.

Bu yönünü ailesine nadiren gösterirdi: Patlayıcı Irk erkeği. Ölümcül savaşçı. Son yirmi çalkantılı yıl boyunca tüm Boston şehrinin koruyucusu ve daha fazlası.

Carys uzun bir süre ona baktı, sert ifadesinde sadık bir ebeveynin endişesini gördü. Tarikat'ı çevreleyen tehlikeler, değer verdikleri kişileri her zamankinden daha yakın tutmalarını gerektirdiğinde, onlardan uzaklaşarak tüm ailesine neden olduğu derin korkuyu gördü.

"Ben de seni seviyorum baba." Ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Ve bilmelisin ki bu gece beni eve dönmeye ikna eden Jordana ya da Nathan değildi. Rune'du."

Yüzü donuklaştı, tamamen sersemlemişti.

Hiçbir şey söylemedi, sadece arkadaşına doğru sessiz ve şaşkın bir bakış fırlattı.

Tavia'nın geniş gülümsemesi yüzünü aydınlattı, bakışlarında eğlence dans ediyordu. "Bu gece sürprizler için uygun değil mi?"

Kuşkusuz Carys, babasının nadiren dilsiz bir şoka girmesinden muhtemelen biraz fazla zevk alıyordu. Çene çalması zor bir adamdı ama söyleyecek söz bulamıyor gibiydi.

Carys gülümseyerek çantasını aldı ve yerleşeceğini mırıldandı.

BÖLÜM 7

Rune, La Notte'nin yeraltı arenasındaki uzun barda oturmuş, gecenin faturalarını gözden geçiriyordu. Kulübün son müşterileri bir saatten fazla bir süre önce ayrılmıştı. Irklardan pek azı şehrin gece beslenme yasağını geçtikten sonra halk içinde oyalanırdı ve insanlar üst kattaki ana kattaki grup toplanıp içki akışı durduğunda evlerine sendeleyerek gitme eğilimindeydi.

Rune'un şu anda çalıştığı kulübün arka tarafından, La Notte'nin çalışanlarından oluşan bir grup, çıkışa doğru ilerlerken gevezelik ederek arenaya doğru sürüklendi. Erkekler ve kadınlar insandı - BDSM merkezlerinden ücretli kan sunucuları ve seks işçileri.

Rune onlara başıyla selam verdi ve kitaplar üzerinde çalışmaya devam ederken iyi geceler diye mırıldandı. Kısa bir süre önce onu besleyen kadın ona davetkâr bir gülümseme takınmıştı. Irk genetiği en azından iki günde bir açık bir damardan taze kırmızı hücreler içmesini gerektirse de açlığı burada sona eriyordu. Son yedi haftadır, geri kalan kısmı sadece bir kadını arzuluyordu.

Asla dişlerinin arasına alamayacağı tek kadın.

Ona bağlanmak, içindeki çirkinliği, ruhundaki lekeleri görmesine izin vermek anlamına gelecekken değil. Geride bıraktığı utanç ve dehşeti.

Ve oraya sonsuza dek sürgün edilmesini istiyordu.

Rune karanlık anıları bir kenara bıraktı. La Notte'nin makbuzlarını inceledi, dijital raporları bu gece alınan nakit ve kredilerle uzlaştırdı. Cass ve Syn öldükten sonra kulübün günlük yönetimi ona kalmıştı.

İçki faturalarını ve tüketim hesaplarını incelerken Jagger ve diğer iki Breed dövüşçüsü -Vallan ve Slade- kulübün bar bölümüne girdiler. Sokak kıyafetleri giymişlerdi, arena kıyafetlerini arkadaki soyunma odalarında bırakmışlardı. "Şimdi konuşacak vaktin var mı, Rune?"

Başını salladı ve La Notte'nin işiyle ilgili meraklı gözlerden kaçınmak için defterleri kapattı, ardından adamlara tüm dikkatini vermek için taburesinde döndü. "Bana neler olduğunu anlatın."

Jagger öne geçti. "Kulüp bu, dostum. Son birkaç gündür hepimiz konuşuyorduk. Cass öldüğüne göre kulübe ne olacağı hakkında bir fikrin var mı?"

Rune bir şey söyleyemedi Slade araya girdi. "İnlerde çalışan kızlardan biri, geçen gece buraya gelip Syn'i öldüren pisliklerin Cass'in kızını sorduklarını söyledi."

Üçüncü savaşı Vallan bir küfür savurdu. "Eğer bir çocuğu varsa bile Cass'in bunu bildiğinden şüpheliyim. Pek de babasına düşkün bir tip değildi."

Rune konuşmalarına izin verdi, herhangi bir karışıklığı gidermeye yardım etmekten çok ne bildikleriyle -ya da bildiklerini düşündükleriyle ilgileniyordu. Kulübün savaşçılarından hiçbiri Syn'i öldüren Atlantislileri görmemişti. Kulüp Cass'in öldürülmesinden sonra kapatılmıştı.

Atlantisli askerler kulübe sızıp Cass'in ofisini ve arenanın üst katındaki özel odaları karıştırmaya başladıklarında, bir avuç insan çalışan dışında orada sadece Syn ve Rune vardı.

Jordana'yı ya da onları ona götürecek bilgiyi aradıklarını şimdi anlıyordu Rune.

Davetsiz misafirlerin varlığından haberdar olur olmaz Rune, kendi güvenlikleri için kalan çalışanları dışarı göndermişti. Sadece saniyeler sonra Syn'in üst kata akan kanının kokusunu almıştı.

"Eğer Cass'in bir ailesi varsa," dedi Slade, "kulübün etrafını koklamaya başlamaları ne kadar sürer merak ediyorum. Dövüşler yasadışı olabilir ama ciddi para getiriyorlar. Öylece bırakıp gidilemeyecek kadar çok para."

Jagger bir omzunu kaldırdı. "Bunun yerine arenayı kapatmaya karar vermeyecekleri ne malum?"

Vallan homurdandı. "Ya da tüm binayı yirmi yıl önceki sahte Gotik dans kulübüne mi dönüştüreceğiz?"

Slade nefesinin altında küfretti. "Daha kötüsü de olabilirdi. Ya burayı o lanet simülasyon salonlarından birine dönüştürmeye karar verirlerse?"

Jagger kıkırdadı. "Gerçek dövüşleri sanal gerçeklik saçmalığıyla takas edin, böylece bu şehirdeki tüm turistler ve özentiler simülasyon odalarında oturup kafeste yarım saniyeden fazla dayanabileceklerini iddia edebilirler."

Jordana'nın La Notte'ye bunlardan herhangi birini yapacağından şüphelenmesine rağmen, Rune da olasılıklar karşısında eğlenmiyordu. Kabul etmek zorundaydı ki kulübün geleceği belirsiz değildi. Ve Jordana hakkında bildiklerine bakılırsa, şiddet ve sefahatten kazanç sağlayan bir işletmeyi elinde tutmanın Jordana'nın öncelik listesinde üst sıralarda yer aldığını düşünemiyordu.

Diğer adamlar haklıydı. Sahibi gittiğine göre La Notte'nin nerede durduğunu bilmeleri gerekiyordu.

Vallan'ın yüzü ciddiydi. "Neredeyse bir hafta oldu ve kimse burayı devralmak ya da kapatmak için adım atmadı. Hepimiz, bir başkası bizim yerimize plan yapmadan önce başka planlar yapmamız gerektiğini konuşuyorduk."

"Ne demek istiyorsun?" Rune sordu.

"Yolunuza devam edin," dedi Jagger. "Gidin başka bir arena bulun ya da kendimize ait yeni bir arena kurun."

Rune bar taburesinden kalkarken başını salladı. "Kimse gitmiyor. Ben burada olduğum sürece kimse başka bir yerde savaşmaya gitmeyecek."

Vallan kollarını iri göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Cass'in ölümünden beri menajerlik yapıyorsun ama sana ait olmayan bir işe daha ne kadar göz kulak olacaksın?"

Doğruydu, kulüp ona ait değildi. Hiçbir zaman da olmadı. Rune hiçbir zaman öyle olmasını istememişti.

O ve Cass burayı birlikte inşa etmişlerdi - biri mekânı, diğeri de kalabalığın daha fazlası için geri gelmesini sağlayacak gösteriyi sağlıyordu. Kârlı bir anlaşma olmuştu. Rune, dövüşlerinden ve Cass'in Rune kafese her girdiğinde aldığı oyun gelirlerinden aldığı paylardan bir milyon dolara yakın para biriktirmeyi başarmıştı.

Para onun geleceğiydi. İhtiyaç duyması halinde, ter, kan ve kırık kemiklerle kazandığı kaçış planı.

La Notte'ye kök salmak gibi bir niyeti hiç olmamıştı ama kulüpte on yıl geçirmişti ve artık bunu yapabilecek tek kişi kendisi olduğu için kulübe göz kulak olma zorunluluğu hissediyordu.

Savaşçı arkadaşlarının sorgulayan bakışlarıyla karşılaştı ve omuz silkti. "Birinin makbuzlara göz kulak olması ve envanter ile malzemelerin stokta kaldığından emin olması gerekiyor. Birinin çalışanlara ödeme yapması gerekiyor, siz üç mankafa da dahil."

Hepsi kıkırdadı. Jagger ona sıırttı. "Evet, birinin de kendisi için bir elini kedinin üzerinde sıkı tutması gerekiyor."

Jag sadece şaka yapıyordu, ama Slade'in kahkahası daha da keskinleşti. "Elleri başka tür bir kedicikle çok meşgul. Biraz açgözlüce, değil mi Rune? Tüm o egzotik gündüzgezen kuyruğunu kendine saklamak? Sıkılmadan önce birazını da bize ayır ve-"

Rune Slade'e doğru hamle yaptı. Onu boğazından yakaladı, dişlerini göstermiş, gözleri alev alev yanıyordu. "Bir daha böyle aptalca bir şey söylersen, bunlar ağzından çıkan son sözler olur."

Slade boğuldu, nefes almak için mücadele etti. Rune'un elini kavradı ve kendi dişleri ortaya çıktı.

Rune daha sert sıktı.

Ne Jagger ne de Vallan müdahale etmek için bir hamle yaptı. Kulübün kadrosundaki herkes Rune'un kafese girmiş en ölümcül orospu çocuğu olarak yerini, dayak yemeyi hak etmiş birine zerre kadar merhamet göstererek almadığını biliyordu.

Fury üzerine atladı ve Slade hareket ettiğini fark etmeden önce onu duvara yapıştırdı, ayakları yerden on santim yukarıda sallanıyordu. Breed dövüşçüsü var gücüyle mücadele ediyordu; Rune boynunu ezerken, piçin işini bitirmesine saniyeler kalmışken bu pek de yeterli değildi.

Slade'in yüzü morardı. Değerli havayı içine çekmeye çalışırken ve bunu başaramazken ağzının kenarlarından tükürükler fışkırdı.

"Tanrım," diye mırıldandı Jagger sonunda. "Onu öldüreceksin, Rune." "Evet," diye homurdandı. "Bunu düşünüyorum."

Ama son anda Slade'i bırakmaya karar verdi. Breed erkeği sarktı, öksürdü ve boğuldu, hırıltılı nefesler alırken çırpındı.

Rune ona baktı, damarlarında cinayet kaynıyordu. "Soyunma odasına geri dön ve eşyalarını topla. Sonra da defol git buradan."

Slade kaşlarını çatmış, dişlerini göstermişti. "Ne?"

"Burada işin bitti," dedi Rune. "Seni herhangi bir nedenle bu kulübün içinde görürsem, ölürsün."

"Siktir git," diye homurdandı yaralı boğazını ovuşturarak. "Beni kovamazsın."

"Az önce söyledim. Ayaklarının üzerinde mi gitmek istersin, yoksa birkaç saat sonra sabah güneşinin doğmasını beklemek için kırık cesedini buradan sürüklememi mi istersin?"

Slade destek için dövüşçü arkadaşlarına baktı ama hiçbirinden destek göremedi. Ters ters bakarak kendini toparladı ve hışımla dışarı çıktı, giderken bir masayı ve sandalyeleri devirdi.

O gittikten sonra Rune iki meslektaşına döndü. "Şu anda bana söylemek istediği aptalca bir şey olan başka biri var mı?"

Vallan kaşlarını kaldırdı. "Kulüp hakkında hâlâ bir cevabımız yok. Neden yeni yönetimin gelip bizi mahvetmesini bekleyelim ki?"

Rune kararını verirken bir elini çenesinde gezdirdi. "Kimsenin canına okunmayacak."

"Bundan emin olamazsın," dedi Jagger, pek de ikna olmuş görünmüyordu. "Ben eminim. Çünkü o lanet şeyi kendim satın alacağım."

BÖLÜM 8

Lucan Thorne, Tarikat'ın Washington'daki merkezindeki arşiv odasına küçük titanyum bir kutu taşıdı. Kutu avucundan biraz daha küçüktü, basitçe hazırlanmıştı ama içinde efsanevi boyutlarda bir hazine vardı.

Ve bilinmeyen, potansiyel olarak ölümcül bir güç.

Kutuyu geniş kayıt odasındaki çalışma masasının üzerine koyarken, Gabrielle ona sıkıntılı bir bakış attı. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

"Hiç alakası yok." Kaşlarını çatarak o gün orada toplanan diğer Tarikat üyelerine baktı. "Jordana geçen hafta Boston'da onu bize getirdiğinden beri kimse bu şeye yaklaşmadı. Ne yapabileceğini kesin olarak öğrenene kadar bu şekilde tutarsak kendimi çok daha iyi hissederim."

"Belki Jenna bize bu cevabı verebilir," dedi Darion Lucan'ın diğer tarafından.

Dare, Gideon ve Savannah, savaşçı Brock'un Atlanta'dan olağanüstü eşiyle birlikte sabahın erken saatlerinde geldiğini duyar duymaz Riordan hakkındaki istihbarat toplama çalışmalarına ara vermişlerdi.

Jenna'nın büyüyen Irk arşivleri koleksiyonu üzerindeki çalışmaları nedeniyle çiftin Washington'a ziyaretleri sıklaşmıştı ama Jenna'nın merkeze gelişi her zaman bir olaydı. Lucan için bile eski Jenna Tucker-Darrow olan genetik mucize karşısında hayretler içinde kalmamak zordu.

İnsan ve tamamen ölümlü olarak doğmuştu, ancak Irk ırkının yaşayan son babası -diğer dünyadan bir Kadim- tarafından saldırıya uğradığında inanılmaz metamorfozu başlamıştı. Uzaylı yaratık onu öldürmek yerine, küçük bir biyoteknoloji parçası yerleştirdi.

Bugün Jenna'nın ensesindeki derinin altında bulunan bu çip Kadim'in anılarını ve DNA'sını içeriyordu. Vücudunda kök saldıkça, genetik materyal kadını basit bir *Homo sapiens*'ten başka bir şeye dönüştürmeye başladı.

Yaralanmalara, hastalıklara ya da yaşlanmaya karşı dayanıklı olan Jenna aynı zamanda insanlık dışı bir şekilde hızlı ve güçlüydü. Ama dönüşümü burada durmamıştı.

Çip ona yerleştirildikten kısa bir süre sonra boynunun arkasında küçük bir *dermaglif* belirmişti. Şimdi, yirmi yıl sonra, soluk teni karmaşık *glifler*le kaplıydı. Hatta kafatasının arkasına kadar uzanıyor, kırılmış kahverengi saçlarının altından belli belirsiz görünüyordular.

Brock uzun masanın diğerk tarafında onun yanında durmuş, siyah savaşıının karanlık eli arkadaşının omzunu okşıuyordu. "Bu konuda ciddi şüpheleri olan tek kişi sen değılsin Lucan." Brock başını sallarken dudakları düzleşti. "Sana bir şey olmasını istemiyorum bebeğim."

Jenna başını eğdi. "İnan bana, ben de bilmiyorum. Ama rüyalar -anılar- bütün hafta boyunca daha canlı, daha yoğun hale geldi." Önündeki kapalı titanyum kutuyu işaret etti. "Sebebinin bu olduğunu düşünmeden edemiyorum. Bilmek zorundayım."

Lucan eski Alaska Eyalet Polisi'nin hakkını teslim etmek zorundaydı. Jenna hiçbir zaman meydan okumaktan çekinmezdi ve korkunun onun sözlüğünde yeri yok gibiydi. Bu, odadaki herkesi kendi adına biraz daha fazla tedirgin etmediğı anlamına gelmiyordu.

"Alabilir miyim?" diye sordu Lucan, kutunun kapağına uzanarak.

Onun başını sallamasıyla tokayı kaldırdı ve kabı açtı. Atlantis kristali ortaya çıktığında yavaşça verdiği nefes diğerklerine katıldı. Tüm Birlik ve arkadaşları yumurta büyüklüğündeki bu alışılmadık nesneyi Jordana döndüğünde Boston'daki komuta merkezinde görmüşlerdi. Ama şimdi onu tekrar görmek tepkiyi azaltmaya yetmemişti.

Sadece bakınca bile kimse bu kristali Dünya'da bulunan herhangi bir şeyle karıştıramazdı. Gümüş rengindeydi ama berraktı. Pürüzsüzce parlatılmıştı ama yine de yüzeyinin altında binlerce küçük fasetle ışıldıyor gibiydi. Titanyum kutusunun ortasında duran kristal gizemli bir yaşamla titreşiyor gibiydi.

"Bir yerlerde gerçekten bunun gibi dört kristal daha mı var?" Gabrielle diğerk herkesle birlikte yaklaşarak sordu.

Lucan, "Jordana'yı esir alan Atlantisliye göre var," dedi. "İkisi asırlar önce krallıklarından çalınmış. Şu anda sadece biri kraliçelerinin yanında. Bir diğerk de krallıktan kaçan Atlantisli kolonisiyle birlikte. Ve bu da."

Jenna Brock'a baktı. "Bunu yapmak zorundayım. Eğer kristal bize Atlantisli ya da Eskiler hakkında daha fazla şey anlatacaksa, bunu bilmek zorundayım. Hepimiz bilmek zorundayız."

Büyük elinin tersiyle onun yanağını okşarken başını salladı. "Bundan hiç hoşlanmıyorum ama burada, yanında olacağım."

Ağızını Lucan'ın avucuna doğru çevirdi ve oraya kısa bir öpücük kondurdu. "Bunu yapmaya hazırım," dedi Lucan'a bakarak. "Bunu yapmak istiyorum."

Adam başıyla onaylayınca Jenna kristali almak için kutuya uzandı. "Bu sıcak." Kristali ellerinin arasına aldı ve sanki

kırılgan cam. "Daha da ısınıyor. Çekirdeğinde bir tür titreşim hissedebiliyorum. Bir şekilde güçlü... canlı hissediyorum."

Gözlerini kapattı, konsantrasyonu güzel yüzüne yayılıyordu. Ellerindeki ve kollarındaki *glifler* nabız gibi atmaya ve renklerle dolmaya başlayana kadar sadece saniyeler geçti.

"Gördüğüm şey hoşuma gitmiyor Jen." Brock'un uyarısı ciddiye ve sevgilisi için korku doluydu. "Onu yere bıraksan iyi olur, bebeğim."

Başını hafifçe salladı ama konuşmadı. Lucan onun o anda konuşabileceğinden bile emin değildi.

Elleri kristalin etrafında daha sıkı kenetlenirken, şimdi onu tutan her neyse onun derinliklerine gömüldü. Parmaklarının arasındaki boşluklardan ışık yayılmaya başladı.

"Tanrım," diye homurdandı Brock. "Daha önce başına böyle bir şey geldiğini hiç görmemiştim."

Lucan kabul etti. Orada toplanan herkes huzursuz bir sessizliğe gömüldü ama Jenna kristal dışında her şeyden habersiz görünüyordu. Lucan alçak sesle bir küfür mırıldandı. "Tamam, burada işimiz bitti."

Brock çoktan eşine uzanmaya başlamıştı. "Bebeğim, bırak gitsin."

Ona dokunduğu anda vücudundan enerji fışkırdı ve devasa savaşçıyı odanın diğer ucuna uçurdu.

Kutsal. Cehennem.

Brock yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle ayağa kalktı. "Jenna!"

Ona doğru koştu ama sanki çelikten bir duvar yoluna çıkmış gibi bir adım ötede durduruldu. Lucan onu yakalamaya çalıştı ama o da aşılmaz bir enerji alanı tarafından engellendi.

Jenna'nın *dermaglifleri* parlamaya başladı. Gözleri kapalı kalmıştı ama kapaklarının arkasında hızla hareket ediyor, rüya gibi bir duruma kapılıyorlardı.

İçindeki ışık kabardı. Elleri sanki yanıyormuş gibi parlıyordu.

Başka bir uyarı olmadan, enerji dışarı doğru patladı. Güneş kadar parlak ışık çizgileri her yöne doğru fırladı.

Odadaki her Breed erkeği gözlerini saf beyaz enerji patlamasından korudu. Lucan ve Gideon arkadaşlarını yakınlarına çekerken, Brock Jenna'nın adını haykırdı.

Ve sonra, aynen böyle, ışık kayboldu.

Lucan başını kaldırdığında Jenna'nın sakince kristali kutusuna geri yerleştirdiğini gördü. Brock ona doğru uçu ve onu çılgınca, koruyucu bir kucaklamanın içine çekti. "Ne oluyor lan?" diye homurdandı. "Az önce ne oldu?"

Nefes nefese *kalmıştı*, *glifleri* hâlâ çalkalanıyor ve teninde canlıydı. Brock ellerini onun üzerinde gezdirdi. "Acı çekmiyorsun."

Bu bir soru değildi. Breed erkeği, bir dokunuşla insanların acılarını içine çekme gibi eşsiz bir yeteneğe sahipti. Jenna'nın herhangi bir sıkıntı hissedip hissetmediğini bu yeteneği ona söyleyecekti.

Lucan'a ve diğerlerine baktı, sonra başını salladı. "O zarar görmemiş."

"Yine gördüm," diye mırıldandı. Brock'un kollarından çekilirken iri ela gözlerini kocaman açmıştı. "Atlantis krallığına saldırdıkları geceyi tekrar gördüm."

Jenna Kadim'in anılarına olan biyoteknolojik bağlantısı sayesinde tarihten pek çok kesit görmüştü. Yirmi yıl önce Atlantis'in yıkılışını ilk kez görmüştü; bu, Tarikat'ın öteki dünyalı ataları ile Dünya'da çok daha uzun bir süre gizlice yaşamış olan ikinci uzaylı ırk arasındaki şiddetli savaştan ilk kez haberdar olduğu andı.

"Selene'in kristallerini ona karşı kullandılar," dedi Jenna şimdi. "Onun diyarına saldırdıkları gece, Kadimler onları yok etmek için bunun gibi iki Atlantis kristalinin gücünü kullandılar. Alemin savunmasını zayıflatılar, sonra da önüne çıkan her şeyi silip süpüren patlamayı serbest bıraktılar."

"Kadimlerin de mi böyle kristalleri vardı?" Gideon'un eşi Savannah, sordu.

Gabrielle Lucan'a döndü. "Jordana bize beş taneden ikisinin uzun zaman önce çalındığını söyledi. Onları Kadimler mi aldı, Jenna?"

"Bilmiyorum," dedi. "Anılarım bana henüz bunu söylemedi, ama şimdi olası görünüyor."

Gideon'un sarı kaşları soluk gözlüklerinin kenarlarından kalktı. "Eğer Eskiler Selene ve lejyonunu şu anda sahip olduğumuz gibi iki kristal kullanarak yenebildilerse..."

Brock, kolları hâlâ arkadaşına sarılı halde bu düşünceyi sürdürdü. "Ve kolonide bir tane daha olduğunu biliyoruz."

Darion, ağzı geniş bir sırıtışla açılarak, "Tabii ki," diye araya girdi. "Ve şu anda o koloniyile bağlantısı olan birini tanıyoruz."

Lucan başıyla onayladı. Opus Nostrum'un takibi ve ortadan kaldırılması her şeyden önemliydi ama Jenna'nın az önce bildirdiği doğruysa, çok daha sinsi bir düşman hakkında çok önemli -muhtemelen oyunun kurallarını değiştirecek- bir bilgi elde etmişlerdi.

Ama önce, o gün geldiğinde Selene'e karşı mücadelelerinde yalnız olup olmayacaklarını belirlemeleri gerekiyordu.

"I var içinkonuşmak için Jordana," Lucan dedi. "I istiyorum a Cassian Gray'in Atlantisli arkadaşıyla yüz yüze tanışmak istiyorum ve bunu dün istiyorum."

BÖLÜM 9

Carys müze çalışanının tabletine adını karaladı, serginin rotasyonunu onayladığını ve parçaların onun gözetiminde kaldırıldığını not etti. Güzel Sanatlar Müzesi'nin kapanmasına saatler vardı ama Carys zamanın farkına bile varmamıştı. Bu sergi o günkü görevlerinin sonuncusuydu; bir hafta önceki çilesinin ve daha yeni çiftleşmesinin ardından geçici izne ayrılmamış olsaydı, normalde Jordana'nın yapması gereken bir işti.

Carys, Jordana ona MFA'daki işi verdiğiinden beri aylarca arkadaşının yanında eğitim görmüştü ve yerine geçmesi için çağrılmayı hiç beklememesine rağmen, Jordana'nın pozisyonunu her yönüyle incelemeyi kendine görev edinmişti. Arkadaşı için asla bir hayal kırıklığı olmak istemiyordu ve değerini kanıtlama ihtiyacı hissediyordu.

Sadece babasının Irk yeteneğiyle değil, annesinin şaşmaz fotoğrafik hafızasıyla doğmuş olmanın da bir zararı yoktu. Eğer mecbur kalırsa, Carys herhangi bir görevi tamamlayabilir ya da gördüğü veya duyduğu herhangi bir bilgiyi hatırlayabilirdi.

Son tablolar da sandıklanıp binadaki diğer güvenli yerlere götürülürken, bir an boş kalan katta gezindi.

Dün gece ailesinin Darkhaven'ına döndüğünden beri bir şeyler onu rahatsız ediyordu. Reginald Crowe hakkındaki tüm konuşmalar ve Tarikat'ın adamın sırlarına ve karanlık bağlantılarına nüfuz edememesi onu rahat bırakmamıştı.

Crowe'un son birkaç yıldır müzeye ödünç verdiği pek çok etkileyici başyapıtın bulunduğu galeriye doğru yürürken bu düşünce şimdi de aklını kurcalıyordu. Carys koleksiyona göz atarken, bu sergide yer alan bir düzineden fazla paha biçilmez tablonun ona ait olduğunu hatırladı. Bazılarının geçmişi yüzlerce yıl öncesine dayanıyordu. Diğerleri ise daha çağdaş ama yine de önemli, değerli sanat eserleriydi.

Kısa bir nefes verdi ve Reginald Crowe'un güzel şeylerden hoşlanan ve bununla birlikte derin cepleri olan sıradan bir insan olmadığını bilerek, şimdi parçalara bakarken başını salladı. Bir Atlantisli -yaşlanmayan bir öteki dünyalı- olarak servetini ve hazinesini yüzyıllardır biriktiriyor olmalıydı. Eğer daha uzun değilse.

Yenilmez olduğunu düşünmüş olmalı. Bir süre için öyleydi. Ama Tarikat onu, en kötüsünü ortaya çıkarmaya fırsat bulamadan engellemiştir.

Şimdi, Tarikat'ın Opus Nostrum'daki diğer ortaklarını durdurması gerekiyordu.

Crowe'un özel sanat koleksiyonunu daha yakından inceleyen Carys'in merakı daha da arttı. Burada farklı bir şeyler vardı. Her tablonun üzerindeki envanter kodları, birkaç ay önce onları gördüğünden beri değiştirilmişti. Bu garipti.

Carys tabletini açtı ve müzenin bağışçı veri tabanını getirdi. Bu tür verilere güvenlik erişim seviyesi sınırlıydı ama bir keresinde Jordana ve MFA'nın baş küratörüyle birlikte başka bir özel koleksiyonu inceledikleri bir toplantıdaydı. Küratörün erişim kimliği ve şifresinin dokunma düzenini hatırlamak için sadece bir an odaklanması gerekmişti.

Artık onu görecektik kimse olmadığından, Carys kimlik bilgilerini girdi ve veri tabanının kendisi için açılmasını izledi. Crowe'un tablolarından birinin -nadir bulunan küçük bir Renoir- envanter kodunu taradı. Katalog kaydı kilitliydi ama üzerindeki tarih yakın zamanda güncellenmişti.

Başka bir kod denedi. Başka bir kilitli kayıt, o da yakın zamanda güncellenmiş.

Bu iki kayıttaki -ve şimdi çıkardığı yarım düzine kataloglanmış parçanın her birindeki- tarihlerin hepsi değiştirilmişti. Tarih damgası iki hafta öncesini gösteriyordu.

Crowe Tarikat tarafından öldürüldükten hemen sonra.

Galeri gezinti yolunda ayak sesleri yankılandı. Carys davetsiz misafir karşısında başını kaldırdı. İçgüdüleri otomatik olarak etrafındaki gölgeleri harekete geçirdi ama o bu yeteneğini dizginledi. Başını sergi galerisine sokan güvenlik görevlisine hoş bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Bu gece geç saate kadar çalışıyor musunuz Bayan Chase?"

"Çok uzun sürmez." Tabletini göğsüne yakın tuttu. "Tamamlamam gereken birkaç şey daha var, sonra yola çıkacağım."

Üniformalı insan başını salladı ve onun rahat gülümsemesine karşılık verdi. "Size keyifli bir akşam dilerim. Yola çıkmadan önce bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

"Tamam, eminim yaparım. İyi geceler, Frank."

Onun adımları müze katının diğer ucunda kaybolunca Carys Crowe koleksiyonunu rahatça terk etti ve ofisine döndü. Kapıyı kapattı ve arkasından kilitleti.

Masasına oturup tabletindeki katalog kayıtlarına geri döndü. Bu eşyaların neden değiştirildiğini bulmanın bir yolu olmalıydı. Bir yerlerde bir çatlak olmalıydı.

Birkaç saat sürdü ama araştırmaya devam etti, cevap arayışına kendini tamamen kaptırmıştı. Kayıtlarda Reginald Crowe'a ait olan her paha biçilmez resim, heykel ve eser için eşya kayıtlarını taradı.

Hiç şansım yok.

Ta ki milyarderden ödünç alındığını hatırladığı ve aktif olarak sergilenenler arasında olmayan başka bir eşya olduğunu fark edene kadar. Sayımda bir parça eksikti. Carys bir önseziyle restorasyon kataloğuna göz attı ve aradığı çatlağı buldu.

Crowe'un tablolarından biri birkaç hafta önce konservasyon bakımı için işaretlenmişti. Hâlâ dolaşımda değildi ve kilitli erişim kataloğunun bir parçası değildi.

Carys tabloyu tabletine getirdi ve hemen eserin üzerine kaydedilen aynı değişiklik tarihini not etti. Katalog kaydındaki değişiklik bir mülkiyet devrine işaret ediyordu. Hiç şüphesiz, aynı notu diğer kilitli kayıtların hepsinde de bulacaktı.

Reginald Crowe'un tüm koleksiyonunun yeni kayıtlı sahibi, dul eşi ya da beş eski eşinden herhangi biri değil, özel bir vakıftı.

Ne haltlar dönüyordu?

Ya birileri Crowe'un çıkarlarını gözetiyordu ya da onun en değerli varlıklarından bazılarını kendilerine mal etmek için gizlice harekete geçmişlerdi.

Heyecan damarlarında dolaşan Carys, komuta merkezinde babasının özel numarasını aradı. Telefonu hemen açtı. "Her şey yolunda mı? Bana nerede olduğunu söyle."

Dün gece tekrar evde olduktan sonra, şimdi onun derin sesindeki endişeyi duymak onu hiç rahatsız etmemişti. Aslında tam tersi. "Ben iyiyim baba. Müzedeyim."

"Bu kadar geç mi?" Ses tonunda hâlâ bir ihtiyat notası vardı. "Gece yarısına yaklaşıyoruz." "Öyle mi? Ne kadar zamandır burada olduğumu fark etmemiştim." Zaman hızla akıp geçmişti.

Bilgi arayışının heyecanını. *Kahretsin*. Rune'un maçını izlemek için şimdiye kadar La Notte'de olmayı planlamıştı. Hemen gitmezse ilk birkaç raundu kaçıracaktı. "Bu gece burada ilginç bir şeye rastladım. Hayden Ivers ismi sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Hayır. Neden, öyle mi olmalı? Konu nedir, Carys?"

"Emin değilim ama Reginald Crowe'un MFA'ya ödünç verilen sanat koleksiyonunu kontrol eden özel bir vakfın yöneticisinin adı bu. Crowe öldürüldükten bir gün sonra mülkiyeti devralan bir vakıf. Bu kişinin Tarikat için yararlı olabileceğini düşünüyor musunuz?"

Babası bir küfür savurdu. "Bence bu çok iyi bir başlangıç. Diğer tüm ipuçlarını nasıl ters yüz ettiğimizi ve Crowe konusunda elimiz boş döndüğümüzü düşünürsek, bu şimdiye kadarki en iyi fırsatımız olabilir. Mükemmel iş, Carys."

Onun övgüsü karşısında gülümsemesini engelleyemedi. "Umarım öyledir. Burada Crowe'un sanatıyla ilgili bazı katalog referanslarında garip bir şey gördüm ve biraz daha derine inmeye karar verdim."

"Mükemmel iş, Carys. Her şeyi duymak istiyorum. Lucan da bunu duyduğuna memnun olacak. Neden şimdi eve gitmiyorsun, merkezden bilgi istediğimizde ona bizzat ileten sen olursun?"

Dudağını ısırdı, onu hayal kırıklığına uğratmak zorunda kalmaktan nefret ediyordu. "Ben, uh Aslında bir süreliğine dışarı çıkıyorum. . ."

Cevap verirken homurdanmasını alçak tuttu, sanki o öyle dedi diye Karanlık Liman'a rapor vermesini talep etmemek için biraz çaba sarf etmesi gerekiyormuş gibi. Bunun yerine boğazını temizledi. "Pekâlâ. Bunu şimdi Lucan'a götüreceğim, o zaman yarın biraz daha konuşabiliriz."

"Tamam. İyi geceler, baba."

Homurdandı. "Sanırım bu gecelerden birinde senin şu dövüşçünle tanışmam gerekecek."

"Bu hoşuma giderdi," dedi. "Ve onun adı Rune." Bir homurtu daha. "Bu nasıl bir isim böyle?" Carys gülümsedi. "Eve döndüğümde görüşürüz."

Telefon görüşmesini sonlandırdı, ardından ekipmanlarını ve ofisini kapattı ve La Notte'ye gitmek üzere müzeden çıktı. Rune çoktan kafese girmişti ama sadece ilk birkaç raundu kaçıracaktı.

Ancak yeraltı kulübüne ev sahipliği yapan kırmızı tuğlalı eski kiliseye vardığında, müziğin nabız gibi atan sesini duymak yerine ortalık sessizleşmişti. Binanın dikiş yerlerinden taşan ve sokağa dökülen heyecanlı kalabalıklar görmek yerine, insanlar gidiyordu. Çoğu bundan memnun görünmüyordu.

Carys sokak seviyesinden çıkan müşterilerin seyrelen akıntıları arasından geçerek aşağıdaki arenaya doğru ilerledi. Sadece bir avuç başıboş insan

boşlukta kaldı ve onlar bile dışarı çıkmaya odaklanmıştı.

Kafes de boştu. Ve arenanın karanlığında, salondaki koltuklardan birine oturmuş hıçkırarak ağlayan sarışın bir kadının önünde çömelmiş Rune'u gördü. İçeri girerken Carys'e kısa ama yoğun bir bakış atarak onun orada olduğunu ve diğer kadınla olan işinin bundan ibaret olduğunu bildiğini söyledi.

Carys insan dişi tanıdı - BDSM merkezlerinde çalışan birkaç kişiden biriydi. Lexi bu gece, yırtık olduğu belli olan deri kıyafetinin üzerine kalın bir bornoz giymişti. Ağır siyah rimeli gözyaşlarıyla birlikte yanaklarından aşağı akıyordu. Sol gözünün altında kötü bir morluk oluşmuştu ve ruj bulaşmış ağzının köşesi kurumuş kanla kaplanmıştı.

Carys bara doğru baktı ve Jagger ile Vallan'ın orada durduğunu gördü. "Ne oldu?"

Jagger dudaklarını birbirine bastırdı ve başını salladı. "Bir grup insan serseri, Cass burada olmadığı için ev kurallarını uygulayabileceklerini düşünerek buraya gelip çalışanlardan bazılarını sert davranabileceklerini düşünmüşler. Rune maçını durdurdu ve mekânı gece için kapattı, herkesi dışarı attı."

Carys şaşırmıştı ama Cass'in öldürülmesinden bu yana Rune'un buranın fiili kanunu olarak devreye girmesi ilk kez olmuyordu. Diğer Breed savaşçıları da doğal olarak onu liderleri olarak görüyor gibiydi ve bunun tek nedeni içlerinde en korkulana, en ölümcül olanı olması değildi.

Rune saygı uyandırırды çünkü ne kadar tehlikeli olursa olsun, kendisinden daha zayıf birini savunacak ilk kişi ve kazanması gereken bir savaş olmasa bile bir kavgadan geri çekilecek son kişi olurdu. Kendisi de dahil olmak üzere çok az kişi onda bunu görmek için zaman ayırsa da özünde bir savaşçı, iyi bir adamdı.

Carys onun yaralı kadınla konuşmasını izledi ve adamın başka bir kadına gösterdiği odaklanmış ilgi karşısında içinde oluşan kıskançlık duygusunu hissetmemeye çalıştı. Bunun yerine barın arkasına yürüdü ve hırpalanmış çalışanın yaralarına bakmaya yardımcı olmak için dolaptan birkaç temiz bez topladı.

Lavabodaki bezleri ıslatıp birine biraz buz koyarken, diğer dövüşçüyü bulmak için arenayı taradı. "Slade nerede?"

İki Irk erkeği birbirlerine baktı. Vallan omuz silkti. "O ve Rune dün gece bir anlaşmazlık yaşadı. Slade başka bir yerde iş araması için teşvik edildi."

"Rune onu da mı dışarı attı?" Başlarını salladıklarında kaşlarını çattı.
"Neden? Ne yaptı ki?"

İkisi de cevap vermeye istekli görünmüyordu. Sonunda Jagger konuştu.
"Belki de bunu Rune'a sorsan daha iyi olur."

BÖLÜM 10

Rune, sarsılan kadına kulüpte bir daha asla zarar görmeyeceğine dair sert bir güvence mırıldandı. Ayağa kalktığında Carys'in yaklaştığını hissetti.

O gelmeden önce arenada yaşanan itiş kakıştan sonra kanı hâlâ damarlarında sıcak ve agresif bir şekilde dolaşıyordu. Şimdi o oradayken, damarları tamamen farklı bir nedenden dolayı zonklamaya başladı.

"İşte, bunlar yardımcı olacaktır." Elinde birkaç temiz bez ve bir soğuk kompres vardı, Carys'in temin etmeyi düşünmediği şeylerdi bunlar. Carys kadına endişeli bir bakış attı ve kanepede yanına oturdu. "İyi misin Lexi?"

"Sanırım öyle. Pislik herif bana vurduğunda neredeyse bayılıyordu beni." "Gözüne bir bakayım." Carys nazikçe yarayı inceledi. Gözüne mor çürüğe karşı derme çatma bir buz torbası. "Biraz daha iyi hissediyor musun?" Kadın başını salladı ve Carys gülümsedi. Bezlerden birini aldı ve kadının yarılmış dudağındaki kanı nazikçe sildi, ardından koyu renkli yarayı temizledi.

makyaj izleri ve yanaklarından süzülen gözyaşları.

Rune onun çalışmasını izledi ve birini rahatlatmak için ne söylenmesi ve yapılması gerektiğini tam olarak biliyor gibi görüldüğü için rahatladı. Kendi yetiştirme becerileri acınacak halde olmakla olmamak arasında bir yerdeydi. Tanrı biliyordu, hayatında şefkat konusunda çok az deneyimi olmuştu. Gençliğinde sert davranarak hayatta kalmıştı. Ölümcül olarak. Hayatını da bu şekilde kazanmıştı. Carys onun yörüngesine girene kadar yumuşaklık ve şefkatin hayatında hiç yeri olmamıştı.

Kız sözlerini bitirdiğinde Rune boğazını temizledi. "Bu sabah çok fena moraracak. Neden haftanın geri kalanında izin almıyorsun Lexi, kendine iyileşmek için zaman ver. Diğer herkese bu gece eve gitmelerini söyle. Hepinizin tam ücret almasını sağlayacağım."

Ona teşekkür edip dediğini yapmak için ayağa kalktığında Rune bardaki Jagger ve Vallan'a baktı. "Siz de çıkabilirsiniz. Ben kilitleyeceğim."

Herkes arenayı terk ettikten sonraki sessiz anlarda Rune, Carys'in bakışlarını üzerinde buldu. İfadesi sorgulayıcı ve endişeliydi. "Oldukça iyi bir gün geçirmişsin gibi görünüyor."

Boğazının arkasından alaycı bir ses çıkardı. "Daha iyi olurdu. Peki ya sen? Bu gece geç saate kadar çalışacak mısın?"

"Evet, bazı sergileri değiştirdik, bu yüzden Jordana'nın yokluğunda her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istedim. Ama aslında planladığımdan daha uzun süre kaldım çünkü babam için Reginald Crowe hakkında bazı güvenli bilgileri bulmaya çalışıyordum."

"Tarikat için gizli istihbarat toplamak mı?" Rune şaşkınlığını gizleyemedi. Elindeki kirli bezleri almak için uzandı ve onları yakındaki p kutusuna attı. "Savaşçı işleriyle ilgilendiğini düşünmemiştim."

"Ben değilim. Ailem her zaman Tarikat'ın meşalesini devralması için kardeşime baktı, bana değil." ok da önemli olmayan bir omuz silkme hareketi yaptı ama Rune onun yüzünde hâlâ parlayan heyecanı görebiliyordu. Parlak mavi gözleri daha önce onda hiç görmediği bir coşku ve gururla doluydu. Coşkulu görünüyordu, ilk avını yere seren bir dişi aslan gibi.

Carys özünde bir asi olabilirdi ama aynı zamanda zeki, inatçı, kararlı ve aklına koyduğu her şeyi başarabilecek bir kadındı. Ona aşık olmasına neden izin verdiğini asla anlayamayacaktı.

"Tarikat için çok değerli biri olurdun, biliyorsun." Yaklaşarak parmak uçlarıyla çenesini kaldırmak için uzandı. "Ve sen de sana karşi gelen herkes için müthiş bir düşman olurdun."

Ona sırtıttı. "O zaman benim iyi tarafımda kalmayı umsan iyi edersin."

"Bebeğim, bulunduğum yerden tek gördüğüm iyi taraflar," dedi, geri çekilerek ona uzun uzun, takdir dolu bir bakış attı.

Güldü, sonra topuklarından kaydđ ve arenanın ortasındaki açık kafese doğru yürümek için onun etrafından dolandı. "Dün gece Slade ile ne oldu?"

Cevap vermesini beklemeden, siyah elbise pantolonu ve şarap rengi ipek bluzuyla kafese adım atarken ona baştan çıkarıcı arka tarafını daha uzun süre gösterdi. Adamın gece maçını yarıda kestikten sonra yere düşürdüğü çivili eldivenlerini ve elik torcunu yerden almak için eğildi.

"Jagger ve Vallan, Slade ile aranızda bir anlaşmazlık olduğunu söyledi."

"Slade pisliğin teki. Onun yüzünü buralarda görmekten bıktım, bu yüzden ona kaybolmasını yoksa ölmesine yardım edeceğimi söyledim."

Gözleri irileşmiş, karamel dalgaları omuzlarının üzerinden süzülerek adama baktı. "Bir anlaşmazlık olmuş olmalı."

"yleydi." Dvşnn sözlerini ve Carys'e el sürebileceğini bir an bile aklından geçirmesine neden olan rencide edici imasını hatırladığında öfkesi hâlâ damarlarında kaynıyordu.

Rune onu kafese kadar takip etti, onu elik kafes halkanın içinde görmekten rahatsız olmuştu. Oraya ait değildi ve sadece müzede geçireceği bir gün için giyinmiş olduğu için de değildi.

Aslında o da ona ait değildi ama bu, haftalar önce onu takip etmesine engel olmamıştı. O ilk gece onu baştan çıkarıp yatağına atmıştı.

"Bana ne olduğunu anlatacak mısın, Rune? Sen ve o ne hakkında tartıştınız?"

"Sen."

"Ben mi?" Döndü, telin arkasından ona bakarken gözlerinde kıvılcımlar parlıyordu. "Peki ya ben?"

"Slade hoşuma gitmeyen bazı şeyler söyledi." Rune neredeyse hırlayarak cevap verdi. "Hâlâ nefes aldığım sürece sana yaklaşmasına izin verebileceğim yanılgısına kapılmıştı, bu yüzden onu yola getirmek zorundaydım."

"Ah." Yavaşça ona doğru yürürken kaşları çatıldı. "Onu yola getirdin, değil mi? Bununla ne demek istiyorsun?"

Rune onun her adımında kalçalarının sallanışını izledi. Kalalarına dokunmak için elleri kaçınıyordu; onları kavrayıp kendisine yaklaştırmak için. "Aıkladım

-Çok fazla kelimeyle değil, senin yasak bölge olduğunu söyledim. Benim olduğunu bildiğinden emin oldum."

"yle miyim?" Ağzının kenarlarında bir gülümseme dans etti.

şimdi onunla oynuyor, onun sahipleniciliğinin tadını çıkartıyordu. "yle olduğunu biliyorsun."

"Mmm, ama bunu senden duymak her zaman hoşuma gidiyor." "Sen benimsin, Carys."

Orada durmuş, vahşi mesleğinin aksesuarlarını elinde tutarken, bir an için haklı çıkaramayacağı ya da açıklayamayacağı bir dehşete kapıldı. Bundan kurtulamıyordu da.

Kaşlarını çatarak alçak bir küfür savurdu. "Hemen ık oradan. O şeylerle uğraşmamalısn."

Kadın ona itaat etmeyince, adam içeri girdi ve eldivenleri kadının gevşek tutuşundan aldı. Eldivenleri ve torcu en yakın duvara çarpma dürtüsü neredeyse karşı konulmazdı.

Carys'in eli yüzüne geldi ve sert çenesini okşadı. Gözlerinde ateş parlıyordu ve gülümsemesi biraz hınzırlaştı. "Sen benim onurumu korudun."

Oh, bu gerçek hoşuna gidiyordu. Gözlerindeki kıvılcımlar yoğunlaştı, arzu onları Rune'un bedeninin karşılık verdiği bir sıcaklıkla aydınlattı

Kuru çıra gibi.

Kollarını onun boynunun arkasına dolayarak başını yukarı kaldırdı ve ağzını onunkine değdirdi. "Sen benim parlak zırhlı şövalyemsin."

Alay etti. "O kadar da değil."

"Öylesin. Sadece bunu bilmiyorsun." Bakışlarını adamın üzerinde tutarak onu inceledi. "Ben de seni savunurdum, Rune. Ne olursa olsun. Herkese karşı. Ölümüne, eğer iş buna varacaksa."

Bu düşünce bile damarlarındaki kanı dondurdu. "Tanrım, böyle söyleme. Sakın böyle bir şey söyleme."

"Neden söylemeyeyim?"

Bu doğru." "Daha da kötüsü," diye hırladı.

Onun ateş mavisi bakışlarına baktığında öfke hissetmek istedi ama bunun yerine içinden ihtiyaç fışkırdı. İhtiyaç o kadar derin ve güçlüydü ki, ortaya çıkan dişlerinin arasından hırıltılı bir nefesle dışarı fırladı.

Onu önemsemesine engel olamazdı. Kalbini daha değerli birine verecek kadar sağduyulu olmasaydı onu sevebilirdi bile. Ama onun için ölebileceğini söylemek? Tanrım. Hiçbir erkek bu kadar değerli olamazdı, en azından o.

Bunu bilmeyi hak ediyordu.

Hayatını acımasız bir katile adadığını anlamayı hak ediyordu. Sadece kafeste değil, hayatının her alanında. İğrenç başlangıcından şu anda yaşadığı yarı gerçeğe kadar. Ona bu kadar özgürce verdiği sevgiye layık değildi.

Sonunda, ondan uzaklaşacak iradeyi bulamazsa, Carys şu anda bile ona yapışmış olan tüm utancı bir gün öğrenecekti.

Eğer zerre kadar onuru olsaydı, ona her şeyi çoktan anlatmış olurdu. Onun kalıp kalmayacağını umursamadan önce. Ona aşık olmasına izin vermeden önce.

Kelimeler şimdi tam oradaydı -dilin ucundaki zehir. Tek yapması gereken onları tükürmekti.

Ama sonra Carys onu öptü. Dili ağzının içine girdi, dişlerini ve azı dişlerini geçti, açgözlü ve talepkârdı. Bunun erotik hissi doğrudan taşaklarına ok gibi saplandı. Azı dişleri, şimdi sikinin içinde atan nabızla aynı anda zonkluyordu ve sahip olduğu küçük onur, ağzının onunkinin üzerindeki tüketen sıcaklığı tarafından yutuldu.

Kollarını onun boynuna doladığında ve öpücüğü daha ateşli bir aciliyet kazandığında, işkence ve coşku arasında asılı kalarak inledi. Onların

Carys kendini ona doğru bastırırken diller birbirine karıştı, dişler çarpıştı.

Durdurulan dövüşte giydiği deri şort, azgınlığını zar zor tutuyordu. Seksi taş gibi sertti ve gevşemek için can atıyordu. Sıcak küçük ağzı ve acımasız kıvrımlarıyla onu çılgınlığa doğru hızla sürükleyen baştan çıkarıcı kadının içine girmek için.

Bir kalçasını onunkinin arasına kaydırды ve ona sürtündü, dili ağzına girip çıkarken kalçasına binen şaftının zevkli sürtünmesinden homurdandı.

Cins içgüdülerini dizginlemek için her şeyini ortaya koyması gerekti. Kadının dolgun alt dudağını dişlerinin arasına alıp kan akıtacak kadar sert bir şekilde ısırarak için duyduğu ilkel dürtüye boyun eğmek çok kolay olurdu. Kızın ağzından ayrılıp dişlerini boğazının yumuşak etine geçirmesi bir anlık bir hareket olurdu.

Çok cezbedici.

Onunla birlikte bu dürtülerle ne kadar sık savaştığına dair hiçbir fikri yoktu.

O da bilemezdi. Çünkü bilseydi, güzel ve inatçı asisi ona teslim olmasını sağlardı.

Ağzı hâlâ onunkiyle birleşirken ellerini çıplak omuzlarına ve göğsüne götürdü. Parmakları teninin üzerinde geziniyor, sanki desenlerini ezbere biliyormuş gibi girdapların ve *kabartmaların* izini sürüyordu.

Hiç şüphe yok, biliyordu. İki Cins yeteneği arasında, onun söz konusu olduğu yerde en güçlüsü fotoğraflık hafızasıydı. Ona nasıl dokunacağını, onu nasıl unutulmanın eşiğine getireceğini tam olarak biliyordu.

Kadın, şortunun gevşek bağlarının altından uzanıp cinsel organını kavradığında Rune acı dolu bir inilti çekti. Kanı damarlarında hızla ilerliyordu, çoğu zaten şişkinleşmiş şaftının talebini karşılamak için güneye gidiyordu.

Carys onun küt başını avuçladı, parmak uçlarını orada boncuklanan ıslaklığa buladı. Okşaması, dayanılmaz bir acıya doğru hızla ilerleyen emin ve istikrarlı bir hareketle onun uzunluğu boyunca süzüldü. Ona hiç merhamet göstermedi, dokunuşu onu bir giriş gibi gergin ve ihtiyaçla nefes nefese bıraktı.

Rune hâlâ bir elinde dövüş eldivenlerini ve çelik torcunu tutuyordu. Parmaklarının sertleşmiş sikinin üzerindeki her emin dokunuşuyla yumruğu sıkılaşıyor, titanyum sivri uçları avucunun daha derinlerine saplıyordu. Kadının dokunuşundan aldığı zevke rağmen acıyı neredeyse hiç hissetmiyordu.

Ve ona dokunmaya da ihtiyacı vardı.

Ama burada değil.

Dövuş çukuru acı ve yıkım içindi, onunla paylaştığı bir şey değildi, nerede olurlarsa olsunlar onu altına almaya ne kadar aç olursa olsun. Ama kafeste değil.

Hayatının bu acımasız kısmının Carys'le yaşadıklarına çok fazla yaklaşmasına asla izin vermeyecekti.

Sert bir küfürle öpücüğünü geri çekti.

Dokunuşu durdu, şaşkınlık dönüşmüş gözlerinin parlak korlarını kararttı.
"Sorun nedir?"

Cevap vermedi. Söyleyecek sözü yoktu, sadece ihtiyacı vardı.

Elini göğsünden çekerek parmaklarını birleştirdi ve onu kafesten dışarı çıkardı.

BÖLÜM 11

Onu arenanın boş koridorlarından geçirerek özel odasına götürdü ve onunla birlikte odasına girer girmez eldivenlerini ve meşalesini bir kenara fırlattı. Elleri yüzünü bulup öpücüğü için onu sabit tuttuğunda Carys iç çekti.

Nefes nefese, ayaklarının üzerinde ağırlıksız, onun dokunuşunda, ağzını ateşli bir şekilde talep etmesinde eridi. Adam sadece onu yatak odasına götürecek kadar durdu, başka bir yakıcı öpücükle onu kollarına çekerken bile hiçbir şey söylemedi.

Kafese döndüğünde ona cevap vermemiştir. Düşünceli sessizliğinin bir kısmının ihtiyaçtan kaynaklandığını biliyordu. Bunu o da hissediyordu; ne zaman bir araya gelseler aralarında alevlenen sıcaklığı.

Ama bir şey onu rahatsız ediyordu. Onunla birlikte arenadan aniden ayrılmasından önce bile vardı. Fark etmemiş gibi davranamazdı.

Öpüşmeleri nihayet sona erdiğinde, alnını onunkine yasladı ve için için yanan gözlerine baktı. "Ne oldu, Rune? Çünkü eğer seni rahatsız edecek bir şey yaptıysam ya da söylediysem-"

Kaşlarını çattı ve yanağını okşamak için uzandı. "Her şeyi doğru yapıyorsun. Bunu görmek için tek yapman gereken bana bakmak."

Kulağa bir replik gibi geliyordu, daha önce ona hiç söylemediği bir şeydi. Ama gözleri arzuyla parlıyordu. Dişleri kocaman olmuş, konuşurken ağzını dolduruyordu. İhtiyaç derin sesini çakıl taşına çevirmişti.

Arenada onun gözlerinde gördüğünü sandığı gölgeler artık yoktu, şimdi ona kilitlenmiş olan ikiz parlayan korlar tarafından yakılıp yok edilmişti.

"Ama orada, kafeste ..."

Onu kendine çekti, iri elleri yüzünü çevreliyordu. "Şu anda seni istediğim yer burası, Carys. Benim kollarımda. Yatağımda." Başını eğdi ve dudaklarının kulağına değmesine izin verdi. "Seni dilimde istiyorum. Sikimin üzerinde."

Sözcükler duyularını parçalamış, ikisinin çıplak, ter içinde ve birbirleri için vahşileştikleri zihinsel görüntüleri çağrıştırmıştı. Rune'un dikkatini bu şekilde dağıtmayı planlayıp planlamadığını bilmiyordu ama Rune kulağına hınzırca vaatler fısıldarken şüphelere ve kuşkulara tutunmak çok zordu.

"Kulüp bomboş, artık sadece sen ve ben varız," diye mırıldandı, elleri kadının omuzlarına indi, sonra arka tarafını kavradı. "Bu gece acele etmemeyi planlıyorum."

Sanki bunu kanıtlamak istercesine, onu yavaş, kemik eriten bir öpücüğe sürükledi. Nabızı daha hızlı atmaya başladı. Kanı hızlandı, damarlarında ateşten nehirler dolaştı.

Adam geri çekildi ve kadının bakışları adamın deri şortunu iten ereksiyonunun şişkinliğine kaydı. Rune'un sikinin de en az geri kalanı kadar etkileyici olduğunu çok iyi biliyordu ama sikinin kalın hatları ağzının sulanmasına ve dişlerinin diş etlerinden daha da dışarı çıkmasına neden oldu.

"Tanrım, bana öyle bir bakıyorsun ki," diye homurdandı. "O gözler bir adamı saniyeler içinde kül edebilir."

Gülümsedi ve adamın sıcak bakışlarına karşılık verdi. Adam pantolonunun düğmelerini açtığına parmaklarını adamın kalın kahverengi dalgaları arasında gezdirdi ve çıplak bacaklarına çarpan serin hava karşısında nefesi kesildi. Teni aşırı hassastı, onun dokunuşunu arzuluyordu.

Sırada külotu vardı. Külotu kalçalarından sıyrırken, ellerini kalçalarında gezdirdi, sonra parmaklarını seksinin kaygan ıslaklığına doğru kaydırды. Adam onun hassas bedenini okşarken keskin bir nefes aldı ve bir an sonra hınzır dokunuşunu geri çektiğinde protesto edercesine inledi.

"Çok duyarlı," dedi, sesi arzuyla kalınlaşmıştı. Kukuletalı gözleri şehvetle parıldıyordu. "Yatağa otur da sana biraz daha vereyim."

Oh, Tanrım. Ona yeterince hızlı itaat edemiyordu.

Kadın yatağın kenarına tünemişken, adam yanına geldi ve bluzunu çıkardı. Sütyeninin askılarını kollarından aşağıya doğru iterken elleri nazikti ama zorlukla dizginlenen bir arzuyla titriyordu. Bir öpücük her iki omzunun tepesini ısıttı, ağzı yumuşak, nefesi tenine karşı sıcaktı.

Yavaş bir işkenceydi ama hoşuna gidiyordu. Çekirdeğinde çiçek açan imkânsız acıyı dindirmesi için sabırsızlanıyordu.

Becerikli parmaklarıyla sütyeninin kopçasını açarak göğüslerini serbest bıraktı ve dantelli kupların altında saklanan *dermaglifleri* ortaya çıkardı.

Hırladı, geniş ağzı ona bakarken bir gülümsemeye kıvrıldı. "Çok güzel. Hangisi daha mükemmel bilemiyorum, göğüslerin mi yoksa onları süsleyen bu seksi *glifler* mi?"

Övgüsü kadının kanını daha da hızlandırdı. Ama sonra göğüslerini öpmek için kalçalarının üzerine çömeldi ve uyarılmanın titremeleri onun içinde titreşmeye başladı.

Kollarını onun etrafına doladı, o meme uçlarını emerken başı zevkle geriye düştü. Ağzının ve dilinin emişi damarlarına ateşten damlalar gönderdi. Dişlerinin ve sivri dişlerinin kısa süreli sıyrılışı, içindeki ıstıyı kaydattı.

İhtiyaç onu taradı, daha fazlası için kıvranmasına ve kıvranmasına neden oldu.

Ve Rune'un söz verdiği gibi, bunu ona vermek istediğini anlayabiliyordu.

Geri çekildi ve avuçlarını kadının iç bacaklarına koydu. Başını onun seksine doğru indirirken, onu ateşli bakışlarına maruz bırakarak genişçe açtı. Dudakları ona dokunmadan önce boğazının derinliklerinde alçak bir mırıltı yükseldi.

"Senin kokunu seviyorum, Carys. Tatlı, ballı nektar ve egzotik baharat birbirine karışmış." Sonra ona baktı, gözleri sıcaktı ve keskin dişleri parlıyordu. "Ve tadının daha da güzel olduğunu biliyorum."

Adamın karanlık başı kadının ayrılmış bacaklarının arasına daldı. Ağzı onun üzerine kapandı, dili kıvrımlarını yarıp geçti. Aralarındaki sinir düğümünü bulduğunda, kadın ani ve yakıcı bir zevkle haykırdı.

Onu acımadan yaladı ve emdi. Dilinin karşısında paramparça olması uzun sürmedi, dalga dalga içinden akıyordu. Rune boşalırken gözlerini onunkilerden ayırmadı, ağzı hala kötü büyüsünü yapıyor ve onu başka bir zirveye doğru spiral çizmeye gönderiyordu. Daha fazla dayanamadı. Onun kendisini doldurduğunu hissetmeye ihtiyacı vardı. Onun geldiğini hissetmek istiyordu.

şimdi onunla.

"Rune," diye nefesini tuttu, elleri onu kavıyordu. Parmakları Rune'un omuzlarına, saçlarına batıyordu ve Rune'un durmasını mı yoksa kendisine daha fazlasını vermesini mi istediğinden emin değildi.

"Senin tadına bağımlıyım." Ona karşı inledi, tüm meyve sularını yaladı. "Ama benim sikim de sana bağımlı."

Ayağa kalktı ve deri şortunun bağlarını çekti. Şort düşerek ereksiyonunun ağır mızrağını ortaya çıkardı. Eğer onun güzel olduğunu düşünüyorsa, kendisi için de kullanabileceği tek kelime buydu.

Carys onu çıplak ve tamamen uyarılmış halde kaç kez görmüş olursa olsun, müthiş sevgilisinin büyüklüğü ve gücü karşısında hayrete düşüyordu. Adamın kendisi gibi, siki de nefes kesiciydi.

Damarlı gövdesi ve tepesindeki parlak erik, koyu renk kıllardan oluşan bir yuvadan uzun ve kalın bir şekilde çıkıyordu. *Glifler* tabanın etrafına dolanmış ve hayranlık uyandıran parmaklar gibi gövdesinin etrafında kıvrılmıştı. Irk derisindeki işaretler, vücudunun geri kalanında iz bırakan diğerleri gibi koyu ve titreşen renkteydi.

Onu yatağa geri itti. Ancak vücudunun yapmasını istediği gibi onu takip etmek yerine, yavaşça ilerledi, kalça kemiklerini ve karnını öpecek kadar gecikti, elleri onun üzerinde dolaştı, onu çılgına çevirdi. Dudakları ve diliyle kızın *kabartma* desenlerini takip etti, her bir kavisi ve girdabı izledi.

Carys onun altında kıvranıyor, kalçalarının arasında dayanılmaz bir sıcaklık birikiyor ve tekrar zirveye ulaşıyordu. Adam kaygan yarığını okşarken Carys yukarı doğru kalktı. Artık alaycı dokunuşlar yoktu. Onunla ustaca oynuyor, neyi sevdiğini, neye ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Rune'un yatağına ilk kez girdiğinde bakire değildi ama bunca zamandır Rune'la birlikte olması diğer cinsel deneyimlerinin toz gibi uçup gitmesine neden olmuştu.

Bir saniye daha acı çekmeye dayanamayacağını düşündüğünde, onun yanına uzandı ve parmak ucunu klitorisine doğru çırparken derin bir öpücükle ağzını aldı, vahşetin sınırında bir zevkle titremesine ve hırlamasına neden oldu.

"Daha fazla dayanamıyorum," diye nefes nefese kaldı. "Bu acıyı durdurmana ihtiyacım var. Beni doldurmana ihtiyacım var, Rune. Ve buna şimdi ihtiyacım var."

Boğazının arkasından alçak, onaylayıcı bir ses çıkardı. Dişlerini göstermiş ve kocaman açmıştı, ayrılmış kalçalarının arasına yerleşirken gözleri onu kehribar sıcaklığıyla yakıyordu.

Vücudu sıırılsıklamdı, onun için açlık çekiyordu. "Şimdi, Rune. Lütfen."

Adam yerine oturdu ve kadın onun küt başının lezzetli baskısını vücudunun açıklığında hissetti. Açlık ve arzu onu kasıp kavururken, omuzlarından tutup sert bir öpücük için onu aşağı çekti ve kalçalarını kaydırarak onu daha tam olarak göbeğine oturttu.

İçine doğru itti, onu sıkıca gerdi ve -Ah, *Tanrım, evet-* sonuna kadar *soktu*. Ezici istila karşısında zevk ve rahatlama içinde haykırdı. Adam derinlere dalarken parmakları adamın omuzlarını pençeledi, sonra acı veren mükemmel bir yavaşlıkla geri çekildi.

"Çok ateşli ve ıslaksın," diye mırıldanarak ritmlerini daha acil bir tempoya itti. "Seni becermek çok iyi hissettiriyor."

Sadece başını sallayarak onaylayabildi, başka bir sarsıcı orgazma doğru sarmallanırken kelimeleri ondan kaçtı. Bacaklarını adamın etrafında kenetledi ve adam daha sert, daha derine sürerken tutundu.

Serbest bırakılması ona çarptığında, adı dudaklarında çiğ bir çığlık oldu. Bir an sonra keskin, vahşi bir bağırıyla onu takip etti.

Zirveden aşağı inmeleri uzun bir süre aldı. Carys, Rune'u kendine yakın tuttu, orgazmın artıı şokları üzerlerinde dalgalanırken Rune'un bedeni Rune'un­kinin üzerinde ağır bir rahatlık sağlıyordu.

İki insanın olabileceği kadar yakındılar, ama bu gece, bir şekilde, onun mesafeli olduğunu hissetmekten kendini alamıyordu. Ondan uzaklaşıyordu.

Eğer kendine karşı dürüst olsaydı, Rune haftalardır kendisinden bir şeyler saklıyordu.

Belki de en başından beri.

Adam onu bırakıp sıcaklığına doğru çekerken, Carys kendi kendine hayal gördüğünü söylemeye çalıştı. Ama kalbine yerleşen küçük, kemirici soğukluk onu aksi yönde uyarıyor gibiydi.

BÖLÜM 12

Ertesi sabah kendi odasında, kendi yatağında, Darkhaven'daki evinde uyanmak garip hissettirdi. Tuhaf ama bir o kadar da rahatlatıcıydı. Rune'la geçirdiği zaman her zamanki gibi inanılmazdı, onu doğru yerlerinden yaralayan ve bir sonraki raundu özlemle bekleten, mutluluk verici derecede yorucu bir zevk ve serbest bırakma mücadelesi.

Ama duş alıp giyinirken, ona yapışan diğer inatçı ağrıydı.

Onun için iyi bir sikişten daha fazlası mıydı? Onu tanıyor muydu?

Ona değer verdiğini biliyordu. Birlikte oldukları haftalarda birden fazla kez ona onu sevdiğini bile söylemişti. Ona inanmıştı. Şu anda bile, birlikte yaşadıklarının gerçek olduğuna inanmak istiyordu.

Ama Rune yapbozunun eksik parçaları vardı. Sırlar vardı.

Dün gece ilk kez onun etrafında da duvarlar örüldüğünü gördü. Tırmanması gerektiğini bile fark etmediği dik duvarlar. Belli ki adam, bırakın tırmanmaya başlamayı, ona yaklaşmasına bile izin vermeye hazır değildi.

Rune şüpheli başlangıçlardan geliyordu; bunu biliyordu. Ona sokaklarda büyüdüğünü, Boston'un yeraltı dünyasının bir sakini olduğunu söylemişti. Hayatının çoğunu yumruklarıyla ve diğer tehlikeli yollarla kazıyarak geçirmişti.

Ona geçmişini ilk sorduğunda tüm bunları anlatmıştı. Geldiği yerle gurur duyuyor gibi görünmüyordu ama hiçbirinden de rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Ancak şimdi merak ediyordu.

Odasından çıkıp Darkhaven malikânesinin ana yaşam alanına doğru yürürken bu ağır düşünceler onu takip etti. Ortalık sessizdi, etrafta kimse yoktu. Yine de sabahın dokuzunda babası komuta merkezinde savaşçı ekipleriyle birlikte Emir'in işleriyle meşgul olurdu.

Carys mutfağa doğru yürüdü, taze pişmiş ürünlerin ve demlenen kahvenin kokusunu takip etti. Brynne'ı ada tezgâhında oturmuş, her ikisinin de tadını çıkarırken buldu. Kot pantolonu ve beyaz düğmeli bir gömlek giymişti.

uzun samur saçları başının tepesinde dağınık bir topuz şeklinde toplanmıştı.

Annesinin üvey kız kardeşi başını kaldırıncaya Carys gülümsedi.

"Günaydın."

"Günaydın." Yaban mersinli kekinden büyük bir ısırık alan Breed dışisinin yüz ifadesi mahcup bir hal aldı. "Biliyorum, bu sabah gerçekten gidip bir Kan Ev Sahibi bulmalıyım, ama dürüst olmak gerekirse. Böyle baştan çıkarıcı şeylere nasıl karşı koyabilirim ki?"

Carys güldü. "Genetik piyango'nun kazananları olmanın faydalarından sadece biri. Sadece gün ışığında yürüyebilmekle kalmıyor, aynı zamanda istediğimiz her şeyi yiyip içebiliyoruz."

Brynne kahve fincanını selamlamak için kaldırdı. "Ve birazı bile kalçalarımıza gitmiyor."

Carys yaklaştı ve servis tabağından bir çörek aldı. Üstünü kapattı ve çıtır kenarlarını kemirmeye başladı. "Sanırım herkes çoktan komuta merkezine inmiştir?"

"Yaklaşık bir saattir."

"Annem de mi?"

Brynne gülümsedi. "Bana kek ve kahve bıraktı, o yüzden şikayet edemem."

Tavia'nın devriye incelemelerinin ve görev stratejisi toplantılarının bir parçası olması alışılmadık bir durum değildi. Carys'in babasıyla çiftleştikten beri Tarikat'ın işlerine dahil olmuştu ve Tavia'nın en mutlu olduğu anların eşinin yanında çalıştığı zamanlar olduğu aşikârdı. Ancak Tavia'nın kusursuz terbiyesi, aileden olsun ya da olmasın bir misafiri bu kadar uzun süre yalnız bırakmaya dayanamazdı.

Carys yüksek sesle, "Bugünkü toplantı önemli olmalı," diye düşündü.

"Öyle olmalı," dedi Brynne. "Anladığım kadarıyla Lucan bu sabah bizzat aradı. Devam eden operasyonlardan biriyle ilgili yeni bir ipucuyla ilgili bir şey."

Carys kekini kemirirken akli saatte yüz mil hızla çalışıyordu. Tartıştıkları şey onun ipucu olamazdı, değil mi? Dün gece bulduğu bilgi işe yaramış mıydı? Tarikat'ı başka bir Opus Nostrum üyesine götürmüş olabilir miydi? Bu fikir bile damarlarında bir adrenalin patlamasına, avın heyecanına yol açmıştı.

"Neden gidip kendin öğrenmiyorsun?"

"Ne?" Brynne'a göz kırptı.

"Eğer bir şey istiyorsan, tatlım, ona ulaşmak için istekli olmalısın."

Ağız açık kaldı. "Ne demek istiyorsun? Tarikat'ın bir parçası olmak istediğimi mi?" "Ben öyle bir şey söylemedim. Ama az önce söyledin."

Carys başını salladı ama inkâr dudaklarına tam olarak ulaşmadı. "Benden yardım istemediler."

"Partiye davet edilmemiş olmanız, partiye ait olmadığınız anlamına gelmez."

Brynn boş tabağını ve kahve fincanını aldı, sonra lavaboya taşıdı. Her ikisini de yıkarken telefonu ada tezgahının üzerinde cıvıladı. Mırıldanarak özür diledi, ellerini kuruladı ve telefonu diğer odaya götürdü.

O gider gitmez Carys yarısı yenmiş kahvaltısını bırakıp komuta merkezine yöneldi.

Herkesin nerede olduğunu tahmin etmesine gerek yoktu çünkü koridorun en ucundaki savaş odasından alçak sesler yükseliyordu. Carys iç pencerelere ve cam panelli kapıya yaklaşırken adımlarını yavaşlattı.

Babası onu hemen gördü. Onun sorgulayan bakışını, hatta kaşlarını çatmasını bekledi ama onun yerine yakışıklı yüzü şaşkınlıkla yumuşadı. Kesilmiş sarı saçlarının altında parlayan mavi gözleriyle ona içeri gelmesini işaret etti.

Kapıyı açtı ve odaya adım attı. "Carys," dedi.

"Bir sorun mu var?"

"Hayır, hiçbir sorun yok. Ben sadece ..." Birden kendini garip hissetti ama herkes ona bakarken arkasını dönüp gitme isteğine boyun eğseydi daha da garip hissedecekti.

Onunla birlikte uzun konferans masasının etrafında annesi ve Boston savaşçıları ekibi oturuyordu: Nathan ve Rafe, Elijah ve Jax. Erkek kardeşi Aric de oradaydı. Mathias ve Nova anne ve babasının karşısında birlikte oturuyorlardı. Jordana da oradaydı ve Nathan'ın yanında oturuyordu.

Masanın karşısındaki video duvarında Lucan ve Gideon vardı.

Babası ayağa kalktı. "İçeri gelsene. Biz de tam senin hakkında konuşuyorduk."

Devasa monitörde Lucan'ın sert ağız bir gülümsemeye dönüştü. "Crowe'un ortağı Carys hakkındaki bilgileri takip ederek mükemmel bir iş çıkardın."

Hem başkentte hem de önündeki konferans masasının etrafında başlarını sallayarak onayladı.

Aric bile memnun ve etkilenmiş görünüyordu. Geçen haftaki kişisel soğuk savaşlarına rağmen, yeşil gözleri ona sıcak bakıyordu. Kadın içeriye doğru adım atarken, Aric yanındaki boş sandalyeyi çekti.

Carys oturdu. Savaş odasını ilk kez böyle bir açıdan görüyordu; masada onlardan biri olarak oturuyordu. Grubun bir parçası. Şaşırtıcı derecede rahat hissetti.

Oldukça iyi hissettirdi.

"Dün gece bize onun adını verdiğinden beri Gideon, Hayden Ivers'i mercek altına alıyor," dedi babası konferans masasının başındaki koltuğundan.

Gideon video ekranında, "Bu doğru," dedi. "Ivers bir insan. Dublin'de özel bir hukuk bürosu işletiyor ama birkaç on yıldan uzun bir süredir sadece gizli müşterilerle ilgileniyor. Tam olarak iki tane. İkincisinin kim olduğunu tahmin etmek isteyen var mı?"

"Riordan?" Carys'in babası bu ismi neredeyse tükürüyordu. "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

Mathias Rowan, masada bir öfke mırıltısı dolaşırken Nova'nın elini okşadı. "Sizce Ivers da Opus'un bir üyesi olabilir mi?"

Lucan, "Eğer öyleyse, izlerini iyi kapatmış," dedi. "Gideon bilgisayarlarına girmiş ve hiçbir şey bulamamış."

"Ivers'in bilgisayarlarını ve e-posta hesaplarını taradım," diye ekledi Gideon. "Onu Opus'la ilişkilendirecek ya da en ufak bir şüphe uyandıracak bir şey bulamadım."

Carys kaşlarını çatı ve hayal kırıklığını gizlemekte zorlandı. "Crowe'un güveni ne olacak?"

"Güven belgesine ilişkin sadece birkaç referans bulabildim; hepsi de Crowe'un ölümünden sonra gerçekleşmiş. Ama belgenin kendisinden eser yoktu. Crowe'la, vakıfla ya da Ivers'in Crowe'la olan ilişkisinin başka bir yönüyle ilgili herhangi bir dijital dosya bulamadım."

Nathan, Carys'e ve masadaki diğerlerine baktı. "Ivers, Crowe'un ölümünden sonra bile iz bırakmaması gerektiğini biliyordu."

Chase homurdandı. "Crowe'un gerçek kimliği göz önüne alındığında, belli ki tüm iş ortaklarını onun işleriyle ilgili olarak titizlikle dikkatli olmaları konusunda uyarmış."

Aric sırtıttı. "Kimsenin Crowe'u kafasını helikopter pallerine yaklaştıırken dikkatli olması konusunda uyarmaması çok kötü."

Jax, Eli ve Rafe, Atlantislinin GNC barışına saldırı girişiminde bulunduğu gece ölmesine atıfta bulunarak onunla birlikte kıkırdadılar.

Zirve.

Carys ekrandaki D.C. grubuna baktı. "Ivers'in elinde bazı kayıtlar olmalı. Hiç değilse basılı belgeler."

Mathias masanın karşısında başını salladı. "Londra'daki ekibim Ivers'in Dublin'deki evine bir ziyarette bulunmak üzere akşam saatlerinde toplanıyor. Eğer işbirliğine yanaşmazsa, onu kapsamlı bir sorgulama için buraya getireceğiz."

Lucan dişlerinin ucunu parlattı. "Eğer insan konuşmak istemezse, onu bizzat ikna etmek için orada olacağım."

"Ya örgütün bir parçası değilse?" Carys ağzından kaçırıldı. "Ya Crowe'un Opus'taki iş arkadaşlarının izi Ivers'la birlikte yine kaybolursa?"

"O zaman aramaya devam edelim," dedi babası.

Lucan başıyla onayladı. "Şu anda düne göre daha ilerideyiz. Bunun için sana teşekkür borçluyuz, Carys."

"Sadece bir önseziyi takip ettim," diye mırıldandı ama onaylama yüzünde sıcak bir güneş ışığı gibi hissediyordu.

"Önsezilerinizi takip etmeye devam edin," dedi Lucan. "Onlara ihtiyacımız var. Opus'un üyelerini çalıların arasından çıkarıp alt etmek istiyorsak herkesin her ipucunu takip etmesine ve birlikte çalışmasına ihtiyacımız var. Bu daha büyük düşmanımız için de geçerli."

Lucan'ın bakışları şimdi Jordana'ya çevrilmişti. "Atlantisliyle temas kurabildin mi?"

Jordana'nın beyaz altın rengi saçları omuzlarına dökülürken başını salladı. "Keşke o kadar kolay olsaydı. Babam Cass, beni bulması için Zael'i çağırdığında, görünüşe göre işaretinin gücü sayesinde ona ulaşabilmiş. Bu işaret."

Şimdi elini kaldırdı ve avucunun ortası parlamaya başladı. Gözyaşı damlası ve hilal şeklinde aydınlanan bir sembol ortaya çıktı. Bir Soydaş işareti, aslında Atlantislilerden gelen bir semboldü.

Bu ölümsüz ırktan biri olan Jordana, birkaç gün önceki yirmi beşinci doğum gününden beri avuçlarının ortasında aynı gizli işareti taşıyordu. Kendisinin ve Tarikat'ın geri kalanının hâlâ tam olarak anlamaya çalıştığı aynı olağanüstü güçlere sahipti.

Parıltı sönerken elini indirdi. "Zael'in onu bulma çabalarımından haberdar olup olmadığını bilmiyorum ama denemeye devam edeceğim."

"Güzel," dedi Lucan. "Bu ölümsüzle mümkün olan en kısa sürede yüz yüze görüşmem gerekiyor. Bunu gerçekleştirmek için bir an önce hazır olacağım."

Aric düşünceli düşünceli kaşlarını çatı, sonra Carys'ten uzaklaşıp arkadaşına doğru eğildi. "Bunu elinle tekrar yap, Jordana. Bir şey denemek istiyorum."

Chase ve Tavia birbirlerine tereddütle baktılar. Nathan'ın yüzünde bile ihtiyatlı bir ifade vardı. "Dikkatli ol, Aric. Hâlâ Jordana'nın yeni güçlerinin kapsamını tam olarak değerlendirmeye çalışıyoruz."

Eşi konuşurken Jordana avucunu kaldırdı. Ortasındaki sembol yeniden belirmeye başladı ve yavaş yavaş uhrevi, içsel bir ateşle aydınlandı.

Aric yaklaşarak onu inceledi. "Yani bu bir tür Atlantis iletişim cihazı mı?"

"Sanırım öyle," dedi Jordana. "Diğer şeylerin yanı sıra."

Homurdandı ve yüzünü kor parlaklığındaki ışığa yaklaştırdı. Sonra kıkırdadı. "E.T., evi ara."

Carys onun kaslı omzunu yumrukladı. "Sen bir aptalsın."

Ama yine de güldü. Jordana da öyle. Tanrım, diye düşündü Carys, ikiz kardeşiyle birlikte gülmeyeli ne kadar olmuştu? Sadece ikisinin takdir edebileceği aptalca şakalara onunla birlikte gülmeyeli ne kadar olmuştu?

Bugün komuta merkezine gelmesi başka bir işe yaramadıysa bile, en azından Rune'la olan ilişkisi yüzünden Aric'le aralarında biriken buzların bir kısmını eritmişti. Araları açıldığından beri onu özlemişti.

Lucan boğazını temizledi ve tüm gözler Tarikat'ın liderine döndü. "Önsezileri takip etmekten bahsetmişken, Brynne'in Neville Fielding ile ilgili şüpheleri hakkında daha fazla şey duymak istiyorum. Eğer Londra GNC temsilcisinin daha yakından incelenmesi gerektiğine inanmak için bir neden varsa, Tarikat'ın bu konuyu ele almasını ve mümkün olan en kısa sürede harekete geçmesini istiyorum. Brynne'in Fielding hakkında bildiği ya da şüphelendiği her şeyi bana anlatmasını istiyorum, eğer buralardaysa."

"Üst katta," diye gönüllü oldu Carys, anne babasına bakarak. "Gidip onu getireyim mi?"

Onların başını sallamasıyla ayağa kalktı. Jordana da öyle yaptı. "Ben de sizinle geleceğim."

Carys ve arkadaşı koridora çıktılar ve Darkhaven malikânesine doğru yürümeye başladılar.

Jordana yumuşak bir nefes verdi. "Crowe'un müzedeki portföy kayıtlarına bakmayı hiç düşünmezdim, Car. Koleksiyonu genel envanter kataloğunda listelenmiş miydi?"

"Ah, genel olan değil, hayır."

Jordana'nın gözleri büyüdü. "Baş küratörün hesabı mı? Sen nasıl . . Boş ver, bilmek istemediğime eminim."

"Muhtemelen böylesi daha iyi." Carys sırtıttı. "Birisi onun hesabına mesai sonrası giriş yaptığını fark ederse, makul bir inkar hakkın olacak. Her neyse, ben sadece küratörün dosyalarıyla başladım. Crowe'un güvenini koruma departmanı dosyalarında buldum."

Jordana yavaşça başını salladı. "Böyle hafiyelik yeteneklerin ve çelik gibi zekan varken, sergilerde ve müşteri kabullerinde bana yardım ederek ne yapıyorsun? Yeteneklerini daha önemli şekillerde kullanmalısın. Hiç düşündün mü-"

Carys ona ters bir bakış fırlattı. "Tarikat için mi çalışıyorsun? Son zamanlarda bu konu çok sık gündeme geliyor gibi."

"Sana o kadar korkunç mu geliyor?"

Carys kulağa berbat gelmesini dileyerek omuz silkti. "Yeni bir iş arayışında değilim. MFA'da seninle yaptığım işten zevk alıyorum. Ayrıca, geceleri izinli olmayı seviyorum. Eminim ailem Rune'la birlikte olmak için hiç zamanım olmamasını sağlamaktan başka bir şey istemezdi."

"Kimse senin incindiğini görmek istemiyor, hepsi bu."

"Ben büyük bir kızmım. Ne yaptığımı biliyorum." Ancak bunu söylerken bile Rune'la ilgili artan şüphelerinin küçük sızısı yeniden canlandı.

Onunla kırık bir kalbe doğru mu gidiyordu? Böyle düşünmek istemiyordu. Onun kendisi için önemli olduğu kadar kendisinin de onun için önemli olduğunu düşünmek istiyordu. Birlikte oldukları süre boyunca, birlikte bir gelecekleri olduğuna ve bir gün ona olan ihtiyacının -ona olan aşkının- uzun vadeli bir ilişkiden kaçınma kararlılığının önüne geçeceğine kendini ikna etmişti.

Kalbi sık sık Rune'un bir gün arenadan çıkacağı ve dövüş kulübünün acımasızlığını sonsuza dek geride bırakacağı hayaline kapılmıştı. O zaman birlikte bir hayat kuracaklar, hatta belki de kan bağı olan bir çift olarak kendi ailelerini kuracaklardı.

Bu sabah, umudun o ince ipliğine uzandığında, parmaklarının arasından duman gibi dağılıp gitmişlerdi.

Uzun koridorda bir köşeyi dönerlerken Jordana, "Dün gece neler olduğunu duydum," dedi.

Kafası karışan Carys soru sorarcasına ona baktı.

"Dün gece, La Notte'de. Kabadayı müşteriler ve yaralanan kadın?"

"Evet, işler kontrolden çıktı ve Rune gece için her şeyi kapattı ve herkesi eve gönderdi."

Jordana başını salladı. "Bunu yaptığına sevindim. Rune haklıydı, kulüp düzgün bir yönetim olmadan daha fazla devam edemez."

"Bunu sana o mu söyledi?"

"Bu sabah erken saatlerde onunla konuştuğumda," dedi Jordana. "Kulübü satın almak için teklif yapmak üzere beni aradığında."

Carys ayaklarının gerçekte hareket etmeyi bıraktığından ya da sadece aniden kurşuna dönüşmüş gibi hissettiğinden emin değildi. Kalbi aynı ağırlıkla battı. "O La Notte'yi satın almak istediğini mi söyledi?"

"Bilmiyor muydun?" Jordana ona hayretle baktı. "Ben sadece-"

Carys elini umursamaz bir tavırla salladı. "Elbette, biliyordum. Evet, bana bunu düşündüğünü söylemişti. Sadece bilmiyordum. Hazır olduğunu fark etmemiştim."

Damarları soğumuş, şok ve hayal kırıklığıyla tüm varlığı uyuşmuşken inandırıcı olmayı umarak saçmalıyordu.

Acı bir kalp ağrısıyla.

O, aptalca bir hayalle Rune'un bir gün kendisi için vahşi yaşam tarzını değiştirebileceğini düşünürken, Rune kök salmakla meşguldü.

Ve ona söyleyecek kadar bile önemsememişti.

BÖLÜM 13

Rune, Carys'in binada olduğunu onu görmeden önce bile biliyordu. Yine de, öğlen saatlerinde arka odadan bir kutu kafes ekipmanı taşıırken onu arenadaki barda tek başına otururken bulunca şaşırdı. Önünde bir shot bardağı ve açık bir Jameson şişesi duruyordu. Rune'un burun delikleri İrlanda viskisinin kokusu ve akan gözyaşlarının belli belirsiz ama kalıcı tuzuyla alevlendi.

Kadının öfkelenildiğini anlamak için yüzünü görmesine ya da daha fazla yaklaşmasına gerek yoktu. Öfke uzun ve zayıf bedeninden yayılıyordu.

Tanrım, çok öfkeliydi. Öfkeyle titriyordu ve ona daha da sert bir şekilde saplanan başka bir şey daha vardı. Üzüntü. Acı.

Ona bakmadan kısa bardağa bir shot viski doldurdu.

Sesi arenanın sessizliğinde tizleşiyordu. "Bu da ne demek oluyor, aşkım?"

"Kutlama yapmak için bir neden olduğunu duydum." Kadehi kaldırarak kırılgan bir gülümsemeyle ona doğru döndü. "Kulübü satın aldığınız için tebrikler."

"Kahretsin." Tabii ki. Bunun aralarında bir sır olarak kalmasını istememişti. Tanrı biliyordu ki bu olmadan da yeterince sır vardı. "Jordana sana söyledi."

"En azından biri yaptı." Carys hiç de umursamaz olmayan bir hareketle omzunu kaldırdı. "Kendini savunmak için, bildiğimi düşündü. Sanırım son yedi haftadır neredeyse her gece seviştiğimizi düşünürsek, bu güvenli bir varsayım olmalıydı."

İçkiyi sert bir şekilde geri fırlattığında Rune tıslayarak lanet okudu. Dövüş malzemelerinin olduğu kutuyu kafesin yanına bıraktı. Kadın bir kadeh daha doldururken Rune ona doğru yürüdü. "Ne yapıyorsun, Carys?"

"Ben de bütün gün kendime aynı soruyu sordum."

"Sana kulüpten bahsederdim."

"Ne zaman? Evrakları imzaladıktan sonra mı?" Dudakları düzleşti. Mavi gözlerinden öfke ve hayal kırıklığı kıvılcımları saçılıyordu. "Bu sabah erkenden Jordana'yı aradığına göre, dün gece kulüp için bir teklif yapacağını biliyor olmalıydın. Her şeyi çoktan düşünmüş ve planlarını yapmış olmalısın ama bana tek kelime bile etmedin."

"Aklıma gelmedi," dedi. Kötü bir bahaneydi ama gerçek buydu. "Önemli olduğunu düşünmedim."

O ateşli kıvılcımlar şimdi daha keskin alevleniyordu. "Bunu hayatının kalıcı bir parçası haline getiriyorsun ama bunu bana söylemenin önemli olduğunu düşünmedin mi?"

"Bu her zaman hayatımın kalıcı bir parçası oldu. Bunu bildiğini sanıyordum." Kız gözlerini kaçırdı ve adam onun bunu hiç bilmediğini fark etti.

"Bildiğim tek şey dövüşmek, Carys. Şimdiye kadar iyi olduğum tek şey."

"Tek şey değil," diye mırıldandı sessizce. Kadifemsi sesi kuruydu ve adamın şu anda ona verdiği acıyla kaynıyordu.

Nazik olmaya çalıştı. "Nasıl yaşayacağımı bildiğim tek yol bu. Bunu anlamayı beklemiyorum. Bunun gerçekte ne anlama geldiğini anlamayı istemem."

"Ya anlamak istiyorsam? Ya sana anlamaya ihtiyacım olduğunu söylersem, Rune?" Ona baktı, onu delip geçen araştırmacı bir bakışla bakışlarını tuttu. Onu bıçakladı. "Ya senin için bundan daha fazlasını istiyorsam. . . bizim için?"

Onun duymak isteyeceği hiçbir şey söyleyemeyeceğini bilerek yavaşça başını salladı. "Asla senin beni istediğin dünyanın bir parçası olmayacağım. Önemli olan hiçbir şekilde, Carys. Olamam."

"Sadece olmayı reddettiğin için," dedi, sadece kendisinin yapabileceği gibi onun içini görerek.

"Ah, aşkım." Pişmanlık sözlerini toparlamasını zorlaştırdı. "Seni uyarmaya çalıştım. Benden bir şey beklememeni söylemiştim..."

Şimdi de alay etti. "Oh, merak etme. Kuralları hatırlıyorum. Aramızda kan olmayacak, asla. Birlikte iyi vakit geçireceğiz, ta ki artık iyi vakit geçiremeyecek hale gelene kadar, sonra da yollarımızı ayıracağız. Zarar yok, faul yok."

Tanrım. Gerçekten bu kadar aptalca ve duygusuz bir şey söylemiş miydi? Söylediğini biliyordu ve kusursuz hafızasıyla Carys, ilişkileri için koyduğu saçma şartların tek bir hecesini bile unutmamıştı.

Uzanıp karamel kahverengi saçlarından bir tutamı kulağının arkasından düzeltti. "Senin başına gelmesini engellemek istediğim şey buydu, Carys. Seni incitmek. Seni hayal kırıklığına uğratmak."

"Çünkü çok önemsiyorsun." Sanki kelimeler dilinde küllenmiş gibi söyledi.

"Evet, çünkü önemsiyorum." Parmak uçlarını kızın çenesinin altına kaydırarak gözlerini kendi gözlerine çekti. "Tahmin edebileceğinden çok daha fazla önemsiyorum."

Onun dokunuşundan uzaklaştı. "Neden benimle kan bağı kurmak istemiyorsun?"

Onu eşi olarak kendisine bağlama fikri damarlarına soğukluk gönderirken bile soru nabzını hızlandırdı. "Benim için yer yok

hayatımda."

"Bana yer yok."

"Hayır, sadece sen değil." Başını iki yana salladı. "Kahretsin, özellikle sen." "Özellikle ben mi?" İçinden tırtıklı bir kahkaha yükseldi. "En azından sen

Sonunda bir konuda dürüst olabildim."

Kahretsin. Her şeyi berbat ediyordu. Yanlış şeyler söylüyordu. Her şeyi daha da kötüleştiriyordu.

Vicdanının karanlık bir köşesinde, sonunda onun için doğru şeyi yapabileceği anın bu olduğunu biliyordu. Tam burada, şu anda, Carys'in gitmesine izin verebilirdi.

Ona yeterince iyi bir nedenden ötürü kızgındı, zaten onun tarafından yaralanmıştı. Bir kez daha zorlarsa muhtemelen ondan nefret edebilirdi.

Ama lanet olsun. Bunu yapamazdı. Onu bırakmak istemedi.

Kızın güzel yüzündeki sefaletle bakarken içinden sert bir küfür yükseldi. "Senin başıma gelmemen gerekiyordu, Carys. Başıma bela olacaktın ve bunu biliyordum. Seni ilk gördüğümde kendime bunu söyledim. Seni dinlemeliydim."

Adam onu öpmek için eğildi ama kadın kırık bir çığlıkla onu itti.

"Dokunma bana." Kadın bar taburesinden kalkmış ve Bir göz kırpmasından daha kısa bir sürede ondan bir kol boyu uzaklaştı. Gözleri şimdi öfkeyle parlıyordu. Ona dik dik bakarken dişlerinin güzel uçları dudağının arkasından dışarı fırlamıştı. "Seks bunu düzeltmeyecek, Rune. Senden beni içeri almanı istiyorum. Gerçekte kim olduğunu bilmek istiyorum."

Aslında bilmek de istemiyordu.

Oraya onunla gitmek istediğinden daha fazla değil.

Bunu açamazdı. O parçasını ait olduğu yere, geçmişe gömmüştü. Ve onu saklamayı planladığı yere.

"Herkesten daha çok şey biliyorsun, Carys." Bir elini çenesinde ağrımaya başlayan gergin tendonların üzerinde gezdirdi. "Tanrım, kadın. Bilmen gerekenden fazlasını biliyorsun."

"Bu yeterli değil. Bunu artık seninle yapamam. Çok acıtıyor."

"Carys ..." Adam ona doğru hamle yaptı ve Carys Irk genetiğini kullanarak bir anda ondan kaçtı.

Arenanın karşısındaki koridordan binanın arka tarafındaki personel girişine doğru ilerlemeye başladı. Rune arkasına düştü ama o çoktan kapıya varmıştı.

"Carys, Tanrı aşkına. Bir dakika bekle-"

Sadece omzunun üzerinden yakıcı bir bakış fırlatacak kadar durakladı.

"Kulüp için tebrikler, Rune."

Kapıyı iterek açtı. Hırpalanmış metal panel, öğle güneşinin kör edici patlamasına doğru genişçe sallandı. Sıcak ışınlar koridorun içine doldu ve Rune'u bir tıslamayla gölgelerin içine geri itti.

Gözlerini korumak için kolunu kaldırdı ve onun kendisini takip edemeyeceğini bildiği gün ışığına doğru adım attığını gördü. Artık ona ulaşamazdı. Gitmişti.

Kendi kendine rahatlaması gerektiğini söyledi.

Arenanın barına geri dönüp viski şişesini en yakın duvara fırlatırken bile kendine bunu söylemeye devam etti.

BÖLÜM 14

Komuta merkezinde D.C. ile konferans görüşmesi yaptığı ve kendi ekibinin Boston'da olduğu uzun bir günün ardından, Sterling Chase'in o akşam önünde hâlâ saatler sürecektir işleri vardı. Ama Tavia'yla birlikte Darkhaven'a doğru yürürken, malikâneye giden koridorda önünden yürüyen eşinin mükemmel poposunu uzun uzun seyretmekten daha önemli bir şey düşünemiyordu.

Bir iki adım daha geri çekildi, uzun bacaklı her adımda kalçalarının sallanışını izledi. Sıkı, ince poposu onu büyülemekte asla başarısız olmamıştı. Şu anda olduğu gibi gri özel dikim pantolonla sarılmış ya da her türlü kötü zevki için görkemli bir şekilde çıplak. Tercihen ikincisi. Mümkün olan en kısa sürede, eğer bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa.

"Biraz daha bakarsan vampir, gözbebeklerinin yaydığı ısı yüzünden yanaklarım kavrulacak."

Kıkırdadı ama gözlerini bir saniye bile ondan ayırmadı. "O güzel yanakları pembeleştirmenin başka bir yolunu biliyorum."

"Sözler, sözler."

Tavia'nın adımları, damarlarını titreten ve sikini açlıkla sızlatan alaycı bir çalımına dönüştü. Bir anda ona yetişti, topuklarının üzerinde döndürdü ve kollarının arasına aldı. Adamın göğsüne çarpınca şaşkınlıkla nefesi kesildi ama adam onu öperken gözleri parlak arzu kıvılcımlarıyla dans ediyordu.

Ağızları, dilleri birbirine dolanarak, nefesleri birbirine karışarak ve nabızları hızla atarak birleşti. Uzun bir süre sonra onun dudaklarından geri çekildiğinde, vücudundaki her hücre daha fazlasına duyduğu ihtiyaçla çarpıyordu. Ona, dışisine duyduğu ihtiyaç. Onun sevgili, ebedi eşine. "Bunu bana her seferinde yapıyorsun, biliyor musun?"

Tavia'nın ağzı, dişlerinin güzel uçlarını ortaya çıkaran bir sırıtışa dönüştü. "Ne yapmak?"

"Seni her gördüğümde beni durdur. Senin gibi olağanüstü bir kadın kalbini bana bağlamaya karar verdiği için ne kadar şanslı bir orospu çocuğu olduğumu düşünmemi sağla."

Kadın gırtlaktan öyle bir ses çıkardı ki, adamın shaftına doğru bir şehvet sarsıntısı gönderdi. "Belki de bunu bu gece daha sonra daha ayrıntılı olarak tartışmalıyız."

Yavaşça başını salladı. "O kadar bekleyebileceğimden emin değilim, sevgilim."

"Mecbursun. Misafirlerimiz var, Sterling. Mathias ve Brynne'e yirmi dakika önce onunla görüşmek istediğini söylemişsin."

"Umurumda değil. Onlar da umursamayacaklar. Mathias dostumla yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu kesinlikle anlayacaktır." Onun yüzünü okşadı, sonra ellerini biraz önce ağzının suyunu akıtan tatlı kışının üzerinde gezdirdi. Onu kendisine, ereksiyonunun sert çıkıntısına doğru yaklaştırdı. "Seni şimdi istiyorum. Ve bunu kimin bildiği umurumda değil."

Kıkırdadı ve adamın dudağını ısırdı.

"Korkunçsun." "Çok lezzetlisin."

Ağzına derin bir öpücük daha kondurdu, sonra onu kolunun altına alarak yakındaki koridorda bulunan açık çalışma odasının mahremiyetine doğru ilerlediler.

Pek de özel olmadığı ortaya çıktı.

Mathias büyük masanın diğer tarafındaki misafir koltuklarından birine oturmuştu. Brynne da diğerine oturmuştu. Her ikisi de kehribar gibi parlayan gözleri ve ortaya çıkan dişleriyle Chase ve Tavia'yı görünce kaşları çatıldı.

Mathias boğazını temizledi ve sandalyesinden kalkmaya başladı. "Özür dilerim. Londra'daki durumu görüşmek üzere buluşacağımızı sanıyordum."

"Evet, öylesin." Tavia, Chase'in sahiplenici hırıltısını duymazdan gelerek kendini onun elinden kurtardı. "Seni beklettiğimiz için özür dilerim."

"Hiç de değil." Mathias bu uygunsuz davetsiz misafirden hâlâ rahatsız görünüyordu. "Eğer tercih edersen-"

"Ben olsam yapardım," diye homurdandı Chase.

Ama Tavia zaten masasının en ucuna tünemiş olduğundan, yapabileceği tek şey sandalyesine çökmek ve azgın ereksiyonunun yatışmasının çok uzun sürmemesini ummaktı. Düşüncelerini topladı ve odaklanmaya çalıştı.

-Elimizdeki işe.

"Bu gece Dublin'deki ekibinden bir haber var mı Mathias?"

Başını iki yana salladı. "Operasyon birkaç saat önce başladığından beri hayır. Şu anda şehirde olmalılar ve biz konuşurken Ivers'in konutuna doğru gidiyorlar. Kaptanım Thane haber alır almaz durumu bildirecek."

"Güzel." Chase, Tavia'nın kız kardeşine baktı. "Bu konudaki sağduyunu takdir ediyorum, Brynne. Tüm Tarikat senin güvenine sahip olduğumuz için minnettar. Sadece bu gece Dublin'de devam eden görev için değil, Neville Fielding ile ilgili olan görev için de."

"Duyduğum hiçbir şey daha ileri gitmeyecek, sizi temin ederim," dedi ama cevabında bir çekingenlik vardı. Başını belli belirsiz salladı. "Ve umarım Tarikat, işler ters gider ve JUSTIS bunlardan herhangi birine vakıf olduğumu öğrenirse, hem sağduyumun hem de güvenimin - aktif işbirliğimden bahsetmiyorum bile - bana neye mal olabileceğini takdir edebilir."

"Kimse bunun olmasını istemez," diye araya girdi Tavia.

Chase de aynı fikirdeydi. "Tarikat Fielding konusunda dikkatli davranacaktır, Brynne."

"Umarım öyledir. JUSTIS'teki üstlerimden olası bir GNC yolsuzluğu hakkında bilerek bilgi saklamanın kariyerimi mahvedecek sonuçları olabileceğini söylememe gerek yok sanırım. JUSTIS kendi örgütüm yerine Tarikat'a güvendiğimi öğrenirse ne olur? Bunun ne anlama gelebileceğini düşünmek bile istemiyorum. Söz konusu olan sadece kariyerim olmayacak."

Chase bunların hiçbirini tartışamazdı. "Ve eğer Londra GNC direktörünün kirli olduğu ortaya çıkarsa - eğer bizi Opus'a ve o hasta kabalın geri kalanına yaklaştırdığı ortaya çıkarsa - o zaman dünya çapında korkulan bir terör grubunun çökertilmesine yardım ettiğinizi bilmenin memnuniyetini yaşayacaksınız. Böyle bir zafer sizi JUSTIS'te en tepeye çıkarabilir."

Küçümseyici bir nefes verdi. "Organizasyonda daha yüksek bir makam hedeflemiyorum. Sadece doğru olanı yapmak istiyorum. Bu da dünyayı Opus gibi kanserli gruplardan ve onlara hizmet eden herkesten temizlemek anlamına geliyor."

"Bunu takdir ediyoruz, Brynne. Sizin endişeleriniz bizim de endişelerimizdir."

Mathias ile onun arasına baktı. "Lucan'ın yönetmenle ilgili keşiflerine ne zaman başlamak isteyeceğini tahmin ediyorsunuz?"

"Yakında," dedi Chase. "En fazla birkaç gün. Şu anda Fielding'in izleyeceğimizden haberi yok. Bu şekilde kalmasını istiyoruz. Saldırmaya hazır olduğumuz ana kadar rahat olmasını istiyoruz."

Brynne başını salladı. "Bu hafta hiçbir şeye fazla dikkat etmeyecek. Fielding'in kızı nişanlandı. Müdür ve eşi bu hafta sonu yeni evlerinde onun için bir parti düzenliyorlar."

Tavia kaşlarını kaldırdı. "Pahalı yeni evlerini karşılayamamaları mı gerekiyor?"

"İşte o," diye yanıtladı Brynne. "JUSTIS'teki birçoğumuz da dahil olmak üzere Londra'nın yarısını davet ettiler."

Mathias Chase'e alaycı bir bakış gönderdi. "Posta kutumda hiçbir şey

yok. Kendimi küçümsenmiş hissediyorum."

Chase sırtıttı. "Buna alışmaya başlamalısın. Tarikat bu tür şeylerin davet listesinde asla yer almaz."

Mathias kıkırdayarak, "Daha da acısı," diye söylendi. Telefonu gelen bir aramayla cıvıldadı. "Ben Thane."

Mathias operasyonun takım kaptanından gelen telefonu aldığıında herkes sessizliğe gömüldü. Çoğunlukla dinledi ve Londralı komutanın yüzündeki ifadeye bakılırsa haberler iyi değildi.

"Ne demek öldü? Ah, lanet olsun. Yüce Tanrım." Mathias tekrar sessizleşti, sonra içinden şiddetli bir küfür patladı. "Hiç kayıt yok mu? Lanet olsun. Kutunun nerede olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

Chase de duyduklarından hoşlanmamıştı. Dublin'deki basit veri kurtarma görevi tamamen raydan çıkmış gibi görünüyordu.

"Pekâlâ, elinizde ne varsa alın ve oradan uzaklaşın," diye emretti Mathias. "Cesedi bırakın. Bırakın lanet yer yansın."

Mathias aramayı sonlandırdı ve acımasızca başını kaldırdı. "Hayden Ivers öldü. Adamlarım geldiğinde bir çeşit zehirli hap içmiş ve lanet olası evini ateşe vermiş."

BÖLÜM 15

Şanssız bir kadın Darkhaven'ın medya odasında yüksek sesle, çirkin bir şekilde ağlıyordu.

Mutsuzluk arkadaşlığı sevdiğinden, Carys mutfaktan çıktı ve büyük boy bir tişört, bol bir pijama altı ve kabarık çoraplar giyerek o tarafa doğru yürüdü

-Küskün bir kadının gardırobu gibi.

Odanın içine girdi ve Jordana ile Nova'yı içerideki devasa koltukta otururken buldu. Her iki kadın da karşı duvardaki büyük ekranda gösterilen hüznü film kilitlenmişti.

Carys de onlarla birlikte yere çöktü. "Kim öldü?"

Jordana gözlerini ekrandan ayırmadan, "Hiç kimse," diye cevap verdi. "Bunlar sevinç gözyaşları. Yıllarca denedikten sonra ikizlere hamile olduğunu yeni öğrendi ve kocası onun için gizlice kendi elleriyle yaptığı çocuk odasıyla ona sürpriz yaptı."

Carys gözlerini devirdi. "Başka bir deyişle, tamamen fantezi."

"Tamamen romantik," diye karşı çıktı Jordana. "Ben mutlu sonları severim. Sen ne zamandan beri sevmiyorsun?"

Carys kısa bir iç çekti ve kaşığını dondurucudan aldığı taze dondurmaya daldırdı.

Jordana şimdi ona bakıyordu. "Bu çikolata mı?"

Carys bir ağız dolusu çikolatanın etrafında, "Şekerlemeli çikolata," dedi. "Artı daha fazla şekerleme. Ve karamel."

Arkadaşı elleriyle kabı tutmaya çalıştı. Kabı Carys'ten aldığı anda içine baktı ve kaşlarını çatı. "Neredeyse bitmiş."

Carys omuz silkti. "Tıbbi amaçlar için kullanıyorum."

Jordana onu Nova'ya uzattı, o da mavi-siyah saçlarını sertçe savurarak reddetti. "Normalde bunu çok isterdim. Şu anda sadece kokusu bile benim için yeterli, teşekkürler."

Jordana büyük bir kaşık aldıktan sonra bardağı Carys'e geri uzattı. "Bu gece Rune'la dışarıda değilsin."

"Hayır. Ben değilim." Carys gözlerini kabın içine dikti. "Bugün bir tartışma yaşadık. Sanırım ondan ayrıldım."

"Ne?" Jordana şaşkınlık ve dehşet içinde ona baktı. "Çifte şekerleme ve karamelle ilaç almana şaşmamalı. Ne oldu?"

"Herkesin beni uyardığı şey, kendimi ona kaptırarak aptallık ettiğimdi. Yaralanacaktım."

Jordana kaşlarını çattı. "Bu sabah ikinizin arasında her şey yolunda görünüyordu. O ne yaptı, Car? Dur bir dakika. Bunun kulüple bir ilgisi var mı? Satın almak istediğini bilmiyordun, değil mi?"

Carys başını salladı. "Mesele kulübün kendisi değil. Mesele beni hayatına almaması. En azından tamamına." Nova'yı da konuşmaya dahil etmek için Jordana'nın etrafına bakındı. "Bir süredir bu adamla görüşüyorum. Şehirdeki kafes arenalarından birinde bir Breed dövüşçüsü. Tabii ki ailem bunu onaylamıyor."

"Oralar tehlikeli yerler," dedi Nova. "Orada bir sürü tehlikeli insan var."

"Rune onlardan biri değil," dedi Carys, onu savunma ihtiyacı hissederek. Birazcık. "Yani, kesinlikle tehlikeli biri ama sadece kafeste. Bunun dışında, benimleyken, o ... harika biri. Şefkatli, nazik ve heyecan verici. Son birkaç haftadır neredeyse ayrılamaz olduk. Onunlayken kendimi hiç bu kadar arzulanmış, *canlı* hissetmemiştim."

Nova dinledi, ağzının kenarlarında bir gülümseme vardı. "Şimdilik bana bir sorun varmış gibi gelmedi."

Hayır, Carys'e de öyle gelmedi. Ama bu da sorunun bir parçasıydı. "Aramızdaki her şey harika ama o kendini tutuyor. Beni kendisinden uzak tutuyor ve ben bunu bugüne kadar hiç fark etmedim. Ona o kadar hızlı ve derinden aşık oldum ki, belki de bunu görmeme izin vermek istemedim."

Nova, "Seni önemsiyor gibi görünüyor," diye belirtti.

Carys başını salladı ama bu zayıf bir çabaydı. "Öyle olduğuna inanmak istiyorum ama aramızda dik bir duvar var ve ona ulaşamıyorum. Eğer tırmanmaya çalışırsam, tepeye ulaştığımda beni aşağı itmek için bekleyen kişinin o olabileceğini hissetmekten kendimi alamıyorum."

Jordana uzanıp onun elini sıktı. En iyi arkadaşının gözlerinde nazik bir anlayış vardı. "Herkes düşüşün dibinde bekleyen şeyden korkar, Car. Bir keresinde biri bana en güvenli yolun her zaman en iyisi olmadığını söylemişti. Bazen bilinmeyene atlamak için istekli olman gerekir. Fırtınanın içine."

Carys, Jordana ile yaptığı konuşmayı hatırladı. Sadece birkaç hafta önce, Jordana kalbini Nathan için riske atma konusunda şüpheler yaşarken olmuştu bu.

"Bu erkeği seviyor musun?" Nova sordu.

"Evet." Rune'la ilişkilerinin nereye gittiğine dair kuşkularına rağmen gerçek kolayca dilinin ucuna gelmişti. Ama ona karşı hissettiklerini inkâr edemezdi. Ne en iyi arkadaşına ne de Nova'da sahip olduğunu hissettiği yeni arkadaşına. "Onu tüm kalbimle seviyorum."

"O halde ona ulaşmaya çalışmaktan başka çareniz yok."

Carys başını salladı, artık daha az emindi. Nova'nın tavsiyesinin doğru olduğunu biliyordu ama Rune'la tartışmasının acısı hâlâ tazeydi. Korku da öyle. Ona kalbinden biraz daha verirse ve o da kalbini kırarsa, onu tekrar bir araya getirebilecek miydi?

Bu riski almaya hazır olduğundan emin değildi.

"Mathias'la aranızdaki de böyle miydi?" diye sordu Nova'ya.

Sert görümlü Irk Arkadaşı Carys'e şefkatli ve savunmasız bir bakış attı. "Evet, bizim için de böyleydi. Ama yüksek duvarlarla çevrili olan bendim. Mathias bana onları yıkacak kadar güçlü olan tek şeyin sevgi olduğunu gösterdi. Vazgeçmeyecek kadar inatçı olduğu için her gün ona minnettarım."

BÖLÜM 16

Carys son bir saat içinde üçüncü kez sergi tasarım şemasına geri döndü ve bir çift John Singer Sargent tablosunun yerlerini tersine çevirdi. Değişikliğin sergi odasının zemininden nasıl görüneceğini görmek için sanal gerçeklik monitöründen geri çekildi.

Evet, bu daha çok işe yarar. Ya da olmaz.

Kahretsin, belki de yerleştirmeleri ilk seferinde doğrudur.

Oflayıp puflayarak onları geri çekti. Normalde bu kadar kararsız değildi ama aklındaki çok fazla şey müzedeki işine odaklanmasını zorlaştırmıştı.

Mathias Rowan'ın savaşçı ekibinden Dublin'de çok kötü sonuçlanan görevle ilgili gece geç saatlerde gelen haberler Darkhaven'daki herkesi kasvetli bir havaya sokmuştu. İşe gitmek üzere ayrıldığında, komuta merkezindeki hareketlilik ve D.C. karargâhıyla yapılan ileri geri haberleşmeler yüzünden Carys gün içinde birden fazla kez evi arayıp neler olup bittiğini öğrenme isteğini bastırmak zorunda kalmıştı.

Bu, Rune'u düşünmekten dikkatinin daha da dağılmadığı bir zamandı.

Dün onu La Notte'de bıraktığından beri onu aramaya ya da mesaj atmaya çalışmadığı gerçeğini düşünerek.

Görünüşe göre onu bırakmaya karar vermiş olması küçük bir rahatlama olmalıydı. Eğer aralarındaki her şey gerçekten bittiyse, bunun şimdi olmasını, ileride ona daha fazla aşık olmasına izin verdikten sonra olmasına tercih ederdi.

Tartışmalarından dolayı hâlâ canı yanıyordu ve hâlâ kendine çekip gitmekle doğru şeyi yaptığını söylemeye çalışıyordu.

İş yardımcı oldu. Yenilenmiş bir kararlılıkla buna odaklandı, sergi planını son haline getirmeye ve işten ayrılmadan önce onaya hazır hale getirmeye kararlıydı. Bölümün yarısı özel proje üzerinde onunla birlikte akşama kadar çalışıyordu. Bitirmeye yaklaşıyorlardı ama Carys'in listesinde hâlâ halletmesi gereken birkaç madde vardı.

Departman asistanı kapıyı çaldığında telefonda bir meslektaşıyla önemli işlerinden biri hakkında görüşüyordu. Carys genç kadına içeri girmesi için el salladı.

"Aşağıda lobide sizi bekleyen biri var."

Telefonu kapattı ve mırıldandı, "Harika. Muhtemelen sergi için sipariş ettiğim aydınlatma armatürleridir. Lütfen imzalar mısın Andrea?"

"Bu aydınlatma düzeni değil," dedi asistan. "Ve imzalayabileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum..."

"O zaman nedir?"

"Ne değil," dedi Andrea. "Bu bir *kim*. Çok iri yarı, seksi görünümlü bir kim. Kesin bir şey söyleyemem ama sanırım şu La Notte kulübündeki Breed dövüşçülerinden biri."

Rune. O burada mıydı? Daha önce müzeye hiç gelmemişti. Dünyalarını ayrı tutmak için her zaman çok dikkatli davranmıştı. Onu uzakta tutmanın bir yolu daha.

Şimdi burada ne işi vardı?

Adrenalin, kalp atışlarını hızlandıran bir umutla birlikte damarlarına hücum etti.

Carys telefondaki meslektaşına mazeretlerini bildirip görüşmeyi sonlandırırken yüz ifadesini nötr tuttu. Bölüm asistanına kibarca gülümsedi. "Teşekkür ederim Andrea. Hemen geliyorum."

Kadın gittikten sonra Carys çantasından aynalı pudrasını çıkardı ve görünüşünü kontrol etti. *Hiç iyi değildi*. O sabah işe geldiğinden beri makyajına ya da saçına dokunmamıştı. Rune'un gelişiyle yanaklarına dolan renk cümbüşü dışında, en iyi ihtimalle solgun görünüyordu.

İçini çekerek pudrayı kapattı ve çantasına geri attı. Onu daha önce de bu kadar dağınık görmüştü ve ne istediğini öğrenmeden önce tuvalete koşup makyajını tazeleyecek hali yoktu. Bu fikir ne kadar cazip olursa olsun.

Ofisten acele etmeden çıktı ve müze lobisine inen açık orta merdivene yöneldi.

Rune'un aşağıda durduğunu görünce nefesi kesildi.

Üzerinde siyah kot pantolon ve geniş, kaslı omuzlarına, iri göğüs ve kollarına yapışan sade siyah bir gömlekle lobinin ortasında bekliyordu. Dalgalı, omuz hizasındaki kahverengi saçları, elmacık kemiklerinin çarpıcı kesimini ve sert, kare çenesini ortaya çıkaracak şekilde yakışıklı yüzüne dökülmüştü.

Üzerinde gündelik kıyafetler varken ve sessiz bir lobinin ortasında dururken bile, kafesin ortasında tam dövüş kıyafetleri içindeyken olduğundan daha fazla güç yayılıyordu.

Carys merdivenlerin başında durdu. Bütün gece ve gün boyunca kendine Rune olmadan iyi olduğunu, saatlerin

Onu son gördüğünden beri geçen saatler hayatının en yavaş, en boş saatleri olmamıştı. Şimdi ona bakarken tüm o küçük yalanlar yanıp kül oluyordu.

Adam ona doğru döndü ve merdivenlerden yukarı baktı. Koyu renk gözleri tanıdık sıcaklığıyla onu yaktı ama yüzü okunamaz halde kaldı.

Midesinin içinde yüzlerce kelebek uçuşuyormuş gibi hissetmesine rağmen ölçülü bir hızla aşağı indi.

"Burada ne arıyorsun?" Kelimeler ağzından bir selamlamadan çok bir suçlama gibi döküldü. "La Notte'ye dönüp açılışa hazırlanıyor olman gerekmiyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Jagger bu gece işleri denetliyor. Ona başka planlarım olduğumu söyledim."

Carys son merdivenden indi ama onun yanında tereddütlü bir şekilde durdu. Kollarını kavuşturdu, çoğunlukla ona dokunma dürtüsüne teslim olmamak için kendini tutuyordu. "Ne tür planlar?"

"Düzgün bir randevu." Şehvetli ağzında bir gülümseme belirdi. "En azından, umarım oraya doğru gidiyordumdur."

"Düzgün bir randevu mu?" Yumuşak bir nefes verdi. "İstedğin için mi, yoksa birkaç gece önce sana böyle söylediğim için mi?"

"İkisi de." Adam aralarındaki mesafeyi kapattı ve kadının vücudundaki tüm sinir uçlarının farkındalıkla karıncalanmasına neden oldu. Özlemle. "Senden özür dilemeye çalışıyorum, Carys. Aramızı düzeltmeye çalışıyorum."

Kelimeleri bir araya getiremiyordu. Tanrım, içinde oluşan ani duygu karmaşası yüzünden zar zor nefes alabiliyordu. Onu affetmek istiyordu. Kendini onun kollarına atmak istiyordu, iş yerinin ortasında duruyor olmalarına aldırmadan.

Seyircisiz de değillerdi. Göz ucuyla, lobiye bakan kordon korkuluğunda toplanmış bir avuç insanı fark etti. Andrea ve departmanından birkaç meslektaş orada durmuş, merakla onları izliyordu.

Carys sesini özel bir seviyeye indirdi. "Çalışıyorum, Rune. Önce sen aramalıydın."

Başını kayıtsız bir onaylamayla eğdi ama lacivert gözleri ona kilitlenmişti. "Sana kolay bir çıkış yolu vermek istemedim. Yüzüme karşı hayır demenin senin için daha zor olacağını umuyordum."

Öyleydi ve şu anda yapmak isteyeceği son şey onu reddetmektir. Ama bunu o n u n için kolaylaştıramazdı. Onu incitmişti ve cesurca bir jest

yatağında yuvarlanmaktan daha fazla aralarını düzeltmeyecekti. Onu reddedecek iradeye sahip olacağını da sanmıyordu.

"Şu anda gidemem," diye mırıldandı. "Yaptığım işi bitirmek zorundayım ve bu biraz zaman alabilir-"

"Bekleyeceğim."

Yüzündeki kararlı ifade tartışmaya yer bırakmıyordu. Aynı zamanda yelkenlerindeki öfke ve inatçılığın bir kısmını da çaldı.

Omuz silkti. "Sen bilirsin o zaman. Ben işimi bitireyim, işim bittiğinde hâlâ buradaysan belki bir randevu hakkında konuşuruz."

"Burada olacağım, Carys." Elinin tersiyle şefkatle yanağını okşadı - üstlerinde onları izleyen müze personelinin önünde. "Ne kadar sürerse sürsün bekleyeceğim."

Tanrı yardımcısı olsun ama bu basit dokunuş onu neredeyse oracıkta yakacaktı. Kendini geri adım atmaya zorlamak zorunda kaldı, kendini onun kollarına atmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce onun erişiminden uzaklaşmak zorunda kaldı.

"Peki," diye mırıldandı. "Birazdan aşağıda olurum."

Adam ona ağırbaşlı bir şekilde başını salladı.

Ondan uzaklaştı ve uzun merdivenlerden yukarı doğru yürüdü, yürürken adamın gözlerinin ağırlığını üzerinde hissetmemeye çalışıyordu.

İmkansız tabii ki.

En başından beri Rune, kanında ve tüm yüksek duyularında hissettiği bir varlık olmuştu. Kalbi ve zihni aksini iddia etmek istese de vücudu tüm bu ilkel, erkeksi ısıya tepki vermekten çekinmiyordu.

En üst basamağa ulaştığında ve daha yeni dağılmaya başlayan insan kümesinin yanından hızla geçerken hâlâ onu izliyordu.

"Andrea, lütfen benim için şu aydınlatma teslimatını çağırır mısın?" "Elbette." Asistan başını salladı ve aceleyle işi halletti.

Carys, koşarak ofisine gitme ve onun için tüm işlerini bir kenara bırakma isteğine rağmen kendini yavaşça ofisine doğru yürümeye zorladı. Ama gerçekten de yapması gereken şeyler vardı.

Bu gece onunla çıkmaya geldiği için duyduğu sevinci inkâr edemese de, lanet olsun, onu bunun için bekletecekti.

BÖLÜM 17

Onu neredeyse bir saat bekletti.

Rune yorum yapmadı ve bu randevu için onu çok daha uzun süre beklettiği için şikâyet etmeye de hakkı yoktu. La Notte'nin arenadaki müdavimlerinden biri olan Boston'daki en popüler restoranlardan birinin sahibiyle bazı torpiller yapmıştı. İnsan, Rune'un kafesteki kanından ve terinden çok fazla kazanç elde etmişti, bu yüzden onlara mekanın sunduğu en iyi masayı vererek bir iyilik yapmaya çok istekliydi.

Görünüşe göre mekândaki tek dövüş hayranı ev sahibi değildi. Rune ve Carys geldikten sonra üç genç adam masanın önünden iki kez geçti. Birbirlerini dürttüler ve bariz bir şekilde tanıyarak fısıldaştılar.

Rune onları görmezden geldi. Karşısında oturan güzel kadın dışında her şeyi görmezden geldi.

Garson ona kızarmış deniz tarağı ve parlak renkli, ustaca düzenlenmiş bir çeşit sebze tabağı getirdiğinde hayranlıkla gülümsedi. Rune bile yemeğin lezzetli görüldüğünü ve koktuğunu kabul etmek zorunda kaldı. Tabii o da yemeğe katılmayacaktı. Carys'in aksine, Cins'in geri kalanı insan yiyeceklerini sadece küçük miktarlarda tüketebiliyordu.

"Sen de tadını çıkaramayacaksan neden beni yemeğe götürüyorsun?" Kadın soğutulmuş şarabından bir yudum aldı ve adamın tek yapabildiği boğazının narin işleyişine bakmak oldu.

"Bundan keyif alacaksınız, bu da benim için yeterli bir keyif."

Onun bir deniz tarağını kesip çatalının ucuna takmasını izledi. Dudakları deniz tarağının etrafında kapandı ve yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Bu inanılmaz."

Kadın çiğnerken sessiz bir zevkle inledi ve adamın kasıkları beyaz masa örtüsünün altında gerildi. Lanet olsun. Bu şehvetli kadını, ağzını ona dayamak için ne kadar aç olduğunu düşünmesine neden olmadan çökmekte olan bir yemek yerken izleyebileceğini gerçekten düşünmüş müydü?

"Sizi müzede bu kadar beklettiğim için özür dilerim," dedi bir süre sonra. "Amerikalı ressamların sergisi üzerinde çalışıyorum ve gitmeden önce gerçekten bitirmem gerekiyordu."

Rune sırttı. "Ben de dün için beni cezalandırdığınızı sanıyordum."

"Belki biraz da ondan." Yere baktı ve çatalıyla süslü sebzelerden bazılarını seçti. "Bu randevu senin zeytin dalı fikrin mi?"

Şehirde girilmesi en zor restoranlardan birinde bana şarap ve yemek mi?"

"Bunun bir başlangıç olabileceğini umuyordum." Masanın öbür ucuna uzanıp

elini onunkinin üzerine koydu. "Sana kulüpten bahsetmediğim için özür dilerim." Başını iki yana salladı. "O değildi, Rune-"

"Seni kaybetmek istemediğimi söylüyorum, Carys." Nefesinin altında küfretti. "Tekrar denemek istediğimi söylüyorum. Bunu yapabilir miyiz?"

Kadın hemen cevap vermeyince, göğsüne bir soğukluk yayılmaya başladı.

"Beni içeri almak için istekli olmalısın."

"İçeridesin. Ben daha neye uğradığımı anlamadan sen içerideydin."

Gülümsedi, ama şimdi ona karşı temkinli olduğunu da görebiliyordu. Kahretsin, tekrar incinmekten korktuğunu görebiliyordu.

Bir yanı ona bu kadar değer vermemesini diliyordu. Ama daha güçlü bir yanı, gözüne kestirdiği herhangi bir erkeği seçebilecekken bu sıra dışı kadının onunla birlikte olmak istediğini bildiği için kanının damarlarında nasıl kükrediğini inkâr edemiyordu.

"Yeniden başlamaya hazırım ama sorularım var Rune." Kuru bir kahkaha attı. "Bunun senin adın olduğundan bile emin değilim."

"Öyle," dedi.

"İlk mi, son mu?"

Çenesinde bir tendon zonkladı. "Benim tek adım."

"Ama her zaman değil." Kadın ona baktı ve adam onun ne demek istediğini anladığını biliyordu.

Kendini onun keskin bakışlarını tutmaya zorladı, hatta kız tam içinden bakıyormuş gibi görünse bile. "Hayır, her zaman değil. Ama çok uzun zamandır kullandığım tek isim bu."

Hiçbir şey söylemedi. Sessizliği onu ölçüyordu ve ona bundan daha fazlasını borçlu olduğunu biliyordu.

"Doğduğumda bana farklı bir isim verilmişti ama babamın Darkhaven'ını terk ettiğimde bana verdiği her şeyi geride bıraktım." Ve o adamın adını bir daha asla ağzına almayacaktı, tabii iğrenç hayatına son verirken o piçi cehenneme kadar lanetlemek için değilse. "Benim adım Rune ve hep öyle kalacak."

Onu dinlerken Carys'in bakışları şefkatle yumuşadı. Kıpırdamadan oturdu, yüzünde şefkat okunuyordu. "Bu kadar genç yaşta tek başına olmak zor olmalı."

Genç yaşta mı? Geçmişiyse bağlarını kopardığında yetişkin bir adam olmuştu, çocuk değil. Kaşlarını çattı, ne söyleyeceğinden emin değildi.

Nereye gittiğinden tam olarak emin değildi.

"Geçmişin hakkında diğer dövüşçülerden ve oradan buradan duyduklarımdan biraz bilgi edindim. Boston'da sokaklarda tek başına nasıl büyüdüğünü. Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapıyormuşsun. Senin için kolay olmamıştır."

Rune dalgınca başını salladığını hissetti. Yıllar boyunca geçmişiyle ilgili, bazıları az çok doğru olan pek çok farklı hikâye anlatmıştı. Ama fotoğrafik hafızaya sahip bir kadınla bu hikâyelerden birine karışmak da ona kalmıştı.

"Hayatın kolay olmasını hiç beklemiyordum," diye mırıldandı ve bu kadarı doğrudu.

O konuşurken, az önceki grup geri döndü ve masaya yaklaşmaya başladı.

Öndeki kişi garip bir şekilde boğazını temizledi. Rune normalde onları ters ters bakarak dağıtabilirdi ama şu anda Carys'le olan konuşmasının rahatsız edici gidişatı göz önüne alındığında, aslında bu kesinti için minnettardı.

Onlara doğru baktığında, üç genç adam ona hevesli bakışlar attı. "Affedersiniz, uh . . . Geçen gece Jagger'la aranızda gerçekten harika bir maç olduğunu söylemek istedik."

Bir diğeri coşkuyla başını salladı. "Harikaydın dostum."

Rune kayıtsızca gülümsedi ve teşekkürlerini mırıldandı ama gitmiyorlardı. "Burada biraz meşgul olduğunuzu biliyoruz, ama, uh ... sizinle hemen bir fotoğraf çektirebilir miyiz?"

Carys şarap kadehinin kenarından sırtırken Rune başını salladı ve adamların yanına gelip fotoğrafı çekmesini bekledi. Son anda başını çevirmeyi ihmal etmedi, kameranın gözünden ince bir kaçamak yaptı.

Ya da o kadar ince değil.

Hayranlar nihayet uzaklaşıırken Carys'in bilmiş bakışları onun bakışlarını tuttu. "İlgiden hoşlanmıyorsun, değil mi?"

Homurdandı. Aslında ilgiden nefret ediyordu. "Şöhret için dövüşmeye başlamadım. Para için de değil."

"O zaman neden yaptın?"

Dilinin ucuna her biri yalan olan bir düzine farklı cevap geldi. İlgiyi başka yöne çekmek ya da geçmişini kurcalamaya başlayanlardan kurtulmak için gelişigüzel ortaya attığı saçmalıklar.

Ama Carys sıradan biri değildi. Onu kandırmak için yola çıkmamıştı, şimdi de öyle yapmak istemiyordu.

"İlk kez gerçek bir yumruk yediğimde sekiz yaşındaydım. Annem o bahar ölmüştü. Pek iyi karşılamadım. Kısa bir süre sonra babam beni çukura getirmeye başladı. Beni sertleştirmek için, demişti. Bana nasıl erkek olunacağını öğretmek için."

Kelimeleri söylemek bile anıları canlı bir netlikte geri getirdi. Eski dairesel dövüş çukurunun soğuk taşı. Küçük, çıplak ayaklarının altındaki yumuşak toprak zemin.

Yetişkin bir Breed erkeğinin yumruğunun çocuk boyundaki çenesine aniden ve beklenmedik bir şekilde çarpması.

Hâlâ kendi kanının kokusunu alabiliyordu, sonra da acı içinde kıvranıp midesini alt üst ettiği için kendi kusmuğunun keskin, keskin kokusunu. Babasının kahkahalarını duyabiliyordu, ardından ayağa kalkması ve bir sonraki darbeyi sızlanan küçük bir kız gibi değil, bir erkek gibi karşılaması için sert bir emir verdi.

"Yaşlı adamın eğitimi altında çabuk öğrendim. Acı beni korkutmuyordu. Yeteneğim beni acıya karşı dayanıklı kılıyordu. Başlangıçta bu şekilde dayandım. Bir süre sonra bu yeteneğime güvenmeme gerek kalmadı. Yaralanma beni yavaşlatabilirdi ama durduramazdı. Korkusuz ve acımasız oldum. Acımasız. On yaşıma geldiğimde, yetişkin Breed kuzenlerimi ve amcalarımı çukurda kışlarından yakalıyordum. İşte o zaman babam işleri ilginçleştirmeye karar verdi. Çukurda benimle dövüşmeleri için dışarıdan rakipler getirmeye başladı. Birkaçı isteyerek geldi. Aptalca. Diğerleri o kadar istekli değildi. Babamın her maçtan önce bana verdiği mesaj yeterince açıktı: Ölümüne dövüş. Kimin galip geldiği umurunda değildi."

Carys artık yemek yemiyordu. Hiç hareket etmiyordu, bakışları korku ile kalp kırıklığı arasında bir yerde gezinen bir ifadeyle ona dikilmişti. "Rune. . . aman Tanrım."

"Hayatta kalmak için savaştım," dedi, kızın yumuşaklığı onu uzun zamandır kalkanı olan yalanların ve uzaklığın arkasına çekmeden önce. "Acımasızca iyi oldum. Ölümcül derecede iyi. Hayatta kaldım. Sonra, sonunda, ayrıldım. Ve asla arkama bakmadım."

Kaşları çatıldı, bakışlarında acı yüzüyordu. "Tüm bu süre boyunca senin yanında olan kimse yok muydu?"

"Ne yapmak için? Beni kurtarmak için mi?"

"Evet. Ya da, bilmiyorum," diye mırıldandı. "Sana biraz nezaket göstermek için."

Size bir tür umut vermek için ya da ..."

Omuz silkti, öyle bir şey olduğunu inkâr etmek üzereydi. Ama soluk sarı saçların çerçevelediği muzip bir yüzün beklenmedik görüntüsü zihninde belirdi ve onu bir yalanla silmesine izin vermeyi reddetti. İtiraf etmek istediğinden çok daha fazla anılarına musallat olan bir yüz. "Küçük bir kız vardı. Annem öldükten yıllar sonra babam ve ikinci eşi onu evlat edinmişti. Çok tatlıydı. Oradaki tek masum şey oydu."

"Adı neydi?"

"Kitty." Alçak sesle küfrederek başını salladı. "Çukurdan haberi yoktu. Ve bunu görmesi için, dönüştüğüm canavarı görmesi için onu oraya getiren herkesi öldürebilirdim."

"Ona ne oldu?"

"Bilmiyorum," dedi ve pişmanlığını sesinden uzak tutmak zordu. "Gecenin bir yarısı ayrıldım. Ona gittiğimi ya da asla geri dönmeyeceğimi söylemedim."

Bunu ona açıklamak zorunda kalmak istemiyordu. Ya da dönüştüğü canavarı görmesine izin vererek masumiyetini parçalamak. Bu yüzden, basitçe gitti.

"Onu o şekilde terk ettiğim için pişmanım," diye mırıldandı sessizce. "O daha iyisini hak ediyordu. Onu o şekilde terk ettiğim için benden nefret etmiş olmalı. Sonrasında uzun bir süre, onun için geri dönmeli miydim ya da onu yanımda götürmeli miydim diye düşündüm. Bir çocuk için daha iyi bir hayat sağlayabileceğimden değil. O ilk yıllarda kendime bile zor bakıyordum. Ama belki de denemeliydim."

Carys şimdi sessizlik içinde onu inceliyordu. İnce parmaklarını onun iri parmaklarının arasından geçirmek için uzandı, sonra elini kendine doğru çekti ve dudaklarını hafifçe parmak eklemlerine bastırdı. Her birine bir öpücük, onu iyileştirmek için mi yoksa affetmek için mi, emin değildi.

Babasının dövüş çukurunda geçirdiği o ilk yılların insanlığının her zerresini neredeyse nasıl yiyip bitirdiğini ona anlatmadı. Ona, hayatının başka bir yönü haline gelene kadar kendini şiddete karşı nasıl sertleştirdiğini anlatmadı. Varoluşunun bir başka koşulu.

Ona, bugün bile babasının onu acımasızca olmaya şartlandığı şeyden başka bir şey olmayı hayal etmek için nasıl mücadele ettiğini anlatmadı.

Carys'e bunların hiçbirini anlatmak zorunda değildi. Şefkatli bakışları, kelimeler olmadan da her şeyi görebildiğini söylüyordu.

Rune başparmağının ucuyla kızın yumuşak tenini okşadı. Kalabalık restoranın ortasında sesini alçak ve özel tutmaya niyetliydi. Ama konuştuğunda sözleri kesik kesik, neredeyse boğuk çıktı. "Benim geçmişim

Arkamda, Carys. Bu konuda konuşmuyorum. Kimseyle konuşmam. Sana kadar. Yaptığım şeyi ya da kim olduğumu değiştiremem. Ellerimde asla temizlenmeyecek bir kan var."

Gözlerini kırıştırtarak belli belirsiz başını salladı. "Sorun değil, Rune. Anlıyorum."

Hayır, yapmadı. Tam olarak değil. Ve şimdilik böyle olmasını tercih ediyordu. Bu gece onun gözlerindeki sempatiyi çoktan görmüştü. Onun acımasını görmeye dayanabileceğini sanmıyordu.

Bunu takip eden ağır sessizlikte garson geldi ve Carys'e yemeğinin beğenilip beğenilmediğini sordu. Yemeğin sadece yarısını yemişti ve Rune'un geçmişine kısa bir bakış attığından beri tabağa neredeyse hiç dokunmamıştı.

"Tatlı, belki?" diye sordu garson umutla. "Bu akşam masa başında inanılmaz bir çilek flambesi hazırladık."

Carys başını salladı. "Hayır, teşekkür ederim. Her şey çok lezzetliydi ama ben bitirdim."

"Hesap lütfen," dedi Rune. İnsan koşarak uzaklaştıktan sonra Carys'in parmaklarını daha sıkı kavradı ve öne doğru eğildi. "Tatlı olarak aklımda daha tatlı ve daha sıcak bir şey var. Buradan çıkmaya ne dersin?"

Gülümsedi, şefkat ve merhamet bir arzu titreşimiyle aydınlandı. "Evet. Beni buradan çıkar, Rune."

BÖLÜM 18

Bir taksi çağırdılar ve Rune şoföre çatı katının adresini verdi. Carys ona gitmek istediği yerin orası olduğunu söylememişti ama Carys de kulübün ve Rune için temsil ettiği şeyin ağırlığının bu gece daha fazla zamanlarını işgal etmesine izin verilmeyeceğini en az onun kadar iyi anlamış görünüyordu.

Hâlâ ona anlattığı her şeyi sindirmeye çalışıyordu. Geçmiş, çocukluğu, onu sevmesi gereken babası tarafından maruz bırakıldığı travma. Kalbi, bu tür bir cehennem terbiyesine katlanan çocuk için ve yaralarını hâlâ taşıyan güçlü, karmaşık adam için kırılmıştı, her ne kadar bunu metanetle yapsa da, ona yapılan her şeyden kopmamıştı.

Adamın uzaklığı şimdi ona mantıklı geliyordu. Duvarları iyi bir nedenden ötürü dikti ama yine de bu gece küçük bir çatlaktan bakmasına izin vermişti. Rune'un duvarlarının diğer tarafında karanlık, acı ve ondan daha zayıf birini mahvedecek bir yalnızlık gördü.

Hayatta kaldım, demişti. Ve evet, bu kadarı doğrudu. Ama onu hâlâ hapseden kafesten kurtulamamışken geçmişini geride bırakabilecek miydi?

Carys bunun cevabını biliyordu ve onunla birlikte apartmanın en üst katındaki asansörden çıkarken, zamanla Rune'un da bunu göreceğini umuyordu. Her iki durumda da onun yanında olmaya niyetliydi. Ama bu gece artık geçmişinden ya da kulüpten söz edilmeyecekti.

Bu gece, onun kollarını etrafında hissetmeye ihtiyacı olduğu kadar, kendisinin de onun kollarına sarılmaya ihtiyacı vardı. Bu gece sadece ona ihtiyacı vardı.

Çatı katına çıktıklarında, parmakları birbirine dolanırken tek kelime etmediler. Kadın onu koridorun sonundaki yatak odasına götürürken de tek kelime etmedi. Sessizce birbirlerini soyup yatağının serin çarşafı arasına girdiklerinde sessiz nefesler ve yavaşça yanan bakışlardan başka bir şey yoktu.

Uzun bir süre öpüştüler, yan yatıp birbirlerine baktılar. Birbirlerini okşadılar. Birbirlerinin dudaklarını, tenlerini ve hatlarını aceleyle getirmeden keşfetmek, daha önce yaşadıkları çılgınca, vahşi, hemen şimdi yapmaları gereken çiftleşmelerden bir şekilde daha seksiydi - erotik olarak daha yoğundu.

Rune'un sevgi dolu dokunuşu, omzunu ve kolunu izlerken onu ısıttı, sonra gergin meme uçlarını ve göğüslerinin kabarıklığını daire içine aldı. Onun her yavaş kayışı

Hassaslaşmış teninin üzerindeki parmak uçları onu eritti, iinin lezzetli bir ihtiyaçla burkulmasına neden oldu.

Ağız onunkinin üzerinde dolaşıyor, onu talep etmeden sahipleniyor, onu daha sıkı bir özlem sarmalına sokuyordu. Dili onunkine karıştı, test ediyordu, almıyordu, süpürücü darbeleri damarlarındaki kanı hararetli bir şekilde kaynatıyordu.

Tanrım, onu istiyordu. Ona daha önce hiç olmadığı kadar ihtiyacı vardı.

Öpüşmelerine ara verip öne doğru eğildi ve dudaklarını adamın güçlü boğazının dibindeki çukura bastırdı. Dilini teninin üzerinde, sonra da boynunun sütunu boyunca kaydırırken inledi.

Azı dişleri ağızını doldurdu ama ayırdığı dudaklarını adamın şahdamarının üzerinde gezdirirken onları kontrol altında tuttu. Bu sert vuruş, içindeki Breed'e ait her şeyi çağırıyordu.

Kanının eşit taleple cevap vermesini sağladı: *Ben senin olduğum gibi sen de benimsin.* Bu beyanı kemiklerinde, iliklerinde hissetti. Damarları aralarındaki bağın onaylanması için haykırıyordu. Bunun tamamlanması için.

Ama onun kurallarını biliyordu ve bu gece onu sınamayacaktı.

Rune bir ürperti ile adamın boynundan uzaklaşıp omzunun kaslı gövdesine doğru ilerlerken keskin bir iç çekti. Sert etin yuvarlak kıvrımını öptü, sonra daha aşağıya, göğsünün geniş, *glif kaplı* levhaları boyunca ilerledi. Meme ucunun yassı diskiyle oynarken, minik tomurcuğu dişlerinin arasında emerken ve dilinin ucuyla fiskelerken inledi. Kadın aynı ilgiyi diğer meme ucuna da göstermek için onu sırt üstü yatırırken kolları kadının etrafında toplandı.

Aleti sertleşmişti ve yatak odasına girdikleri andan beri sertti. Çelik gibi uzun aleti, şimdi onun üzerine örtülü olduğu kalçasına bastırıyordu. Daha aşağılara inerken onu okşamak için uzandı, öptü, yaladı ve zayıf karnına doğru emdi.

Onun teninin parmak uçlarının ve araştıran ağızının altındaki hissini seviyordu. Güzel desenlerinin izini sürerken *dermagliflerinin* koyu renkli kıvrımları dilinin altında canlıymış gibi hissediyordu.

Kalça kemiğini ısırdı ve Rune'un kalın siki onun avuçlarında daha da sertleşti, daha da dolgunlaştı. "Ah, Tanrım, Carys ... beni öldürüyorsun."

Onun ne istediğini biliyordu. Ağız da bunun için sulanıyordu. Kasıklarındaki koyu renkli kılların arasına dalarak ereksiyonun *glif halkalı* tabanını yaladı. Adam çok büyük ve baştan çıkarıcıydı, kadife yumuşaklığındaki çelik gibi bir güç. Diliyle onun uzunluğunu keşfetti, ereksiyonun

Şaftının altından geçen tıkanmış damar, erik şeklindeki tepesinin ucundan akan sıvı damlasını yalıyordu.

Boğuk bir iniltiyle şilteden kalktı, kalçaları daha fazlası için yalvarıyordu.

O da bunu yapmaya çok hevesliydi.

Dudaklarını adamın sikinin ipeksi pürüzsüzlükteki başının etrafına sararak onu ağzına kadar kaydırды. Onu zar zor zapt edebiliyordu, o kadar büyüktü ki, o kadar kalın ve sertti ki, boğazını tıkıyordu. Ama onun tadı, güçlü hissi, sadece daha fazlasını almak için onu acıktırdı. Her şeyini almak için.

"Ah, kahretsin," diye sıkıca bağırdı kadın neredeyse sonuna kadar geri çekilirken, sonra tekrar aşağı daldı. Kolları onu daha sıkı kavradı ve devasa vücudunda bir ürperti yuvarlandı. "Oh, evet, bebeğim. Siktir, evet."

Ritmini yavaş ama sabit tuttu. Onu derinlemesine emdi. Tadının, sıcaklığının, gücünün tadını çıkarıyordu.

Avuçları şimdi onun başını tutuyor, ağzının her uzun kayışında kalçaları sallanıyordu. Dilinin üzerinde şaftı nabız gibi atıyor ve seğiriyordu. Taşaklarını okşayıp onu daha derine emerken tuzlu suları dışarı akıyor, ritmini kayganlaştırıyordu.

Ve adamın her hamlesinde ve iniltisinde Carys'in vücudu daha da ısınıyor, daha da ıslanıyordu. Cinsel organı onu içinde hissetme ihtiyacıyla sıkıştı ama ağzını ondan çekemedi. Ona duyduğu susuzluk artık onu tüketmişti.

"Carys," diye sertçe homurdandı, siki daha da sertleşmişti.

Gerginlik onu sarstı. Parmakları kızın saçlarında yumruk oldu. Her vuruşta onun daha sıkı sarıldığını hissettiğinde temposunu artırdı. Adam yakındı, çok yakındı. Onu sınırın ötesine itmek istiyordu. Ona zevkten başka, ikisinden başka hiçbir şey için yer bırakmak istiyordu.

Başını kaldırıp ona baktı, kara gözleri kehribar rengi bir ateşle parlıyordu. Dişleri hançer gibi keskin, parlak beyaz parlıyordu. Daha önce hiç bu kadar muhteşem bir şey görmemişti. Ve o onunkiydi.

"Sen benimsin, Rune," diye mırıldandı onun zonklayan etine karşı. "Bana bunu bildiğini söyle. Şimdi bunu söylediğini duymam gerek."

İçinden kopan boğuk inilti zevk ve acı arasında bir yerdeydi. "Sikeyim evet," diye homurdandı. "Sadece senin."

Onu derinlere çekti, geri dönüşü olmayan bir noktaya getirdi. İçinden alçak bir hırıltı patladı. Adam boğazının arkasına doğru sertçe savruldu, sonra

Tohumunun ani, sıcak ve g rkemli akışı kadının ağzını doldurdu.

BÖLÜM 19

Vay canına, bu kadın ona sahipti.

Rune, serbest bırakılması onu yırtıp geçerken zevk çılgınlıklarını tutamadı. Dalga üstüne dalga, sarsıntı üstüne sarsıntı. Denese bile zapt edemeyeceği bir cehennemdi bu. Carys de buna izin vermezdi. Hayır, Carys o anda vücudunun tüm kontrolünü elinde tutuyordu ve eğer bunu bilmiyorsa lanet olsun, bundan zevk alıyordu.

Doruğa ulaştığı anın gücü sersemleticiydi ama Carys'in ağzının sıcak emişi onu daha da çözdü. Serbest kalmasının son artçı sarsıntıları içinden ürpererek geçerken bile sertliğinden hiçbir şey kaybetmemişti. Carys dudakları ve diliyle onu sağdı, derinlemesine emdi, sonra yavaşça geri çekildi, ona hiç merhamet göstermedi. Başını avuçlarının arasında tuttu, parmakları Carys'in ipeksi saçlarında gezinirken Carys de onu son damlasına kadar yalayarak temizledi.

"Tanrım," diye tısladı sıkılmış dişlerinin ve zonklayan dişlerinin arasından. Ağır kapaklı, ateş gibi yanan kehribar gözlerini kaldırıp bakışlarıyla buluştu ve kadının ona verdiği sinsi gülümseme taşaklarına doğru bir şehvet oku gönderdi. "Bunu biraz daha sürdürürsen tekrar boşalacağım."

Onaylayarak inledi ve onu boğazının arkasına kadar aldı. Zevk şaşırtıcıydı, karşı koymak neredeyse imkânsızdı. Ama o da acıkmıştı.

Bir hırıltıyla kadının omuzlarını kavradı ve onu sırt üstü döndürdü. "Şimdi sıra bende."

Birlikte oldukları haftalar boyunca birbirlerini neredeyse mümkün olan her şekilde deneyimlemişlerdi ama bu gece farklıydı. Hâlâ çiğ, şehvetli ve tüketkendi ama Rune Carys'le hiç bu kadar yakın hissetmemişti. Hiç bu kadar çıplak olmamıştı. Bu kadını seviyordu ve ona olan hislerini pekiştirmek için kan değişimi gerekmiyordu.

Ama ona geri dönülmez, ebedi bir şekilde sahip çıkma, onu kendisine kanla bağlama ihtiyacı damarlarında savaş tamtamları gibi çalmıyormuş gibi davranarak kendine yalan söyleyemezdi.

Hayır.

Onun üzerinde yükselip güzelliğini seyre dalarken bir hırıltıyla bu cazibeyi elinin tersiyle itti. Parmaklarını kızın yanaklarında, alt dudağının dolgun yumuşaklığında gezdirirken elleri gerçekten titriyordu.

Damarlarının hassas çizgilerini takip ederken boynundaki nabız noktaları zonkluyordu. Parmak uçlarının altındaki o sert vuruş azap vericiydi, neredeyse karşı koyabileceğinden daha fazlaydı. Kendi kalp atışları şakaklarında çınılıyordu. Göğsünde. Acı verici bir şekilde dikleşmiş sikiinde.

Dönüşmüş gözleri kafatasında kızgın kömürler gibi hissediyordu, incelmış göz bebekleri önünde uzanan nefis ödüle sabitlenmişti, almak için onun.

Ateşli bir öpücükle onun ağzını kendi ağzına bastırdı, dilini hâlâ onun tadını alan ayrık dudaklarının arasından geçirdi. Onu yutmak istiyordu, ona hiç acımayan o hınzır ağızdan başlayarak. Kadının başını büküttüğü kollarının arasına sıkıştırarak diliyle daha derinlere daldı, ona duyduğu açgözlülükle daha da sertleşti.

Adam ondan uzaklaşırken nefesi kesilmişti, dişleri dudaklarının şişmiş yastığının arkasında parıldıyordu. Sivri uçlarını yaladı, uçlarının diline değen erotik sıyrıklarıyla inledi.

"Harikasin," dedi kalın bir sesle, sesi saf Breed'in uhrevi tınısına bürünmüştü. "Sana asla doyamıyorum."

Göğüslerinin yuvarlak kabarıklığını avuçladı, kız onun dokunuşuna doğru eğilirken, istekli bir karşılıkla kıvranıp inerken göğsünde alçak, sahiplenici bir gümbürtü yükseldi. Başını eğdi ve meme ucunu dudaklarının arasına aldı, sertçe emdi, dişlerinin keskin bir ısırtıyla cimcikledi.

Sıkı tomurcuğu bir öpücükle serbest bıraktı, sonra aç bakışlarını onunkilere kaldırdı. "Sen benimsin, Carys."

"Evet." Yüzünü okşamak için uzandı, nefesi sığ pantolonlarda hızla dışarı çıkıyordu. "Sadece senin."

Birkaç dakika önce zevkle ağzından aldığı sözcüklerin aynısı. Onunla işi bitmeden önce bu sözleri haykırmasını duymak istiyordu.

Pozisyonunu değiştirdi ve kadının seksinin sıcak tümseğini avuçladı. İpeksi ıslaklık parmak uçlarıyla temas ettiğinde buluştu ve hırıltılı bir nefesle kıvrımlarının içine kaydı. Kadının yarığını okşadı, imkânsız kayganlığın, çağırın sıcaklığın tadını çıkardı.

Kılıfının duvarları, içine soktuğu iki parmağı yaktı. Sığ itişlerinin altında dalgalanan minik kaslar, sikiinin kıskançlıkla sarsılmasına neden oldu. Parmaklarının her kayışında pelüş duvarlarının onu kavradığını hissederek daha derine girdi.

Klitorisi, başparmağının pedini üzerinde gezdirip sularıyla kaplarken titreyen sert bir inci idi. Parmakları kızın içine girip çıkmaya devam ederken klitorisine fiske vuruyor, alay ediyor ve masaj yapıyordu.

Başını kaldırdığında onu izlediğini gördü. Kehribar rengi gözleri kavurucuydu, ihtiyaçtan dolayı çok sıcak ve vahşiydi. *Dermaglifleri* göğüslerinde ve karnının ince düzlemlerinde zengin renklerle dans ediyordu. Tutku yüzünü kaplamıştı.

"Daha sert," diye mırıldandı, boğuk sesinde talep vardı. "Daha derine in."

Nefesinin altında kısık bir sesle kıkırdadı. "O kadar hızlı değil, aşkım. Daha yeni başlıyoruz."

Baş ağır bir iniltiyle geriye düştü, porselen teninin o güzel sütununu ve yüzeyinin altında çılgınca atan narin mavi damarları gerdi. Rune gözlerini kaçırmak zorunda kaldı ve bunu şiddetli bir lanetle yaptı.

Parmaklarını onun içine sokarak, sinir yumağını onun için daha da sıkı bir zevk düğümü haline getirirken, göğüslerini öpmek ve emmek için başını eğdi. Onun için yanıp tutuşuyordu ama kendi arzularına teslim olmadan önce onun ihtiyaçtan aklını yitirmesini istiyordu.

İçindeki ilkel, bencil bir parça, onun duyularına damgalandığını, iliklerine kadar işlediğini bilmek istiyordu. Asla bir başkasına ait olamayacağını.

Vücudunu boydan boya dolaştı, öptü ve ısırdı, her gergin kıvrımı ve vadiyi dilledi. Yüzü, bakışlarının altında parlayan, koyu pembe renkte kızarmış ve yemek için olgunlaşmış seksinin üzerinde duracak şekilde değişti. Kadının tatlı, misk gibi kokusu aklını başından almıştı ama o zaten bu kadına bağımlıydı.

Kadını.

"Göster bana," diye homurdandı, sesi erkekten çok vahşiydi. Azı dişleri de siki kadar acı veriyordu, doyurulmayı bekleyen ikiz açlıkları vardı. "Seni duymama izin ver bebeğim."

Gırtlaktan gelen bir iniltiyle cevap verdi ve neredeyse onu yerinde çözecekti. Kadının krem si suları parmaklarını ıslatıyor, adam temposunu artırdıkça kaygan, ıslak sesler çıkarıyordu. Başparmağıyla yuvarlayıp okşarken klitorisi sıcak bir çakıl taşı gibi hissediyordu. Şimdi onun dokunuşu altında büküldü, bacakları birbirinden ayrıldı, kontrolünün son parçalarına hükmederken huzursuzca hareket etti.

Boğazının arkasında çiğ ve evcilleşmemiş bir çığlık yükseldi. Bu onu tahrik etti, onun paramparça olduğunu hissetme ihtiyacıyla vahşileştirdi. Adını inledi, bir ürperti vücudunun kıvrak kavisini dolaştı.

"Oh, Tanrım. Bu çok iyi." Kollarını başının üzerinde şiltenin üzerine uzattı, elinin amansız ritmi altında kıvranıp titrerken parmakları örtünün içinde büküldü. "Rune, boşalacağım. Lütfen ... şimdi gelmeme izin ver."

Onaylarcasına homurdandı ve başparmağını klitorisinden sadece açık ağzıyla onu örtecek kadar uzun süre çekti. Tomurcuğu derinlere götürdü, şimdi işi dili yapıyordu, dudakları tatlı nektarına gömülmüştü, parmakları onu hızlı ve derin bir şekilde beceriyordu. Okşadı, emdi ve tadını çıkardı, orgazmı bir çılgınlığa dönüşürken onu yüzüne doğru tuttu. Kadın neredeyse onu çözecek bir kükreyle boşaldı. Titreşimler güçlü, zayıf vücudunu birbiri ardına sarstı.

Onu daha fazla tatmak istiyordu. Onunla ziyafet çekmek istiyordu. Dilini onun seksinin pelüş kıvrımlarından geçirerek, çekirdeğinin erimiş balının derinliklerine daldı. Tıpkı onun kendisine yaptığı gibi, her kremi, tatlı damla için açgözlülükle onu yalayıp yuttu.

Aleti onun sıcaklığının inkârına bir saniye daha dayanamadı. Rune ondan uzaklaşırken hırladı, artık konuşamıyordu. Şehvet onu taradı ve kıcını kavrayıp kalçalarının ilk sert hamlesi için onu yukarı kaldırırken ellerinde hiçbir yumuşaklık yoktu. Kaba bir homurtuyla içeri girdi, sonra öfkeli, yuvarlanan bir tempoya düştü. Ona çarpıyordu. Derinlere daldı. Bir piston gibi içeri ve dışarı sallanıyordu.

Carys tekrar boşalmaya başladı. İnlemeleri düzensiz çığlıklara dönüştü. Carys kendini yoğun, durdurulamaz bir baskı altında kaybederken, kılıfının yumuşak, kavrayıcı duvarları onun etrafında dalgalanıyordu.

Vücutlarının birbirine uyması kadar bağımlılık yapan bir şey hissetmemişti. O kadar ilkel, o kadar mükemmeldi ki. Onu altına aldı ve bedenini onunkinin üzerine katladı, yüzünü izledi, orgazmı onu yutarken ateşli bakışlarını tuttu. Kadının tırnakları zevk çığlıklarıyla birlikte adamın omuzlarına battı.

Evet, bebeğim. Tam arkasındaydı, serbest bırakma hızla üzerine geliyordu.

Kendini bir saniyeden fazla tutamazdı.

Kasları kaskatı kesildi. Kanı damarlarında elektriklendi, şakaklarında kükredi, vücudunun onunkine doğru her itişinde şaftında zonkladı.

Hızını kontrol edemeyecek kadar öfkelenmişti. Dişleri de içine girmek için can atıyordu. Doruk noktası daha sıkı bir düğüme dönüşüp patlamaya hazır hale gelirken, cins içgüdüleri kıvılcımlar gibi ateşlendi. Gözbebekleri Carys'in şahdamarındaki çılgınca tiklere odaklandı.

Tanrım, o hızlı ritmin kulaklarında çınladığını duyabiliyordu. Damarlarında yankılanıyordu. Kanını ve içindeki her şeyi çağırıyordu.

Onu tamamen sahiplenmek istiyordu.

Bu hediye hak etse de etmese de, onun sonsuza dek kendisine bağlı kalmasını istiyordu.

O tehlikeli anda, kontrolü elinden kayarken, hayatında hiçbir şeyi bu kadar çok istememişti.

Bunun yerine, sahip olduğu her şeyle kenetlendi. Gözlerini kapadı ve çiğ bir feryatla başını arkaya attı, sonra küçük kasları onu kör edici bir zevk sisine ve sersemletici bir salıvermenin unutulmasına sağarken kabzasına kadar battı.

BÖLÜM 20

Tekrar seviştiler ve sonunda geniş en-suite banyodaki duşa girdiler. Buharlı tepe spreyinin altında birbirlerini yıkadıktan sonra, orada oyalandılar, öpüştiler ve okşadılar, ikisi de anı ya da birbirlerini bırakmaya istekli değildi.

Aralarındaki seks her zaman inanılmazdı, ama bu gece her şeyi yoğunlaştıran çiğ bir dürüstlük -söylenmemiş bir savunmasızlık- vardı. Carys'in tüm varlığı hâlâ ona dair elektriksel bir farkındalıkla, asla tam olarak doyurulamayacak bir arzuyla titriyordu.

Adamın iri avuç içleri sırtında ve omuzlarında gezinip yavaş daireler çizerek masaj yaparken, kadın ıslak ellerini adamın güçlü göğsünün kaslı kaburgalarında ve *gliflerinin* zarif kıvrımlarında gezdirdi. Birlikte yattıkları ilk andan itibaren, onun her bir santimi hafızasına, tüm yüksek duyularına nakşedilmişti. Bu gece, onu yeni gözlerle keşfetti. Sevdiği yalnız, okunmaz adamı daha derin bir anlayışla.

Başını eğerek göğüs kafesine, tam kalbinin üzerine bir öpücük kondurdu. Nabzının güçlü sesi hafifçe aralanmış dudaklarında ve dilinin ucunda titreşti.

Göğsünün derinliklerinde inledi, memnun ve zevkli bir sest.

Buna karşılık gülümsedi, onun şu anki memnun haliyle bir ilgisi olduğu gerçeğinden keyif alıyordu.

Elbette, ondan önce gelen tüm açgözlü, hınzırca cinsel durumlardan da zevk almıştı. Son birkaç saatle ilgili her şeyden zevk almıştı ve Rune onu duşun ıslak sessizliğinde tutarken hissettiği huzurun tadını çıkarabiliyordu.

"Bu gece için teşekkür ederim," diye mırıldandı, başını kaldırıp adamın ağır bakışlarıyla buluştu. "Müzeye geldiğin ve beni randevumuza götürdüğün için. Beni içeri aldığın için. Tüm bunlar için."

"Bana teşekkür etmek zorunda değilsin-"

"Biliyorum," dedi. "Çünkü oraya, geçmişine dönmenin senin için kolay olmadığını biliyorum. Onu geride bırakmak istiyorsun. Bunu anlıyorum. Sadece yaşadıklarını görmeme izin verecek kadar bana güvenmiş olmanın benim için ne anlama geldiğini bilmeni istiyorum. Nereden geldiğini."

"Carys." Yavaşça başını salladı, onun övgülerinden rahatsız olmuş görünüyordu. Elini yanağına götürdü, başparmağı yanağını yumuşattı.

dudaklar. "Sana verebileceğimden çok daha fazlasını hak ediyorsun."

"Tek istediğim sensin, Rune. Bu gece böyle. İhtiyacım olan tek şey bu."

Şehvetli ağzı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "O halde gecede en az dört orgazm yaşamamız için üzerinizde baskı var."

Güldü. "Dikkatli ol, seni bu konuda tutabilirim."

"Zevkle, aşkım." Çenesini yukarı kaldırdı ve telaşsız bir öpücükle ağzını aldı.

Dudakları şefkatli ve sevecendi ve bu, arzusunun birikmiş közlerinin yenilenmiş bir sıcaklıkla tutuşması için gereken tek şeydi. Uyarılma canlandı ve ona sarıldı, vücudu adamın ağzının her fırçasıyla, dilinin her hafif darbesiyle yavaşça erimeye başladı.

Her zaman bu adamı arzulayacaktı. Bunu iliklerine, kanına kadar biliyordu.

Onun olduğunu söylerken ciddiydi. Sadece onun.

Öpüşmeleri sona erdiğinde Carys uzanıp onun yakışıklı yüzünü ellerinin arasına aldı. "Tanrım, seni seviyorum Rune. O kadar çok acıtıyor ki."

Başını yavaşça çevirdi ama gece mavisini bakışlarında saf bir duygu vardı. "Ve ben seni seviyorum. Tahmin edebileceğinden çok daha fazla. Sevmem gerekenden daha fazla."

Onu kucağına çekti ve tekrar öptü, bu sefer derinden. Duygularını sırlıslamak eden ve her kelimesinde ciddi olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmayan bir ihtiyaçla.

Yine de küçük, sinsi bir fısıltı mutluluğun arasından sızarak ona bu gece erken saatlerde Rune'un yüzünde gördüğü açlığı hatırlattı.

Bu henüz onunla paylaşmadığı bir gerçektir. Onun kanını reddetmesi. Onunla böyle bir bağ kurmak istediği için çektiği eziyet ve inkâr. Herhangi biriyle.

Direnmek için tüm iradesini kullanmış gibi görünüyordu ama direnmişti. Ve ilk kez Rune'un gözlerinde korkuyu görmüştü.

Kendini ona bağladığına pişman olacağından mı korkuyordu? Ya da bir gün onun pişman olacağından mı?

Bu cevabı almak için ne kadar çaresiz olsa da, şu anda sahip oldukları şeyi bozacak cesareti kendinde bulamıyordu.

Cevabı bilmekten korkuyordu. O ki hayatında hiçbir meydan okumadan geri adım atmamıştı. Hiçbir engelin önünde durmasına izin vermemişti.

istediği bir Şeye engel oluyordu.

Ama bu çok önemliydi. Çok önemliydi. Çünkü cevabı duymak istediği gibi olmazsa asla iyileŐemeyeceđini biliyordu.

Bu yüzden Őphelerini kendine sakladı, Rune'un ellerinin sabunla kayganlaŐmıŐ vücudunda gezinmesi ve pcklerinin onu arzudan çılgına çevirmesi karşısında büyülenmiŐti.

Onu spreyin altında daha da ileriye götürdü, avuç içi uyluğunun altından dizine doğru kayıyordu. Bacağını yukarı kaldırdı ve ayağını büyük duşun duvarına yerleŐtirilmiŐ mermer bankın üzerine koydu.

"Kollarını boynuma dola, aşkım. Bana tutun."

Adam ağzına Şehvetli saldırısını sürdürürken, kadın kendini ona doğru bıraktı. Bir an sonra parmakları seksinin hassas yarığına girdiğinde diline karşı nefesi kesildi.

"Şimdi sadece senin için," diye mırıldandı dudaklarına karşı, kalçaları okŐamasıyla birlikte hafif bir dönüŐe başlarken. "İŞte bu kadar. Hepsi senin için bebeğim."

Aldığı zevk onu sersemletirken inledi. Rune'un ağzı onu sahiplenerek öylesine derinden ve tutkuyla öptü ki sadece bu bile onu boŐaltabilirdi. Onun dokunuşuyla birleŐtiđinde, bu coşku elektrikseldi, eziciydi. Rune onu acımasızca, ustalıkla okşadı, ta ki serbest bırakılma ihtiyacı o kadar yođunlaŐana kadar, bir saniye daha kendini tutamadı.

Kadın bir çığlık atarak Rune'un kollarında paramparça oldu. Rune bir koluyla onu tutarken, diğer eli de mutluluktan tükenmiŐ bedenine nazikçe vurarak onu yavaşça yere indirdi.

Sonra onu tekrar sabunladı, zaman ayırdı, saçlarını bile yıkadı. Kendini saygı duyulan, tapılan biri gibi hissetti. Güvende, korunmuş. Ve bu tehlikeli, güçlü ve ölümcül erkek tarafından derinden sevildiğini.

Rune suyu kesti ve duŐtan birlikte çıktılar, biraz daha öpüştüler. Rune onu kabarık bir havluya sarıp kurulanmasına yardım etti, ıslak saçlarını yüzünden uzaklaştırdı, kehribar rengi bakışları Şefkat ve arzuyla parlıyordu.

Zor bir kararı tartıyormuŐ gibi inledi. "Seni yatağına geri götürmek istiyorum ama seni eve gtrmeliyim. Ailen endiŐelenecektir."

"Olabilirlerdi," dedi. "Ama bu gece müzeden ayrılmadan önce aradım ve onlara bir randevuya çıkacağımı ve beklememeleri gerektiğini söyledim."

Rune geri çekildi, yüzünde alaycı bir ifade vardı. "Benimle olduğunu biliyorlar mı?"

"Tabii ki."

Sırıttı ve şakacı bir şekilde kızın çıplak poposuna vurdu. "Bu durumda, Nathan ya da kardeşin seni kurtarmak için çatı katının kapısına dayanmadan önce giyinsek iyi olur."

Carys güldü ve başını salladı. "Artık evde her şey farklı. Geri döndüğümünden beri daha iyi. Hatta babam bir ara seni de getirmemi ve onunla tanıştırmamı söyledi."

Rune neredeyse boğuluyordu. "Bunu o mu söyledi?"

"Tam olarak öyle demedi ama demek istediği, buna açık olduğu." Ona doğru eğilerek kaşlarını kaldırdı. "Aynı odada birlikte olma fikrine hanginizin daha çok karşı çıktığından emin değilim. Ailemle tanışmak sana çok mu korkunç geliyor?"

"Benim gibi bir erkek, ailenizle tanışmak için Tarikat'ın komuta merkezine mi giriyor? Benim için pek de iyi bir zaman değil." Kısa bir nefes verdi. "Babanın ya da kardeşinin de iyi vakit geçirme fikri bu olmazdı."

"Neden buna onların karar vermesine izin vermiyorsun?" Adam kıkırdayarak ve başını sallayarak bu fikri reddetmeye başladığında, kadın uzanıp adamın kirli sakallarının gölgelediği yanağına dokundu. Artık alay etmiyor ya da gülmüyordu, tamamen ciddiydi. "Peki ya senden istesem? Bunu benim için yapar mıydın?"

Uzun bir süre konuşmadı. Koyu renk gözleri onu inceledi. Düşünceli, çelişkili. "İstediğin bu mu?"

"Benim istediğim sensin, Rune. Ve ailemin bunu anlamasını istiyorum. Benim sende gördüğümü onların da görmesini istiyorum."

Yine o sessizlik çöktü üzerine ve bakışlarındaki dalgın ifade uzaklaştı, neredeyse ulaşılmaz oldu. Onu kendisine geri getirme dürtüsüne direndi, ama sadece zar zor. Reddini duymaya o kadar hazırdı ki, sonunda konuştuğunda, kelimeyi algılaması bir anını aldı.

"Ne zaman?"

"Ciddi misin?"

"Bana ne zaman olduğunu söyle," dedi tekrar, sesi hırçındı. "Aklım başıma gelmeden önce."

Kalbi göğsünde hopladı. "Şimdi gidelim."

Bir kahkaha attı. "Gecenin bir yarısı, ağzın öpücüğümünden hâlâ yara bere içindeyken -başka şeylerden bahsetmiyorum bile- ve sikim hâlâ seni daha fazla arzularken mi?" Başını salladı ve kızın çıplak bedenini kendi bedenine yaklaştırdı. "Kafeste yenilmez olabilirim aşkım ama intihara meyilli değilim. O yerleşkedeki her erkek kıcımdan bir parça isterdi. Hmm, bahsetmişken ..."

Elleri aşağı kayarak kadının arka tarafını kavradı. Kaslı yuvarlakları yoğurup onu kemik eriten bir öpücüğün içine çekerken ısı damarlarını yaladı. Carys ellerini adamın omuzlarına koydu ve kendini kolay bir fetih olacak şeyden uzaklaştırdı. "O zaman yarın akşam. Kulübü açmak zorunda kalmadan önce uğrayabilirsin. Sonra birlikte La Notte'ye gideriz, herkesle tanıştıktan sonra."

"Yarın gece." Kararından şimdiden pişman olmuş gibi inledi. "Bunu yapacağım. Senin için. Ama bunun iyi bir fikir olduğuna beni asla ikna edemeyeceksin."

Sırıttı. "Oh, sanırım yapabilirim."

Güçlü ensesini kavrayarak, yakıcı bir öpücük için onu aşağı çekti. Adamın iri vücudu ona karşı gerildi, ortak arzularının gücüyle titreşti. Adam sert ve hazırdu. Kadın erimişti ve doldurulmak için can atıyordu.

"Bu gece seninle işim bitmeden önce bir duşa daha ihtiyacımız olacak," diye mırıldandı kalın bir sesle onun ayrık dudaklarına.

Adamın sikinin başı kadının kaygan kıvrımları arasında kayarken Carys gülümsedi. "Oh, evet. Belki birkaç tane daha."

BÖLÜM 21

Lucan'ın çalışma odasındaki halının üzerinde bir iz olmalıydı.

İki gece önce Mathias Rowan'dan gelen haberden bu yana Tarikat liderinin odada volta atarken kaç mil kat ettiği göz önüne alındığında, D.C. karargâhı. Ivers'in ölüm haberi Tarikat'ın ihtiyacı olmayan bir baş ağrısı olmuştu. Ama aynı zamanda sormayı bilmedikleri yepyeni bir dizi soruya da yol açmıştı.

Hayden Ivers ne saklıyordu?

Tarikat'ın onun peşinde olduğunu biliyor muydu? Mathias'ın ekibi geçen gece evine gelmeden önce haberdar edilmiş miydi? Yoksa onların gelişinin yarattığı sürpriz, ölümcül hapını patlatmasına neden olan tetikleyici miydi?

Keşfedilmek ve yakalanmak yerine ölümü seçmesine neden olan şey kölece bir sadakat miydi? Yoksa Tarikat onu sorgulamaya fırsat bulamadan canına kıymasına neden olan şey korku muydu?

Yüzlerce soru ve şu ana kadar cevap yok.

Lucan lanet okudu, masasının etrafında bir tur daha atarken düşünceleri çalkalanıyordu. "Burada tek bir dosya ya da belge bile yok," diye homurdandı. "Dezenfekte edilmiş sabit diskler ve boş dolaplardan başka bir şey yok. Bu piç Crowe ve Riordan için ne gibi sırlar saklıyordu?"

Gideon, odanın batı tarafındaki doğrama duvara yaslanarak, "Umarım kasa anahtarının neyi açtığını bulduğumuzda bu sorunun cevabını alacağız," dedi.

Brock ve Darion da onlarla birlikte bekliyordu. Gabrielle, Savannah ve Jenna çalışma odasının oturma bölümünde, tavandan tabana kitaplıkların yanındaki sandalyelere ve kanepeye yerleşmişlerdi.

Lucan homurdandı ve Gideon'un Cins Arkadaşı Savannah'ya baktı. "Sence yeteneğin kutunun nerede olduğunu belirlememize yardımcı olabilir mi?"

Koyu kahverengi gözleri güvenle parlıyordu. "Ona dokunduğumda anahtarın geçmişini öğreneceğim. Onu kimin kullandığını ve kullandıklarında nerede olduklarını göreceğim." Başını salladı. "Evet, anahtarın bizi nereye götüreceğini bulabilirim."

"Güzel. Mathias'a ekibinden birinin bu lanet şeyi en kısa zamanda Londra'dan getirmesini söyleyeceğim." Lucan bir eliyle gergin çenesini ovuşturdu. "Bunun yerine Riordan'ın cevaplarını boğarak öldürmeyi tercih ederim."

çıplak ellerimle. O orospu çocuğu Gideon'a ne zaman saldırabileceğimiz konusunda için rahat olacak?"

"Uzun sürmez. Ağ protokolleriyle yeni bir yaklaşım deniyorum. Birkaç saat içinde içeride olup olmadığımı öğrenmeliyim. Belki bir gün."

"Çok uzun sürdü." Lucan öfkesinin sıcaklığının gözlerinde parladığını hissetti. "Ivers öldüğüne göre artık sürpriz yapma şansımızın bir kısmını kaybettik. Riordan ya sinirlenecek ya da cesaretini toplayacak. Her iki durumda da hazır olmalıyız. Bir sonraki hamlesine karar vermeden önce o piçi vurmaliyiz. Onun Opus olduğunu biliyoruz, lanet olsun. Geçen hafta İtalya'daki suikastlarla doğrudan bağlantısı var."

Brock, "Sadece ölü bir adamın sözü üzerine," diye uyardı.

Gideon başını salladı. "İçeri girip Riordan'ı tek başımıza haklayacaksak bundan daha fazla kanıta ihtiyacımız olacak."

Lucan'ın dişleri diş etlerinden dışarı fırladı. "Eğer herhangi bir GNC ya da JUSTIS sorgusuna cevap vermemiz gerekirse, çürüyen cesedini kanıt olarak sunacağım."

Gabrielle odanın diğer ucundan hafifçe boğazını temizledi. "GNC zaten seni konseyden uzaklaştırmak için nedenler arıyor, Lucan. Tarikat'ın sana orada ihtiyacı var. GNC'nin de sana orada ihtiyacı var ama şu anda bunu göremeyecek kadar kör durumdalar."

Homurdandı ama arkadaşının haklı olduğu bir nokta vardı. Her ne kadar insan/ırk yönetim organlarının bürokrasisinden ve onların sıklıkla beceriksiz ya da yozlaşmış kanun uygulayıcı kollarından nefret etse de, onlarla Tarikat arasında bir miktar güven ve işbirliğini korumak çok önemliydi. Özellikle de Tarikat şu anda odada oturan savaşçı üyeler dışında kimsenin bilmediği diğer tehditlerle ve dünyanın dört bir yanındaki çeşitli komuta merkezleriyle gizlice uğraşırken.

Lucan, "Riordan'a karşı harekete geçmek için ihtiyacımız olan şeyi bize getir," dedi. "Sabrımın bir günü daha kaldı mı bilmiyorum."

Konuşmasını bitirdiğinde, geniş malikanenin fuayesinde bir çan sesi duyuldu.

Gabrielle'in kaşları kalktı. "Kapı zili miydi o?"

Öyle oldu. Sabahın altısında. Tarikat'ın yüksek güvenliikli dünya merkezinde.

Lucan masasındaki monitöre dokundu ve ön kapının görüntüsü ekranı doldurdu. "Ne oluyor lan?"

Uzun boylu, kaslı bir adam dışarıda duruyordu; üzerinde bol, beyaz keten bir gömlek ve solmuş bir kot vardı. Omuz hizasında, bakır rengi altın sarısı saçları

kameranın gözünü dolduran yüzü taçlandırıyor. Köşeli elmacık kemiklerine ve kare çenesine rağmen yüz hatları güzeldi. Zarifti. Pek insan sayılmazdı. Ama sabahın tüm ışıkları altında dışarıda durduğuna göre, onun bir Gündüzgezen bile olsa bir Cins olma ihtimali yok denecek kadar azdı.

Lucan Gideon'a doğru bir bakış fırlattı. "Biri kapılardan nasıl geçmiş olabilir?"

"Yüz bin volta yakın elektrikle kavrulmadan, çevre çitin sekiz metresinden atlamaya çalışsa bile mi?" Gideon başını salladı. "İmkânsız."

"O zaman onu nasıl açıklıyorsun?"

Kapının dışında, yabancı ellerini arkada birleştirmiş, sabırla bekliyordu. Kibarca, Tanrı aşkına.

Lucan aynı görgü kurallarına sahip değildi, özellikle de şu anda kendi bölgesinde işler kötüden daha kötüye giderken. Güvenlik sistemindeki hoparlör düğmesine bastı. "Bana kim olduğunu ve burada ne aradığını söylemek ister misin?"

Adamın ifadesi neredeyse hiç değişmedi. "Çağırdım. Benim adım Zael."

~ ~ ~

Carys'in ruh hali o kadar hafifti ki, o sabah Darkhaven'da dolaşırken ayaklarının altındaki zemini hissetmiyordu bile. Mutfak adasındaki kâsedden bir elma alıp sulu kırmızı etini ısırdı ve avludaki verandadan gelen Jordana ve Nova'nın boğuk seslerini takip etti.

İki kadın kahvaltılarından dönüp Carys onlara katılmak için dışarı çıkarken ona doğru baktılar. Carys sırtışının neredeyse kulaktan kulağa yayıldığının farkındaydı ama bol pijama altı ve kaşkorse atletikle en yakındaki sandalyeye uzanırken sırtışını hafifletmek mümkün değildi.

Jordana'nın soluk kaşları kalktı. "Bu sabah son derece mutlu görünüyorsun."

"Öyleyim." Carys elmadan bir ısırık daha aldı ve tatlı nektarı höpürdeterek içti. "Harika bir gece geçirdim."

Jordana sırtıttı. "Bunu söylemeye gerek yok."

"Bir randevum vardı."

"Rune ile mi?"

"Hayır, muhasebeden Hector'la." Carys gözlerini devirdi. "Evet, Rune ile. Beni yemeğe çıkarmak için müzeye geldi."

"O ne?" Jordana bön bön baktı. "Rune seni MFA'da görmeye mi geldi? Seni gerçek bir randevuya çıkarmak için mi?"

"Uh-huh. Andrea'nın ve dün gece sergide geç saatlere kadar çalışan diğer herkesin önünde." Muhtemelen önümüzdeki bir hafta ya da daha uzun bir süre boyunca işyerinde konuşulacaktı.

Carys elmasından umursamazca bir ısırık daha almak istedi ama Jordana bıkkın bir kahkaha atarak elmayı elinden kaptı.

"Yemeyi bırak ve detayları anlat, kadın!"

"Beni Ciao Bella'ya götürdü-"

Jordana, kendisini dikkatle dinleyen Nova'ya "Sadece şehirdeki en popüler yer," diye bilgi verdi. Dövmeli Breedmate'in soluk mavi gözleri, abanoz ve safir saçlarının asimetrik düşüşünün altında ilgiyle parlıyordu, piercingli dudakları bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Jordana Carys'in elmasından bir ısırık aldı. "Üç ay önceden rezervasyon yaptırmadan o restoranın kapısına bile yaklaşamazsın."

Carys hafifçe omuz silkti. "Rune birkaç torpili olduğunu söyledi ve sahibi de bir dövüş hayranıymış, yani ..."

Nova kaşlarını kaldırdı. "Sanırım seni etkilemek istedi."

Jordana başını salladı. "Sanırım işe yaradı."

"Beni etkiledi," diye itiraf etti Carys. "Ama bunun nedeni yemek ya da sonrasında birlikte geçirdiğimiz inanılmaz zaman değildi. Ve gerçekten *inanılmazdı*."

Jordana bir lokma daha meyve yerken, "O kısmı da atlamana izin vereceğimizi sanma," diye uyardı.

Carys gülerek başını salladı. En yakın arkadaşı ve Nathan'la ilgili tüm romantik detayları öğrenmeye çalışmasının üzerinden çok zaman geçmemişti. Carys'in Rune'la geçirdiği zamanın ateşli kısımları inanılmaz ötesiydi ama bu sabah başka bir nedenden ötürü de havalara uçuyordu.

"Dün gece Rune bana daha önce hiç olmadığı kadar açıldı. Geçmiş, hayatı, atlattığı pek çok korkunç şey hakkında." Onunla paylaştığı her şeyi hatırlayınca kalbi sıkışmaya başladı. "Beni içeri almasına ihtiyacım vardı ve o da aldı. Bu onun için gerçekten büyük bir adımdı. Bizim için de."

Nova onu inceledi. "Görünüşe göre bu konuşmaya en az senin kadar onun da ihtiyacı vardı."

Carys başını salladı. Rune hâlâ peşini bırakmayan sırları ve iblisleri konusunda ona güvenmemişti ama zamanla güveneceğini umuyordu. Dün geceden sonra, artık aralarında durabilecek çok az şey olduğundan emindi.

"İşlerin yolunda gitmesine sevindim," dedi Jordana. "Seni böyle görmek çok güzel, Car."

"Hiç bu kadar mutlu olmamıştım," diye itiraf etti Carys. "Şimdi tek umudum bu gece hiçbir şeyin ters gitmemesi."

O bunları söylerken annesi Brynne ile birlikte dışarı çıktı. "Bu gece neler oluyor?"

Haberi duyurmak istediği yol tam olarak bu değildi ama ne fark ederdi ki? "Rune'u bu gece kulüp açılmadan önce Darkhaven'a gelmesi için davet ettim. Hepinizin tanışma vakti geldi."

"Bu gece mi?" Annesinin yüzünde kararsız bir ifade belirdi. "Zael Lucan'la görüşmek için oraya geldiğinden beri komuta merkezinde ve karargâhta olup biten onca şey varken baban buna hazır olmayabilir."

Jordana'nın Atlantisli arkadaşıyla ilgili haber sürpriz olmuştu. Carys arkadaşına sorgulayıcı bir bakış attı. "Sonuçta onun yerini tespit edebildin mi?"

"Evet. Sanırım bu şeye alışmaya başlıyorum." Jordana elini kaldırdı ve avucunun ortası yumuşak bir ışıltıyla parladı, sonra tekrar söndü. "Zael onun gücü üzerindeki kontrolümün zamanla gelişeceğini söylüyor."

Carys daha fazlasını duymak istiyordu ama beklemek zorundaydı. Annesinin ellerini kendi elleriyle sıktı. "Bu benim için önemli. Rune benim için önemli. Ailemi tanımasını istiyorum. Ve hepinizin onu tanımasını istiyorum. Hepinizin onu sevmesini istiyorum."

Tavia onun parmaklarını güven verici bir şekilde sıktı, gözlerinde sevgi parlıyordu. "Buna kim karşı çıkabilir ki?"

"Teşekkür ederim." Carys onu kucakladı. "Rune'a bu akşam dokuzda burada olmasını söyledim."

"Babanın haberdar olduğundan emin olacağım. Ve ondan da en iyi şekilde davranmasını beklediğimi söyleyeceğim."

"Bu Aric için de geçerli," diye ekledi Carys. "İkisinin de Rune'a iyi davranmasını istiyorum. Ona bir şans versinler."

Tavia başını salladı ve ona sıkıca sarıldı.

Carys annesinin kendi tarafında olduğunu bilerek biraz daha rahat nefes aldı. Şimdi tek yapması gereken babasının ve ağabeyinin Rune'u kapıda karşılamayacağına güvenmekti.

Boston savaşçılarının geri kalanıyla birlikte, tepeden tırnağa silahlı bir şekilde kapıya dayandılar.

Rune'la şu anda sahip olduğu şeyi hiçbir şeyin mahvetmesini istemiyordu. Ve sadece hiçbir şeyin ters gitmemesini umabilirdi.

BÖLÜM 22

D.C.'deki merkezde Lucan, genellikle ziyaretçi devlet adamları ve diğer diplomatlar için ayrılmış bir konferans odasında Zael'in karşısında oturuyordu.

Son yirmi yıl içinde bu görkemli ama konforlu oda başkanları, başbakanları, madalyalı generalleri, dini liderleri, dünyaca ünlü bilim adamlarını ve daha sayısız önemli konuğu ağırlamıştı. Ancak Lucan, bugün bu ölümsüzle gerçekleşecek olanla aynı ağırlığı ve potansiyel kalıcı sonuçları -iyi ya da kötü- taşıyan tek bir toplantı bile söylemekte zorlanıyordu.

Darion, Gideon ve Brock birkaç dakika önce, Lucan ve Zael tanıştıktan ve ziyaretin üstünkörü tanışma ve kibarca ifade edilen güvensizliğin ötesine geçip geçmeyeceğine karar verdikten sonra onlara katılmışlardı. Lucan o zamandan beri bölge komutanlarının her birine, Atlantisli ile şahsen tanışmak ve Zael ile Tarikat arasında karşılıklı yarar sağlayacak bir ittifaka giden yolu açmak üzere o akşam karargâha gelmeleri için çağrı yapmıştı.

Şimdiye kadar Lucan'ın Jordana ve Atlantisli babası Cassianus, nam-ı diğer Cassian Gray ve bir başka merhum ölümsüz Reginald Crowe hakkındaki tüm sorularını yanıtlayarak açık sözlü ve ilgi çekici olmuştu. Lucan ve diğer Cins erkekler büyük masanın etrafından onu incelerken masmavi bakışları kurnaz ve ölçücüydü ama düşmanca değildi.

"Crowe'un koloniyle bir bağı olmadığından emin misiniz?" Lucan diğer adamlar oturduktan ve konuşmalar yeniden başladıktan sonra sordu. "Opus Nostrum'daki faaliyetlerini bilebilecek kimse yok mu?"

"Hiçbiri." Zael başını yavaşça salladı. "Crowe Tarikat onu öldürmeden çok önce halkımız için ölmüştü. Servetini insan dünyasında kazanmaya karar vermeden önce eski muhafızlara -Cass ve benim gibi kraliyet lejyonlarından birine- mensuptu. Kraliçemize yeterince sadıktı ama asıl ilgi alanı her zaman fetih olmuştu, bu ister iş, ister zevk, ister savaş olsun. Görüşleri Atlantis halkının inandığı her şeye aykırıydı."

Lucan başıyla onayladı. "Peki ya Riordan ya da Ivers isimleri? İkisinden biri size tanıdık geliyor mu?"

"Özür dilerim, hayır." Zael koltuğunda arkasına yaslandı, daha da rahatladı. Başını yana doğru eğdi. "Sanırım bugünkü toplantımız sadece Crowe ya da onun kötü ortakları hakkında konuşmak için değil."

"Hayır," diye itiraf etti Lucan. "Buluşmak istedim çünkü çıkarlarımızın uyuşup uyuşmadığını bilmem gerekiyor."

"Bu sizin ilgi alanlarınızın ne olduğuna bağlı, Komutan Thorne."

"Barış. İnsanlar, Irklar ve sizin türünüz arasında gerçek ve kalıcı barış."

Zael'in geniş ağzı hafifçe büzüldü. "Basit bir kavram ama başarısız olması için binlerce yol var. Ya da daha kötüsü, telafisi mümkün olmayan bir felaketle sonuçlanabilir."

"Kraliçeniz gölgelerde savaş planları yapmadan şansımız daha yüksek olacak."

"Ve Tarikat bunu başarmak için onu yok etmeye karşı çıkmayacak mı?" Okyanus mavisi gözleri sabitti, okunmuyordu. "Bu senin amacını nasıl daha iyi hale getiriyor?"

Bu cesur çıkış karşısında Brock, Gideon ve Dare'in üzerinde hissedilir bir gerginlik oluştu. Lucan da biraz şaşırmıştı ama Zael'in açık sözlülüğü ona Atlantisli'nin toplantıya barış için gelmiş olsa da hâlâ korkutulamayacak kadar güçlü bir varlık olduğunu hatırlatmaktan başka bir işe yaramamıştı. Bir oda dolusu Soy savaşçısı ve onların Gen Bir lideri tarafından bile.

"Felsefi bir tartışmayla ilgilenmiyorum," dedi Lucan, öfkelenmeden. "Eğer bir savaş çıkacaksa koloninin hangi tarafta durduğunu bilmemiz gerekiyor."

"İkisi de değil," dedi Zael. "Kolonideki herkes barış istiyor ama zaten yeterince hayatımız harcandı. Koloni bu yüzden var. Bu yüzden sakinleri krallığın çöküşünden sonra Selene'in yönetiminden kaçtı. Kimsenin savaşının ya da intikamının bir parçası olmak istemiyorlar; ne sizin ne de onun."

Lucan küfretti. "Yani hepiniz öylece durup tozların bir galip etrafında toplanmasını bekleyecek ve sonra da rotanızı mı belirleyeceksiniz? Bunun seni benim gözümde ne hale getirdiğini söylememe gerek yok sanırım, Zael."

"Bir taraf seçmeyeceğimi söylemedim." Zael'in ifadesi sakindi ama bakışlarında tehlikeli bir parıltı vardı. "Koloni benim halkım ama Selene de öyle. Ve benim gibi başkaları da var -eski lejyonu ve bir avuç danışmanı-onun öfkesinin doğru olanı görmesini engellediğini düşünüyor. Cassianus da o insanlardan biriydi. Bu yüzden kızını kaçırdı, onu korumak ve Selene'nin yeni diyarının dışında daha iyi bir hayat sunmak için."

"Cass bu yüzden mi Atlantis kristallerinden birini çaldı?" Lucan sordu. "Selene'in onu Irk'a ve insanlara karşı savaşta kullanmasını engellemek için mi?"

Zael'in kaşları çatıldı. "Jordana sana babasının aldığı söylenen kristalden

bahsetti mi?"

"Bize söylemedi. Bize gösterdi."

"Cass'in kristali Jordana'da mı?" Zael şaşkınlığını gizlemeye çalışmıyor gibiydi. Ya da ilgisini.

Lucan başını salladı. "Artık Tarikat'ın elinde. Onu bize emanet etti."

"Bu gerçeği kanıtlamak için onu görmeme izin vereceğinizi sanmıyorum?"

Lucan homurdandı. "Bugün güvenle ilgili. Bunun bir ittifak kurmakla ilgili olduğunu umuyoruz. Sizinle, koloniyle. Dünyamızın henüz nasıl savaşacağımızı bile bilmediğimiz bir düşman tarafından yok edildiğini görmek istemeyen herkesle."

Zael bakışlarını ona dikti. "Bugün güven meselesi, katılıyorum. O yüzden söylediklerinin doğru olduğuna inanmam için bana yardım et. Bana göstermeye istekli değilsen kristalin sende olduğundan nasıl emin olabilirim?"

"Çünkü sana bende olduğunu söyledim. Yumurta büyüklüğünde, gümüşü kristali titanyum bir kutunun içinde bulduk. Kutu, Boston'daki bir müzede, yirmi yıldan fazla bir süredir herkesin gözü önünde duran bir heykelin içine gizlenmişti."

Zael dinlerken sırtıttı. "Bir heykelin içine gizlenmiş. Cass hazinesini nasıl da bir sanat eserinin içine saklamış. Ne tür bir heykeldi bu?"

"*Uyuyan Endymion* adında bir on sekizinci yüzyıl İtalyan parçası. Ya da daha doğrusu, o parçanın uzman bir kopyası. Jordana orijinalinin Cass'in Amalfi sahilindeki villasında olduğunu söyledi."

Zael kıkırdamaya başladı. "Elbette. Ay tanrıçası Selene ve onun lanetlenmiş insan çoban sevgilisi."

"Efsaneyi biliyor musun?"

"Hikâye efsane ama Endymion bir erkekti," dedi Zael. "Kraliçemizin eşiydi. Aynı zamanda onun hainiydi. Kraliçenin düşmanlarına -ırkınızın Kadim atalarına- krallığın kristallerinden ikisini veren oydu."

Masadaki diğer adamlar arasında şaşkın mırıltılar dolaşıyordu. Lucan gözlerini Zael'e dikti. "Kraliçenizin erkekler hakkındaki kötü yargılarına üzüldüm ama kristallerin ne tür bir gücü var? Nasıl kullanılabileceğini anlamamız gerekiyor. Nasıl serbest bırakılabileceğini."

"Kristaller bir güç kaynağıdır. Onlar yaşamı korumak, enerji vermek ve sürdürmek içindir. Yok etmek için değil."

"Yine de Kadimler onlarla tam olarak bunu yaptılar," diye karşı çıktı Lucan. "Bir şekilde kristallerin gücünü Selene'e karşı kullandılar. Atlantis'e karşı. O büyük patlamayı ve ardından gelen dalgayı yaratmak için onlarla bir şeyler yaptılar."

Zael'in altın kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Atlantis'e yapılan saldırının ayrıntılarının Irklar arasında yaygın bir bilgi olduğunun farkında değildim."

"Değillerdi. Yakın zamana kadar değillerdi."

Atlantisli'nin yüz ifadesi şimdi ihtiyatlı bir şüpheyeye dönüşmüştü. "Peki bunu nereden biliyorsun?"

Lucan asık suratlı Brock'a baktı, Brock eşini konuşmaya dahil etme konusunda pek de istekli görünmüyordu. "Bugünkü toplantı güven tesis etmek ve anlamlı bir ittifak kurmakla ilgili. Bu çaba her iki taraf için de geçerli olmalı, ama eğer ondan bahsetmememizi tercih ediyorsanız-"

"Sorun değil," diye cevap verdi savaşçı. "Zael'e de güvenimizi göstermemiz gerekiyor. Ve eğer bunu ona söylemek Jenna'yı herhangi bir tehlikeye sokarsa, açıklama için ilk kime gideceğimi bilirim."

Lucan başını salladı ve misafirlerine baktı. "Brock'un eşi Jenna Atlantis'e yapılan saldırıyı görmüş. Bir hafızada. Kendi anısı değil ama bir Kadim'in anısı. Bu olay olduğunda orada olan birinin."

Zael kaşlarını çatı. "Anlayamadım."

"Adamlarımla girdiği bir çatışmada ölmeden önce, bu Kadim yaralanmış ve kaçıyordu. Jenna adında bir insan kadına saldırdı. Henüz anlayamadığımız nedenlerden ötürü, onun içine kendinden bir parça yerleştirdi. Şimdi, boynunun dibinde, onun DNA'sını içeren bir biyoteknoloji çipi taşıyor. Bu çip onda bazı ilginç değişikliklere neden oldu. Ayrıca Jenna'nın Kadim'in anılarına tekrar tekrar bakmasını da sağlıyor."

"Toplumumuzu yok etmeden ve nüfusumuzun dörtte üçünü öldürmeden önce atalarınızın halkımı nasıl acımasızca avladığını gördü mü?"

"Öyle."

Zael başını salladı. "Atlantis'e saldırmadan önce barışçıl bir ırktık. Buraya kolonileşmek için geldik. Binlerce yıl boyunca birbirimizle ve insan komşularımızla gizlilik içinde, uyum içinde yaşadık. Savaşla, kan dökmekle ya da fetihle hiç ilgilenmedik."

Lucan homurdandı. "Oysa Irk'ın ataları her üçüyle de büyümüşü. Kadimlerin vahşi ve yırtıcı bir ırk olduğunu biliyoruz. İnsanları senin türüne yaptıkları gibi aynı acımasızlıkla avladılar, Zael. Beslendiler, yok ettiler ve fethettiler. Ama onlar biz değil. Irkımız atalarımızın günahlarına göre yargılanmamalı."

"Korkarım Selene'i bu konuda ikna etmekte zorlanacaksınız."

Darion masanın diğer tarafından alçak sesle bir küfür savurdu ve babasının sert bakışlarıyla karşılaştı. "Eğer Atlantis kraliçesi ikna edilemiyorsa, o zaman bize onunla savaşmaktan başka seçenek bırakmıyor."

Lucan bu mantığa katılıyordu ama uzun yaşamı boyunca yeterince savaş görmüştü. Oğlunun ve diğer savaşçı arkadaşlarının, kendisinin ve Tarikat'taki yoldaşlarının yüzyıllar boyunca yaptığı gibi kan nehirlerinin ve kül haline gelmiş şehirlerin içinden geçmek zorunda kalmayacağını umuyordu.

Ama Dare haklıydı. Eğer Selene gerçekten intikam ateşiyle yanıp tutuşuyorsa, o zaman Tarikat'a onu yok etmekten başka seçenek bırakmayacaktı.

"Crowe kraliçenin uzun zamandır savaş planları yaptığını söyledi. Bunu nasıl başarabileceğini biliyor musun?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Zael. "Ama onun yerinde olsaydım, Kadimlerin çaldığı iki kristali geri almaya çalışırdım."

"Hâlâ varlar mı?"

"Yapmaları gerektiğinden oldukça eminim. Bu tür bir güç kaynağını yok etmek kolay değildir. Ve Kadimlerin böylesine değerli bir silahı bırakmaya hevesli olacaklarından şüpheliyim."

Vay anasını.

Gideon'un meraklı bakışları Lucan'ın düşüncelerini yansıtıyor gibiydi. "Sen nereye bakardın?" diye sordu Zael'e.

Atlantisli başını yavaşça salladı. "Bilseydim bile, bunun kimsenin sahip olması gereken bir sır olduğuna ikna olmadım."

"Belki de değil," diye kabul etti Lucan. "Ama eğer bilseydin ya da öğrenecek olsaydın, senin ve koloninin bu bilgiyi kraliçenizden de saklayacağınıza güvenebilir miydik?"

"Dediğim gibi, koloni barış istiyor. Ben de barış istiyorum. Tarikat'ın eylemleri de bunu gösterdiği sürece, benim müttefikim olacaksınız. Güvenimi kazanacaksınız."

"Sen de benimkini aldın," dedi Lucan.

Elini ölümsüze uzattı. Zael onu sıkı ve güçlü bir şekilde kavradı ve iki güçlü erkek anlaşmalarını mühürledi.

Zael o zaman Brock'a döndü, tropik mavi gözleri merakla parlıyordu. "Şimdi, Jenna'nızla tanışmayı çok isterim."

BÖLÜM 23

Rune o gece La Notte'deki odasından çıkmaya hazırlanırken aynadaki yansımasını üçüncü kez kontrol etti.

Duş almış ve giyinmişti, sonunda bir çift kömür rengi pantolon ve soluk gri bir Charvet gömlek giymeye karar vermişti. Parlak siyah oxfordlar iri ayaklarında parıltıyordu. Aynanın önünde dururken, genellikle cenazeler ya da çiftleşme törenleri için ayrılan siyah takım elbise ceketini omuz silkerek giydi - her ikisine de gerçekten katıldığı nadir durumlarda.

Kendini gülünç hissediyordu ama bu gece onunla ilgili değildi. Her şey Carys'le ilgiliydi ve onu ya da ailesini hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Carys'i gururlandırmak istiyordu. Ve evet, bir yanı da ailesinin onu kabul etmesini istiyordu.

Onların dünyasının bir parçası değildi ve asla da olamayacağı konusunda kendini kandırmıyordu ama bu gece Darkhaven'a girip kendini değersiz hissetmek isterse lanetlenirdi. Hiç değilse öyle görünmek için elinden geleni yapacaktı.

Asi saçlarını parmaklarıyla tarayarak yüzünden uzaklaştırdı ve kısık bir küfür savurdu. Neyse ki diğer dövüşçüler onun son yarım saattir aynada süslenip püslendiğini görmemişlerdi. Görselerdi, şu andan gelecek yıla kadar bu konuda kışına tekme basarlardı.

Saate bir göz attı. Şehrin öbür ucuna yirmi dakikada varırsa saat dokuzdan hemen önce orada olacaktı. Çok erken gitmek istemiyordu ama geç kalıp Carys'in babasına onu hor görmesi için bir neden daha vermeyeceğinden de emindi.

Kahretsin. Belki de tabutu taşıyan ceket biraz fazla kalındı.

Rune onu çıkardı ... sonra kulübün arenadaki ses sistemi aniden sessizlikten kulak tırmalayıcıya dönüştüğünde dondu kaldı.

Ne oluyor lan?

İlk personelin mekânı açmak için gelmesine daha birkaç saat vardı, peki orada kim vardı? Odasından çıkıp arenanın ana katına doğru yürüdü ve keskin bir zihinsel komutla gürültüyü kesti.

İri yarı bir adam bara yaslanmış, bir ayağını aşağıdaki çizme demirine dayamıştı. Hayır, sadece bir adam değil.

Cins bir erkek.

Kafası traş edilmişti ve kalın boynundan kafatasına doğru kıvrılan *dermaglifler* ve dövmelelerin bir karışımını sergiliyordu. Siyah bir pantolon ve siyah bir gömlek giymişti; her şehirli sokak serserisi için standart olan türden kıyafetler. Kalçasında dokuz milimetrelik siyah bir tabanca kılıflıydı.

Rune'un tüyleri diken diken oldu. "Kulüp şu an açık değil. Kayıp falan mı oldun?"

"Sadece birini arıyordum," dedi adam Rune'un tarafına bakma zahmetine girmeden. "Bu arada etrafa bir göz atayım dedim."

Eğlenceden kararmış, çakıllı ses, belirgin bir İrlanda aksanı taşıyordu. Bu aksanın sesi Rune'un damarlarında dolaşan uyarıyı daha soğuk bir şeye dönüştürdü.

"Sanırım beni yanlış anladın," diye hırladı yabancıya. "Demek istediğim, evimden defolup gitmendi."

Vampir şimdi sırtıyordu. Tam boyuna ulaştı ve Rune onun elinde çivili kafes eldivenlerinden birini taktığını fark etti. Bir yumruğunu kıvırdı ve Rune'un bakışlarıyla arenanın öbür ucunda buluştu. "Dokuzlu yarı otomatik ne kadar etkili olursa olsun, bahse girerim bunlardan biriyle bir pisliği kesmek çok daha tatmin edicidir."

"Evet," dedi Rune. "Bu gece açılıştan sonra tekrar gelin, size göstermekten memnuniyet duyarım."

Haydut kıkırdadı. "Kasabada o kadar uzun kalmayacağım. Sen de öyle. . . . Rune, değil mi?"

Rune cevap vermedi. Onaylanmaya pek ihtiyacı olmasa da, şimdi erkeğin elinin arkasındaki siyah bokböceği dövmesini fark etmişti. Azı dişleri o kadar sıkı kenetlenmişti ki kırılmamaları bir mucizeydi ve hemen o piçi öldürmenin en hızlı yolunu hesaplamaya başladı.

"Benimle gelmen gerekiyor," dedi vampir. "Biri seninle konuşmak istiyor."

Rune homurdandı. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Gerçekten mi? Öyle görünüyorsun. Her tarafın cilalı ve süslü." Vampir ona doğru eliyle işaret etti, metal sivri uçlar barın loş ışığında parlıyordu. "O gömlek ipekten mi yapılmıştı? Senin için mahvetmekten nefret ediyorum." Diğer elini silahının üzerine koydu, çekmeye hazırdı.

"Devam et ve dene," dedi Rune. "Bu gece gideceğin tek yer mezarın olacak."

"Bundan o kadar emin olma."

Haydutun parmakları kıpırdadı. Verdiği tüm uyarı buydu.

Sonra silah elindeydi ve bir el ateş etti. Rune merminin yolundan sıyrıldı, mermi göğüs kafesini sıyrırken amacının öldürmek olmadığını fark etti. En azından henüz değil. Bu orospu çocuğunun o onuru başkasına sakladığına şüphe yoktu.

Yere yuvarlandıktan sonra ayaklarının üzerinde doğrulurken kan yan tarafına ılık ve ıslak bir şekilde sızdı. Rune bir feryatla kendini havadan vampire doğru fırlattı. Silah tekrar ateşlendi; bu sefer panikle sıkılmıştı.

Kurşun vahşileşti ve onu tamamen ıskaladı.

Rune, saldırganı barın diğer tarafına ve arkasındaki büyük aynaya doğru savurdu. Silah haydutun parmaklarının arasından kayıp yere düştü. Cam eşyalar ve içki şişeleri yere düştü. Kırık raflar etraflarında parçalandı.

Diğer erkek hırladı ve eldivenin sivri uçlarıyla Rune'a doğru savrulan bir hamle yaptı. Rune kendisine doğru gelen yumruğu yakaladı. Titanyum dişleri parmaklarını keserek yumruğu hareketsiz hale getirdi ve vahşi bir kas ve öfke hamlesiyle haydutun bileğini geri çekti.

Kemikler kırıldıkça patladı, tendonlar koptukça gıcırdadı. Eli kolunun üzerinde işe yaramaz bir şekilde yanlış yöne doğru savrulurken erkek acı içinde inledi.

Ve sonra, Rune'un öfkesi gerçekten dizginlerinden boşaldı.

Vampiri beton zemine yatırarak yumruklarını diğer erkeğin yüzüne indirdi. Kan fışkırdı. Dişler ve azı dişleri Rune'un acımasız, cezalandırıcı darbeleri altında çatırdadı.

Piç kurusuna vurmaktan vazgeçmedi -ölü adamın yüzü ezilmiş kemik ve parçalanmış kıkırdaktan oluşan bir püre haline geldikten sonra bile duramadı.

Rune'un nefesi ciğerlerinden kesilerek çıktı ve devasa dişlerinin arasından hırıldayarak çıktı. Gözleri öfkeden kıpkırmızı yanıyordu. Damarları adrenalin ve öfkeyle dolup taşıyordu... ve ne yaptığının farkına varmıştı.

Bakışlarını katliamdan çevirip yırtılmış, kanla ıslanmış gömleğine ve pantolonuna baktı. Elleri parçalanmış ve morarmıştı. Yan tarafındaki sıyrık açık bir alev gibi onu yalıyordu. Irk metabolizmasıyla bile, bu kavganın kanıtlarının tamamen iyileşmesi saatler, belki de günler alacaktı.

Sikeyim.

Carys . . .

Şimdi Chase Darkhaven'a gidemezdi. Bu şekilde olmaz.

Ve Carys'i arayıp az önce olanları anlatma düşüncesi -ve nedenini açıklamak zorunda kaldığında ortaya çıkacak tüm sonuçlar- birlikte sahip oldukları her şeyin kesin sonu olacaktı.

Başını geriye attı ve öfke ve hüsrân dolu bir kükreme çıkardı.

Kükremesi kavernöz arenada yankılanırken, arkasından ayak sesleri duyuldu. Birden fazla ayak çifti ona yaklaşıırken camda ve düşen molozlarda çıtırdadı.

Rune omzunun üzerinden yakıcı bir bakış fırlattı, ardından savaşa hazır bir şekilde ayağa fırladı.

Yarım düzine silahlı Breed erkeği orada duruyordu, hepsi de siyah bokböceği dövmelemleri taşıyordu.

Öndeki iri adam soğuk bir gülümsemeyle dudaklarını araladı. "Şimdi ne yapacaksın, evlat? Hepimizi öldürebileceğini mi sanıyorsun?"

~ ~ ~

Geç kalmıştı.

Saat beşi geçtiğinde Carys kendine endişelenmemesini, Rune'un her an gelebileceğini söylemişti. Beş dakika gecikmek hiç de onun yapacağı bir şey değildi ama endişelenecek bir şey de değildi.

O da orada olacaktı. Bu gecenin onun için ne anlama geldiğini biliyordu. Onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

En azından, Darkhaven'ın oturma odasındaki kanepede annesinin yanında otururken, uzun parmakları odanın karşısındaki sandalyesinin kollarına boş boş vururken babasının yüzündeki giderek sabırsızlaşan ifadeyi fark etmemeye çalışarak kendine bunu söylüyordu.

Şimdi saat dokuzu sekiz geçiyordu ve Rune'dan hâlâ bir iz yoktu. Aramasına ya da mesajına da cevap vermemişti.

"Buraya gelmek için iki dakikasını daha var," dedi babası, derin sesi sinirli bir şekilde kırılmıştı. "Lucan'dan almam gereken emirler var, ayrıca bu geceki toplantı için ertelediğim yüzlerce iş daha var. Bu erkeğin ortaya çıkmasını bekleyerek daha fazla zaman kaybedemem."

"Burada olacak," diye ısrar etti Carys. *Hadi ama Rune. Lütfen, bunu bana yapma.*

Annesi sempatiyle baktı ve Carys'in elini sevgiyle sıktı. "Belki de bunu başka bir zaman yapsak daha iyi olur?"

Carys babasının akmak akmak g zlerinde bu ihtimali çok az g r yordu. Rune'u onaylamaması geçen her saniye daha da derinleşiyordu. Bir s re sonra bir k f r savurdu ve ayağa kalktı.

"Sanırım artık hepimiz yeterince bekledik," dedi. Carys'e doğru y r d  ve avucunu onun omzuna koydu. "Hayal kırıklığına uğradığını biliyorum tatlım. Onun hakkında haklı olduğumun kanıtlanmasını istemedim. Ama şaşırmış gibi de davranmam."

Utanç yanaklarını doldurdu. Pişmanlık g Ğs nde donuk bir sızı yarattı. Rune ve babası onun için d nyalara bedeldi ve bu gece aralarındaki uçurumun daha da derinleştiği fikrine katlanamıyordu. Ekildiğini  Ğrendiğinde ağabeyinin nasıl tepki vereceğini ancak hayal edebilirdi. Aric'in Rune'la y zleşmeye ve onun onurunu korumaya gitmesini engellemek için zincirlenmesi gerekecekti.

"Bu Rune gibi değil," diye mırıldandı Carys, sesindeki çaresizliği duyarak. "Burada olacağını s yledi ve olacak da. Geleceğini biliyorum."

Ama bunu s ylerken bile ş pheler kara bulutlar gibi etrafını sarmıştı. Ve artan endişeler de.

Doğru olmayan bir şeyler vardı. Rune ailesiyle tanışacağı için pek heyecanlı değildi ama hiçbir şey ona verdiği s z  yerine getirmesine engel olamazdı.

Artık bunu iliklerinde hissediyordu.

Kanında. Bir şeyler çok yanıştı.

Ailesi sessizce odadan çıkarken, Carys Rune'u tekrar aramayı denedi. Telefonu açmadı.

Numarası çaldı, çaldı ve çaldı. . .

BÖLÜM 24

La Notte'nin cadde seviyesindeki ön girişine ulaştığında ve ağır zincir kilidinin gevşek olduğunu gördüğünde korku Carys'in midesini tırmaladı. Uzun, kemerli çift kapının hafif aralık olması ensesindeki ince tüyleri diken diken etmişti.

Kulübe gelip Rune'u aramak için Darkhaven'dan sıvıştığında ne umacağını bilmiyordu. Defalarca yaptığı aramalara cevap vermediğinde ya da acil mesajlarına geri dönmediğinde, orada merak içinde kalamayacağını biliyordu.

Ailesinin oturma odasında oturmuş onun nihayet gelmesini beklerken ne kadar aşağılanmış ve incinmiş hissetse de, duyduğu endişe bunun önüne geçmişti. Şimdi bu endişe soğuktan kemiklerine kadar işlemişti.

Sokağa hiçbir ses yayılmıyordu. Kulüp karanlıktı. Sessizdi.

Ürkütücü bir şekilde.

İçindeki önsezi duygusu derinleşti ve güvenliksiz ön kapıdan girmek yerine eski kilise binasının arka tarafındaki personel girişine yöneldi.

Daha içeri adımını atmadan, dökülen kan ve ölüm kokusu duyularını patlattı. Damarlarındaki alarm buza dönüşürken diş etleri tepki olarak seğirdi.

"Rune?" Mağaramsı, yeraltı arenası ve bar alanına girdiğinde sesi mekânın sessizliğinde kayboldu. "Rune, burada mısın?"

Cevap vermedi ama oradaydı. İçeride, hepsi de ağır silahlı ve yarı otomatik tabancalarını Rune'a doğrultmuş altı iri yarı, tehditkâr Breed erkeğinden oluşan bir grupta birlikte duruyordu. Mücadele izleri her yerdeydi. Barın arkasındaki kırık ayna. Devrilmiş sandalyeler. Paramparça camlar, içki denizindeki elmas parçaları gibi yere saçılmıştı.

Ve kan.

Çok fazla kan. Duvarlarda ve yerde. Rune'un her yerinde.

"Aman Tanrım! Rune, ne oldu-"

İleri doğru adım attığında, adamın sert bakışları onu durdurdu. Gözlerinde onu susturan bir uyarı vardı. Irk içgüdülerinin kıvılcımını bastırmasını sağladı.

Vampirlerden biri şimdi onun yanında hareket ederek elini Rune'un omzuna sıkıştırdı. "Vay, vay... burada kim varmış?"

Erkeğin köşeli yüzünde tehlikeli bir ifade vardı. Kısa siyah saçlarının altındaki delici gri gözleri ilgiyle parlıyordu. Ve açık bir zalimlikle.

Rune boğazını temizledi. "Kulüp bu gece açılmayacak," dedi, ifadesini ona yönelterek. "Sen ve diğer kızlar hafta sonu izin yapabilirsiniz."

Carys nasıl cevap vereceğinden emin değildi. Rune'un yanında sanki onun sahibiymiş gibi duran Breed erkeği ona fırsat vermedi.

"O kadar hızlı değil, evlat. Kaba olma." Ağzı alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Neden önce bizi tanıştırmıyorsun? Bu çöplüğün bu kadar güzel bir kızı istihdam etmesini beklemiyordum." Bakışları istenmeyen bir okşayış gibi kızın üzerinde gezindi ve boynunun kenarındaki izi görünce daraldı. "Anladığımı kadarıyla cins arkadaşısınız."

Rune hatasını düzeltmedi, Carys de düzeltmedi. İçindeki Breed'e ait her şey saldırma isteğiyle alevlense de kendini kontrol altında tuttu. Rune'un sefil bakışları ona itaat etmesini emrediyor gibiydi. Belli ki o da kendi öfkesini dizginliyordu.

"Eve git. Bunu hemen yap," dedi sıkıca, gözleri itaat etmesi için yalvarıyordu.

Ve sonra onun ağırlığının nedenini gördü. Hâlâ omzunu kavrayan elinin arkasında belirgin bir dövme vardı. Siyah bir bokböceği. Diğer adamlarda da aynı izler vardı.

Vay anasını.

Bunlar Riordan'ın adamlarıydı. Ve Rune. . . ?

Dövmeyi fark ettiğini anladığında gözleri daha da korkunç bir ifade aldı. Korkunç bir sessizlik içinde ona bakarken ağzının kenarları gevşedi. Neredeyse fark edilmeyecek bir şekilde başını yavaşça sallayarak onu uyardı. Korkuyla -kendisi için değil ama onun için.

Sakın *bir şey söyleme*, diye yalvardı korkunç bakışları. *Onları geçme.*

Yanındaki tehlikeli arkadaş Carys'e doğru bakmaya devam etti. "Hadi kızım. Öne çık ve sana daha yakından bakmama izin ver. Aedan'ın neyi kendine saklamaya çalıştığını görelim." Riordan haydutu abartılı bir nefes çekti ve Rune'a sıırttı. "Ah. Üzgünüm, evlat. Sana Rune dememi mi tercih edersin?"

"Neden bahsediyor bu?" Carys kaşlarını çatı. "Aedan kim?"

Haydut sürüsünün lideri kıkırdadı. "Asıl soru şu: Rune kim?"

Görünürdeki şakaya hepsi güldü. Rune hariç hepsi.

"Utanç verici, Aedan. Bu zavallı kızla yattığın çok açık, ama ona yalan da mı söylüyorsun?" Breed erkeği dilini şaklattı. "Bir bayana böyle davranılmaz."

Sanki göğsünün ortasında aniden soğuk bir boşluk açılmış gibi hissetti. Rune'un ona anlattığı her şey şimdi farklı bir şekilde anlam kazanmaya başlamıştı. Geçmişi, nereden geldiği ve kim olduğu konusundaki utancı.

Ona söylemediği her şeyi.

Onun aşmasına izin vermediği duvarlar.

Ondan hala ne kadarını saklıyordu?

Rune'un gözleri şimdi sıcak kıvılcımlar saçıyordu. Carys onun bakışlarındaki cinayeti okuyabiliyordu. Ama o bunu kontrol altında tutuyordu. Bu adamların alaylarına ve açık tehditlerine katlanıyordu çünkü o artık oradaydı. Çünkü ona kaçması için bir şans vermeye çalışıyordu.

"Bu onunla ilgili değil," diye mırıldandı nefesinin altından. Dişleri her hecede parlıyordu. "Benim için geldin. Beni yakaladın. Bırak gitsin."

Siyah saçlı erkek uzun bir süre düşünür gibi oldu, sonra avucunu Rune'un omzuna kayıtsızca vurdu ve umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptı. "Sürtük gidebilir."

Rune, Carys'e, "Çık dışarı," diye homurdandı.

Hareket edemiyordu. Ayakları yere sabitlenmişti. Onu aldatmış olsa da, Rune hakkında bildiğini sandığı her şeyin yalan olabileceği gerçeğiyle yüzleşmiş olsa da, onun için duyduğu korku kendi acısından ya da kafa karışıklığından daha büyüktü.

Damarları savaşıma, bu piçlerin üzerine Irk genetiğinin tüm hiddetiyle uçma dürtüsüyle dövülüyordu. Varlığının her zerresi kan dökme, öldürme arzusuyla ateşleniyordu.

Dişlerinin diş etlerinden çıkmaya başladığını hissetti. Bluzunun altında, onun

Dönüşümünün yaklaşan dalgasıyla *glifler* karıncalandı.

Rune onun üzerinde hafif bir değişimin başladığını gördü. Başını salladı ve acımasız bir küfür savurdu.

"Git," diye emretti ona. "Lanet olsun, defol git buradan, hemen!"

Onu hiç bu kadar öfkeli görmemişti. Ne de bu kadar korkmuş. Bu onu fiziksel bir darbe kadar sarstı. O kadar hızlı geri çekildi ki neredeyse tökezliyordu. Kadın

Döndü ve koşmaya başladı, kalbi göğsünde zonkluyordu, soğuk ve kurşuni. Kapıyı itip gecenin içine doğru kaçarken gözyaşları yanaklarını yakıyordu, cebinden telefonunu çıkarmak için uğraşıyordu.

Babasının özel hattının numarasını tuşladı. İlk çalışta açtı.

"Baba!" Kırık bir hıçkırıkla nefesi kesildi. "Oh, Tanrım, bu Rune . . . Lütfen, yardımınıza ihtiyacım var."

~ ~ ~

Rune, asa kapısının Carys'in arkasından çarparak kapandığını duyana kadar nefesini bırakmadı.

O gitmişti.

Kendi kendine memnun olduğunu söyledi. Kesinlikle rahatladığını hissetti. Onu Fineas Riordan'a sadık adamlarla aynı odada görmek hayatında yaşadığı en büyük dehşet olmuştu.

Ona gerçek adıyla seslendiklerinde yaşadığı şaşkınlık ve güvensizlik onu sarsmıştı. Adamların üzerindeki siyah bokböceği dövmelerini gördüğünde, keskin bakışlarında bir tanıma vardı. İşareti biliyordu, ne anlama geldiğini biliyordu. Kime ait olduğunu.

Bu da Tarikat'ın da bunu bildiği anlamına geliyordu.

Chase Darkhaven'da onu ekerek onu yaralamış olması yeterince kötüydü. Bu gece onu kesin olarak kaybetmişti. Ve eğer Tarikat onu önce bulursa, babası hiç şüphesiz onu bizzat öldürmek isteyecekti.

Rune, Carys bu gece ona saldırmak için hazırlandığında hissettiği korkuyu daha önce hiç hissetmemişti. O asla hayatta kalamazdı. Irk genetiği güçlüydü ama türlerinin en safı bile kurşun geçirmez değildi.

O ve Carys birlikte Riordan'ın birkaç adamını alt edebilirlerdi ama kendi hayatlarını riske atmadan olmazdı. Rune'un şu anda kendi postu için endişelenmesi pek mümkün değildi ama Carys'i güvende tutmak için yapmayacağı şey yoktu. Onu uzağa göndermek tek seçenektir.

Eğer onun kim ve ne olduğunu fark etselerdi ...

Eğer bu gece ona dokunmak için herhangi bir harekette bulunmuş olsalardı ...

Düşüncelerini tamamlayamadı. Sadece bu fikir bile damarlarını buz gibi pençelerle tırmalıyordu. Ona ne yaparlarsa yapsınlar, ama kızın onların elinde nasıl acı çekebileceği düşüncesine katlanamıyordu.

Ya da Dublin'deki daha büyük canavarın ellerinde.

"Nerede olduğumu ne zamandır biliyor?"

"Birkaç hafta." Çakal sürüsünün başındaki Breed erkeği Ennis Riordan, Rune'a sırttı. "Tarikat'ı takip etmek için Boston'a gönderdiği gözcülerden biri bir grup savaşçıyı bu cehennem çukuruna kadar takip edip onları sen ve bu gece buraya gelen Breedmate ile konuşurken gördüğünden beri."

Yüce İsa.

Rune'un kanındaki buz daha da soğudu. Bunu uzun zamandır biliyorlardı, bu da ona her an hamle yapabilecekleri anlamına geliyordu. Carys'in onunla kulüpte ya da yatağında olduğu gecelerden herhangi birinde.

"Ortaya çıkmak için neden bu kadar bekledin? Beni Dublin'e geri getirmek onun için bu kadar önemliyse, neden burada olduğumu öğrenir öğrenmez bunu yapmadı?"

"Tarikat bizi meşgul ediyor, planlarımızı bozmaya çalışıyor. Biz önemli işlere odaklanırken onlardan bir adım önde olmak için yol boyunca piyonlarımızı feda etmeye zorluyorlar." Omuz silkti. "Bunca zaman sonra seni Boston'da bulmak sürpriz oldu Aedan. Yakında tekrar evde olacağını bilmenin baban için ne anlama geldiğini sana anlatamam. Ait olduğun aile katına geri döneceksin. Senin için harika planları var oğlum."

Rune kendini yumruklarını iki yanında tutmaya zorladı, amcasının konuşmasını dinlerken dişlerini kıvrılan dudağının arkasında saklamaya çalıştı. Sabrını korumak zorundaydı. Saldırmak için fırsatını beklemeliydi.

Çünkü o ana kadar onun da kendi planları olduğunu fark etmemişti.

Dublin'e isteyerek dönüyordu. Aslında hevesle.

Babasının cehennem gibi topraklarına geri dönecekti ... ve doğru an geldiğinde, o piçi öldürecek ve evini yerle bir edecekti.

BÖLÜM 25

Zael binlerce yıllık yaşamı boyunca firavunlara, imparatorlara ve krallara ait muazzam ve şaşırtıcı kütüphaneler görmüştü. Yine de Tarikat'ın Washington, D.C.'deki merkezinin arşiv odasında dururken şaşkınlıktan çenesinin düşmesini güçlükle engelleyebildi.

Deri ciltli dergilerin tavandan tabana uzanan duvarları etkileyici olmanın ötesindeydi. Yirmi yıllık el yazması çalışmayı temsil etmeleri

-Bir kadının özenle kaydettiği anıları koleksiyonu daha da dikkat çekici hale getirdi.

Öte yandan, Zael de kadının kendisi gibi bir şeyi daha önce hiç görmemişti.

Ona insan olduğu söylenmişti ama vücudunu kaplayan *dermaglifler* başka bir hikâye anlatıyordu. Deri işaretleri boynu boyunca ve kısa kahverengi saçlarının altındaki kafa derisi boyunca ilerliyordu. Göğsünün üst kısmı boyunca daha fazla *glif* uzanıyor, gömleğinin yakasının altında kayboluyor, ancak kısa kolların altında yeniden ortaya çıkıyor, karmaşık desen kollarında ve ellerinin arkasında devam ediyordu.

Homo sapiens'ten çok Kadim gibi görünüyordu ve Zael'in Atlantisli duyuları düşman DNA'sının yakınlığına tepki olarak harekete geçti. Ama gülümsemesi sıcak ve misafirperverdi, Zael'in yaptığı işin kapsamını ve genişliğini kavramasını izlerken ela gözleri gururla parlıyordu.

"İstedığınız her şeye bakmakta özgürsünüz," dedi ona, arkadaşı Brock'un yanında dururken.

Lucan o akşam karargâha çağırdığı gelen savaşçı komutanları karşılamak için ayrılırken, Brock Zael'le tanıştırdıktan sonra eşinin yanında korumacı bir şekilde kalmayı tercih etmişti.

Zael onu suçlayamazdı.

Jenna güzel bir kadındı, sıradışı görünüşü nedeniyle daha da güzeldi.

Ve büyük savaşçının ona hayran olduğu, daha önce toplantı odasında onunla ilgili sorulara verdiği yanıtlardan ve şimdi ona bakışından belliydi. Onu güçlü kolunun koruması altında tutarken parmaklarının omzunda boş boş gezinmesi.

Zael çifti ve aralarındaki kusursuz bağı inceledi. "İnsandan ...'e tüm değişimleri yaşamak zor muydu?"

"Uzaylı cyborg mu?" Jenna onu nasıl tanımlayacağından emin olamayınca onun yerine tamamladı. Güldü ve arkadaşıyla özel bir bakış paylaştı. "Eğer Brock her adımında yanımda olmasaydı çok daha zor olurdu. Kadim'in ilk saldırısını atlatmamı sağladı, ardından gelen tüm kâbuslar boyunca da elimden tuttu."

Brock onun kolunu okşadı. "Başka hiçbir yerde olmak istemezdim bebeğim."

Zael çiftin bağlılığını başını sallayarak onayladı. "İrklar kesinlikle Kadim atalarından daha iyi, daha şefkatli bir tür." İlk uzun dergi kutusuna doğru yürüdü. "Halkımın çoğunun sizin hakkınızda bunun farkında olduğunu sanmıyorum."

"Eskiler fatih olmak için yetiştirilmişlerdi," dedi Jenna. "Tüm ırkları şiddet ve egemenlik üzerine gelişti. Son yirmi yılda onlar hakkında anladığım o kadar çok şey var ki, rüyalarım ve anılarım aracılığıyla onların tarihini günlüğe kaydediyorum."

Zael önündeki rafta duran ciltlere göz gezdirdi ve sonunda raftan bir tane seçti. "Bakmamın bir sakıncası var mı?"

Jenna eliyle bütün odayı işaret etti. "Tabii ki hayır."

Rastgele bir kayda geçti. Atlantisli savaşçıları yaya olarak takip eden bir Kadim avcı grubunu anlatıyordu. Zael'in yoldaşlarından birinin öldürülmesi öylesine canlı ayrıntılarla anlatılmıştı ki, anlatının kaynağının gerçekten orada olduğuna şüphe yoktu. Atlantislinin kafasını koparan silahı kullanan kişi oydu.

Zael günlüğü kapattı ve ağırbaşlı bir şekilde raftaki yerine koydu.

Farklı bir tanesine göz attı ve Kadimlerin Doğu Avrupa'daki küçük bir köyü yağmalamasını okudu. Hiçbir can bağışlanmamıştı, ağıllarındaki hayvanlar bile.

Alçak sesle küfrederek deri ciltli kitabı diğerlerinin arasındaki yerine geri koydu. Yürümeye devam ederek daha sonraki tarihlerin bulunduğu rafa doğru ilerledi. El yazısıyla yazılmış notların bulunduğu sayfaları çevirirken Lucan Thorne'dan bahsedilince durakladı.

Bu kayıt, yüzlerce yıl önce, işlerin sonunda Eskiler'in aleyhine döndüğü ve onları av haline getirdiği bir zaman dilimini belgeliyordu. Lucan liderliğindeki küçük bir Soy savaşçıları ordusu uzaylı atalarına savaş açmış, ne insanlığın ne de Atlantisliilerin asla yapamayacağı bir şeyi yapmıştı. Gezegendeki tüm yaşama yönelik en büyük tehdidi etkisiz hale getirmişlerdi çünkü yapılması gereken doğru şey buydu.

"Bu cilt Tarikat'ın kuruluşunu kapsıyor," dedi Jenna, o şaşkın bir sessizlik içinde tüm anlatıyı okurken. "Lucan, Tegan ve Tarikat'a ilk katılan diğer birkaç kişi sonunda tüm Kadimleri kovalayıp yok ettiler. Anlaşıldığı üzere biri hariç hepsini. Tarikat sonunda onun da işini bitirmeden önce bana bunu yapan kişi."

"Tarikat kimsenin masumları terörize etmesine ya da onlara zarar vermesine izin vermez," diye ekledi Brock, derin sesi kararlılıkla sertleşmişti. "Bu ister Opus Nostrum ister Atlantis kraliçesi olsun."

Hayır, yapmazlardı. Ve Zael, Lucan ve Tarikat'a saygı duymaktan başka bir şey bulamadı.

"Bugün buraya geldiğimde ne bulacağım ve nasıl karşılanacağım konusunda şüphelerim vardı." Jenna ve savaşçı eşiyle yüzleşmek için döndü. "Bugün pek çok sürprizle dolu bir gün oldu. Bu arşiv de bir başka sürpriz, gelecek pek çok Irk nesli için bir hazine olacak."

Jenna gururla gülümsedi. Başını eğdi ve açık bir merakla onu inceledi. "Çiftleştin mi, Zael?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Gençliğimi Selene'nin lejyonlarından biri olarak ona hizmet ederek geçirdim. O zamanlar kendimi görevime adanmıştım, başka da bir şey yapmıyordum. Krallığın çöküşünden ve sarayda işlerin zamanla daha da istikrarsız hale gelmesinden sonra, dünyayı dolaşmak için kaçtım. Dışarının tadını aldıktan sonra kendimi adadığım tek şey zevk oldu."

"Peki ya şimdi?" Jenna sordu. "Hiç bir eş bulmak istemedin mi?"

Omuz silktilti. "Hayat tadına bakılması gereken bir ziyafettir. Neden kendimi sonsuza kadar tek bir yemekle kısıtlamak isteyeyim ki?"

Brock Jenna'yı biraz daha kendine yaklaştırdı. "Görünüşe göre henüz doğru kadınla tanışmamışsın."

"Belki de değil," diye kabul etti. Ama düşünceleri, özel birini tanıdığı bir ana geri döndü. Birlikte geçirdikleri birkaç gün boyunca ona diğer tüm kadınları unutturan birine. "Yıllar önce bir kadın vardı. Bir ölümlüydü, bu yüzden onun hakkında ne hissedersen hissedeyim, birlikte geçirdiğimiz zaman kısa olacaktı. Ama o da başka bir adamla evliydi. O Amerika'ya dönmeden önce bir yaz Yunanistan'da birlikte birkaç hafta geçirmiştik. Onun evine."

Jenna tamamen sessizleşmişti. Kaşları dalgın bir ifadeyle çatılmış, ona bakıyordu. "Onunla Yunanistan'da mı tanıştın?"

Zael başını salladı. "Kiklad adalarından biri ..."

"Mikonos'ta tanışmışlar."

Bu kelimeyi söyleyen kadınsı ses arkasındaki açık kapıdan geldi. Zael başını çevirdiğinde alev saçlı, genç ve güzel bir kadının -Bir Breedmate-orada durduğunu gördü. Kadının yanında, siyah saçları dağınık ve yüzünün sol tarafında yara izleri olan iri yarı bir Breed savaşçısı duruyordu.

"Evet," diye mırıldandı Zael. "Mykonos'tu."

Genç kadının yüzündeki bir şey nefesinin kesilmesine neden oldu. Gözleri bir şekilde tanıdık geliyordu. Ve saçlarının bakır rengi sarı dalgalarının arasından fırlayan tellerle aynı ateş tonundaydı.

Jenna koşarak diğer dişiyi ve büyük eşini odanın içine getirdi. "Dylan ve Rio, bu Zael."

"Biliyorum," dedi Dylan adlı kadın. "Bugün adını duyduğum anda kim olduğunu anladım."

Elinde bir kâğıt parçası vardı. Kâğıdı Zael'e uzattığında, Zael bunun eski bir fotoğraf olduğunu fark etti.

Elini onun gevşek avucundan aldı ve kendi gülümseyen yüzüne baktı. O gün sahile inişini hâlâ hatırlayabiliyordu. Güneşin sıcaklığını hâlâ başında ve omuzlarında hissedebiliyordu.

O öğleden sonra fotoğrafını çeken genç, canlı kadının kahkahalarını hâlâ duyabiliyordu.

Zael fotoğraftan başını kaldırıp önünde duran Irk Arkadaşına baktı.

Onun şaşkın bakışlarını tatlı, belirsiz bir gülümsemeyle karşıladı. "Benim adım Dylan. O yaz Mikonos'ta tanıdığınız kadın Sharon Alexander'dı. O benim annemdi."

BÖLÜM 26

"Onunla kalmalıydım. Onu orada o adamlarla yalnız bırakmamalıydım."

Carys, Chase Darkhaven'daki kanepede oturuyordu, yanında annesi ve Brynne vardı. Ayrıca odada onunla birlikte Jordana ve Nova da vardı. Aric bile oradaydı, şüphesiz onun yerinde kalmasını sağlamak için.

"Sen yapabileceğin tek şeyi yaptın," diye güvence verdi annesi ona. "Sana gitmeni söyleyenin Rune olduğunu kendin söyledin. Senin incindiğini görmek istemedi."

"Yine de denemeliydim," diye mırıldandı, acısı damarlarında asit gibi dolaşıyordu. "Kalmalı ve o piçlerle savaşmasına yardım etmeliydim. Ona her zaman yanında olacağımı söyledim ve bu gece onu hayal kırıklığına uğrattım."

La Notte'den kaçır kaçmaz oradan ayrıldığına pişman olmuştu. Yardım için babasını aradıktan sonra geri dönmeliydi ama babasının onun iyiliği için duyduğu korku neredeyse Rune'ununki kadar aşikârdı. Mümkün olduğunca çabuk eve dönmelerini istemişti. Kendisinin ve ekibinin durumu ele almak için derhal kulübe gideceğine dair ona söz vermişti.

Yaklaşık yirmi dakikadır evdeydi ve ne babasından, ne Mathias'tan, ne de onlarla birlikte giden Boston savaşçılarından haber alabilmişti.

"Neden hâlâ aramadılar? Şimdiye kadar orada olmalılar." Bir iniltiyle kendini koltuktan kaldırdı. "Kahretsin, burada daha fazla oturamam. Neler olduğunu bilmem gerek."

Aric'in güçlü elleri, onu koltuğuna geri götürürken omuzlarında sert ama nazikti. "Beni dinle kardeşim. Sen güçlüsün ve Soylusun ama o adamlarla işleri kızıştırsaydın intihar etmiş olurdun. Üzerlerindeki bok böceklerini gördün. Ne anlama geldiklerini biliyorsun."

Nova'nın bakışları da Aric'inki kadar acımasızdı. "Babamın adamları seni ele geçirseydi, bu senin için ölümden de beter olurdu Carys. Sana merhamet edileceğini sanmıyorum."

Aric bir lanet tısladı. "Rune'la birlikte olman hakkında ne düşünürsem düşüneyim, yaptığı en iyi şey senin oradan sağ salim çıkmanı sağlamaktı. Bunun için ona borçluyum. Hepimiz ona borçluyuz."

"Bunu beni kurtarmak için yaptığını biliyorum. Benim Breed değil, Breedmate olduğuma inanmalarını sağladı. Gerçekte kim olduğumu açıklamak yerine kulüpte çalıştığımı düşünmelerini sağlamaya çalıştı."

Kanepede onun yanında oturan annesi titrek bir iç çekti ve Carys'e sıkıca sarıldı. "Tanrım. Fineas Riordan hakkında bildiklerimizden sonra, bu gece Opus Nostrum'un eline düşmeye ne kadar yaklaştığının farkında mısın? Tarikat'ın bir aile üyesine neler yapabileceklerini düşünmek bile istemiyorum."

Carys bunu da düşünmek istemiyordu ama Rune'a ne yapacaklardı?

"Bu geceye kadar gözlerinde hiç korku görmemiştim. O adamları ve neler yapabileceklerini biliyordu. Onlar da onu tanıyordu - belli ki onun hakkında benden daha çok şey biliyorlar."

"Onun da onlardan biri olduğunu söylüyorsun," dedi Aric, soru sormadan. "Rune, Riordan'ın haydutlarından biri."

Zayıf bir şekilde başını salladı. "Sanırım bir zamanlar öyleydi, evet."

Bunu kabul etmek istemiyordu ama bu gecedен sonra bunun mümkün olduğunu inkâr etmek zordu. Farkına vardığı şey hâlâ içinde soğuktu. Rune'un kendisinden sakladığı bazı sırların, Tarikat'ın yok etmeye çalıştığı suçlunun işaretini taşıyan korkunç bir haydut sürüsü olarak cisimleştiği gerçeğini kabullenmek zordu.

"Onu tanıyorlardı," diye mırıldandı yine. "Adının Aedan olduğunu söylediler. O da bunu inkâr etmedi."

Nova, Jordana'nın yanında durduğu yerde aniden hareketsizleşti, neredeyse tahta gibi oldu. Yüzünün rengi soldu ve ağzı gevşedi. "Aedan?"

"Ne oldu?" Jordana ona sordu. "Nova, sorun ne?"

"Aedan kardeşimin adı. Aedan Riordan."

Carys'in midesi bu havasız vahiy karşısında dibe vurdu. "Aman Tanrım. Bana küçük bir kız olduğunu, bir kız kardeşi olduğunu söyledi. Ama adının-"

"Kitty," dedi Nova. "Bana böyle seslenirdi. Catriona değil. Kitty." Odada nefesler kesildi. Aric sert bir küfür savurdu.

Carys ise gerçekler kafasına dank ederken sadece gözlerini kapatabildi. Rune sadece Riordan'ın adamlarından biri değildi. Onun oğluydu.

~ ~ ~

"Enkazı ve barın arkasındaki ölü bokböceğini saymazsak, burada şiddete dair hiçbir iz kalmamış," dedi Mathias, Chase'in yanından.

La Notte'nin boş arena alanı. "Tahminimce Rune'u mücadele etmeden buradan götürdüler."

"Peki ya baskı?" Chase, eski dostunun eşsiz duyu ötesi yeteneğinin, saldırganlığın psişik yankılarını diğer insanların etteki bir çürüğü fark etmesi gibi algılayabileceğini biliyordu.

Mathias başını salladı. "Söyleyebileceğim kadarıyla kendi isteğiyle gitti."

"Kahretsin." Carys'in Fineas Riordan'ın adamlarından bazılarıyla çok yakın temas kurmasından daha kötü olan tek şey, sevgilisinin de o orospu çocuğunu tanıyor olma ihtimaliydi. Bu kulüpten Riordan'ın haydutlarıyla birlikte kendi isteğiyle çıkacak kadar tanıdıktı.

Chase, Carys onu yardıma çağırdığı andan itibaren öfkesini ve şüphesini bastırmaya çalışıyordu. Bir yanı ona, Rune'un tehlikede olduğuna, hayatından gerçekten endişe ettiğine inanmak istemişti. En azından alternatiften daha iyiydi. Ama ona söylediği anda bile şüpheleri vardı.

Rune'un Carys'e kaçma şansı vermesi, savaşçı ekibini toplayıp La Notte'ye koşarken Chase'in öfkesini kontrol altında tutan tek şeydi. Şimdi, savaşçı için bu küçük düşünce bile bu gece burada bulduklarının ağırlığı altında sönmeye başlıyordu.

Chase hayal kırıklığı içinde elini çenesinin üzerinde gezdirdi. Bakışları, savaşçı kaptanın ekibiyle birlikte durduğu yerde Nathan'ın acımasız bakışlarıyla birleşti.

"Eğer Riordan'la aktif bir bağı varsa, bu riski göze alamayız. Onu yakaladığımızda Rune için merhamet söz konusu olamaz."

"Evet," diye onayladı Chase. Nathan ona zaten içinde hissetmediği bir şey söylemiyordu. Her ne kadar Carys'i mahvedecek olsa da, sadakatının Riordan'a ait olduğu ortaya çıkarsa savaşçı ölü bir adamdı.

Daha da kötüsü, eğer bu sadakat Opus Nostrum'a kadar uzanırsa.

Bu gece o piçi neredeyse evinde ağırlayacaktı. Ve Carys . . .

Tanrım, kızının başına bir şey gelseydi ne yapardı? Şimdi dehşete düşmüş ve kalbi kırılmıştı ama gece farklı bir şekilde sona erseydi, Rune'la birlikte götürülebilirdi. Öldürülebilirdi ya da Riordan'ın adamları onun kim olduğunu anlarsa daha da kötüsü olabilirdi.

İletişim ünitesi gelen bir aramayı işaret ettiğinde bu düşünce hâlâ derisinin altında buz gibi bir ürperti yaratıyordu. Bu Darkhaven'dı, Tavia'nın özel numarasıydı. Telefonu açtı, karşılama stresle gergindi.

"Sterling." Arkadaşının sessiz, kederli sesi içinden bir kurşun gibi geçti. "Bilmen gereken bir şey var..."

Kadının az önce evde ortaya çıkan şok edici ifşayı açıklamasını dinlerken kafatasının içinde öfke buharlaştı. Telefon görüşmesini bitirdiğinde öfkesine engel olamadı. İçinden bir küfür ve dişlerini göstererek patladı. "O Riordan'ın oğlu."

"Ne?" Nathan diğer savaşçılarla birlikte ağzı açık kaldı.

"Dövüşçü. Adı Rune değil." Chase neredeyse kelimeleri tükürüyordu. "Adı Aedan Riordan."

"Aedan?" Mathias'ın ağzı düzleşti, gözlerinde tanıma duygusu alevlendi. "Vay anasını. Nova'nın bundan haberi var mı?"

"Az önce Carys, Riordan'ın adamlarının bu gece ona böyle seslendiğini söylediğinde bunu doğrulayan oydu. Orosu çocuğu başından beri ona yalan söylüyormuş. Onu kullanıyor."

Chase'in kanı, geçen haftalar boyunca sevgili kızının o piçin kollarında olduğunu bilmekle kaynıyordu. Onun yatağında.

Bu gece olanlardan önce bile bu fikirden hoşlanmamıştı. Şimdi, savaşçıyı öldürme arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

Chase kulübün çıkışına doğru ilerlerken ekibi de arkasından geliyordu. "Lucan'ı durumdan haberdar etmem gerekiyor. Ve Aedan Riordan'ı bulduğumuzda, o piçi benden başka kimsenin yakalayamayacağını anlamasını istiyorum."

BÖLÜM 27

Yatak odasında tek başına kalan Carys, Tarikat'ın Washington'daki merkezine gitmek üzere kıyafetlerini değiştirdi. Chase Darkhaven, babası La Notte'den ekibi ve Mathias'la birlikte döndüğünden beri yolculuk hazırlıklarıyla çalkalanıyordu. Lucan, Carys de dahil olmak üzere Boston'daki tüm komuta merkezinin hazır bulunmasını istemişti.

Babasının kendisinden kaçmasının iyiye işaret olmadığını biliyordu. Ona karşı öfkeli ve hayal kırıklığına uğramış olduğunu anlaması için kelimeleri söylemesine gerek yoktu.

Rune'a, daha doğrusu Aedan'a olan düşmanlığında da bir yanlışlık yoktu.

Carys de kızgındı ve hayal kırıklığına uğramıştı. Kafası karışmış ve incinmişti. Kalbi kırılmış ve korkmuştu. Bu gece olanlardan sonra ne hissetmesi gerektiğinden emin değildi. Karmaşık duygular yumağı içini kemiriyor, onu hissiz bırakıyordu.

Üzgün.

Fildişi rengi bluzunun düğmelerini ilikleyip paçalarını deve rengi pantolonunun içine soktuğu sırada kapısı hafifçe çalındı.

"Carys, içeri girebilir miyim?" Nova'nın aksanlı sesi panelin diğer tarafında sessiz ve belirsizdi.

Tüm bu olanları düşünmek için yalnız kalmak istese de, Darkhaven'da hislerini anlayabilecek tek bir kişi vardı. Carys oraya doğru yürüdü ve kapıyı açtı.

Nova hüzünle gülümsedi, açık mavi gözleri sempatiyle kararmıştı. "Neredeyse gitme vakti geldi. Jet yakıt alıyor ve herkes yola çıkmaya hazır."

Carys başını salladı. "Onlara bir dakika içinde orada olacağımı söyle."

"Tamam, yapacağım." Nova tereddüt etti, şimdi onu inceliyordu. "Aslında buraya geldim çünkü iyi olduğundan emin olmak istedim."

Carys otomatik olarak, "Öyleyim," diye cevap verdi. "Gerçekten, ben iyiyim."

"Hayır, değilsin." Nova'nın sözleri nazikti. Öne doğru bir adım attı ve Carys'i hiç beklenmedik, sıcak bir kucaklamanın içine çekti.

Bu nezaket Carys'in nefesinin kesilmesine neden oldu. Orada durup diğer kadının kucağında titreyene kadar desteğe ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti.

Nova onu serbest bırakırken, "Kardeşim yıllar önce evi terk ettiğinde kalbim kırılmıştı," dedi. "Dünyamın en güzel parçası bir anda yok olmuştu. Bunun şu anda hissettiklerinizin sadece bir kısmı olduğunu tahmin ediyorum."

Carys onu odanın içine götürdü ve yatağın kenarına oturdular. "Kendimi aptal gibi hissediyorum, Nova. Bana yalan söyledi. Beni terk etti ve şimdi, her şeyi daha da kötüleştirmek için, babam ve Tarikat'ın geri kalanı Rune-Aedan hakkında konuşuyor

-Sanki düşmanmış gibi."

"Ama öyle olduğuna inanmıyorsun."

"Öyle olmadığını biliyorum." Carys, Nova'nın gözlerinde de aynı inancı gördü. "Sen de buna inanmıyorsun, değil mi?"

Breedmate'in mavi-siyah saçları omuzlarına dökülürken başını salladı. "Aedan kan bağıyla bir Riordan olabilir ama o klana hiç benzemiyor. Benim tanıdığım ağabey güçlü ve asildi. İyi bir adamdı. Bana Rune hakkında anlattıklarına bakılırsa, ağabeyimin hâlâ iyi bir adam olduğuna inanmak zorundayım."

Carys de buna inanmayı her şeyden çok istiyordu. Ve o anda Nova'nın dostluğu için büyük bir minnet duydu. Anlayışa ve desteğe ihtiyacı olduğunda sırtını yaslayabileceği birinin olduğunu bilmek dünyalara bedeldi, tıpkı Rune'un yıllar önce karanlık varoluşunda küçük kız kardeşine bir ışık olarak baktığı gibi.

Yeni arkadaşının elini güven verici bir şekilde sıktı. "Seni çok severdi, biliyorsun. Seni geride bıraktığı ve senin için asla geri dönmediği için pişmanlık duyuyordu."

Nova'nın konuşması bir an sürdü. "Bunu sana o mu söyledi?"

Carys başını salladı. "Randevumuz için beni dışarı çıkardığında, Rune bana nasıl büyüdüğünden biraz bahsetti. Bana babasının Darkhaven'ında bir dövüş çukuru olduğunu söyledi. Rune çocukluğundan beri orada dövüştürülmüş. Ölüm kalım maçları, hepsi de babasının eğlencesi içinmiş. Yıllar boyunca -sonunda cesaretini toplayıp oradan ayrılana kadar- çukur Rune'un kendi özel cehennemiymiş."

Nova sanki acıyı kendisi hissediyormuş gibi gözlerini kapattı. Sesi sessizdi. "Bunların hiçbirisi hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama Fineas Riordan'ın ne kadar canavar olabileceğini ilk elden biliyorum."

"Rune bana çukurdan ve hayatta kalmak için yaptıklarından bahsettiğinde, buna nasıl dayanabildiğini hayal bile edemedim. Ona o evde onu önemseyen kimse olup olmadığını sordum," dedi Carys. "Ve o da bana

Seni. Neler yaşadığını bilmeni engellemek istedi. Hayatının o kısmını görmeni istemedi."

Nova'nın dudaklarından yumuşak, kararsız bir nefes süzüldü. "Varlığımın geri kalanı korku ve acıdan ibaretken Aedan bana sevildiğimi hissettirdi. Bana neler olduğunu o da bilmiyordu. Bilmesine izin veremeyecek kadar utanıyordum. Tanrım, ikimiz de ne kadar aptalmışız, birbirimiz için cesur bir yüz takınmaya çalışıyormuşuz."

"Kendinizi korumak için yapmanız gerekeni yaptınız," dedi Carys. "Ve bu gece Rune'un benden sakladığı sırrı öğrenmek beni ne kadar incitmiş olsa da, bunun için onu kınayamam. Keşke bana söyleyecek kadar güvenmiş olsaydı. Benden yardım isteyebilirdi."

Nova'nın bakışları ciddi ve hüzünlüydü. "Kardeşim hakkında şimdi bildiklerime bakılırsa, sanırım yardım istemek yerine Boston'dan temelli ayrılırdı. İkimize de bir başkasına ulaşmamız öğretilmemişti. Bu yüzden Mathias'tan sırlarımı o kadar uzun süre sakladım. Geçmişimin beni orada asla bulamayacağını düşünerek kendimi kendi koruyucu duvarlarımın arkasına kilitledim. Her şeye yeniden başlarsam, başıma gelen her şey sadece kötü bir rüyaymış gibi davranırsam güvende olacağımı umuyordum." Mizahsız bir kahkaha attı. "Ama geçmişinizden ya da orada yaşayan iblislerden asla kaçamazsınız. İnşa ettiğimiz hiçbir duvar onları uzak tutacak kadar yüksek değildir. Bir gün mutlaka yakalarlar. Gitmene izin vermeleri için gözlerini kırpmadan yüzlerine bakmalısın."

Nova haklıydı elbette. Ve Carys, Rune bu gerçeği daha önce anlamadıysa bile artık bildiğinden bir an bile şüphe duymuyordu.

Bu olasılığı düşündüğünde onun için duyduğu korku daha da derinleşti. Dehşeti daha da soğudu, bir taş kadar ağırlaştı.

Carys, Rune'un babasının haydutlarıyla birlikte kendi isteğiyle gitmesinin nedeninin bu olduğunu biliyordu. Onlarla birlikte kendi özgür iradesiyle, büyük ihtimalle büyüdüğü cehenneme geri dönecekti.

Geçmişindeki canavarlarla yüzleşmek için geri döndü.

Carys sadece Rune'un yapmaya niyetlendiği şeyden sağ çıkmasını umabilir ve Tarikat'ın onu çoktan mahkûm etmemiş olması için dua edebilirdi.

BÖLÜM 28

Lucan o gecenin ilerleyen saatlerinde Tarikat'ın devasa savaş odasında masanın başına oturdu. Etrafında dokuz bölge komutanı ve onların arkadaşları oturuyordu. Diğer üç komuta merkezi lideri odadaki büyük duvar monitörlerindeki video ekranları aracılığıyla aranıyordu.

Chase o gece Boston'da olanlarla ilgili raporunu tamamladığında, gruptan birkaç kişi küfürler savurdu ama en tecrübeli savaşçıların tepkisi acımasız bir sessizlik oldu.

"Zavallı Carys," dedi Elise, Tarikat'ın kurucu üyelerinden Tegan'ın Kayınbiraderi. Aynı zamanda Chase'in eski görünçesiydi ve geçmişte kendi payına düşen kalp acısını ve kaybı yaşamış bir kadındı. "Tüm bunlarla nasıl başa çıkıyor?"

Alexandra, "Geldiğimizde onu Brynne ve Jordana ile birlikte salonda gördüm," dedi. O ve arkadaşı Kade, Tahoe Gölü'nden en son gelenlerdi. "Carys bitkin görünüyordu ve kafese kapatılmış bir hayvan gibi odada volta atıyordu."

Tavia iç çekti. "Uçakta neredeyse hiç konuşmadı. Elbette incindi ve kafası karıştı. Hepimiz gibi o da şok oldu ama Rune'a inanıyor. Onu seviyor."

Chase alay etti. "Konu o erkek olunca duyguları gözlerini kör ediyor. Bu körlük onu öldürtmüş olabilir."

"Belki de bu gece hayatını kurtaran şey aşktı." Bunu söyleyen, Birinci Nesil savaşçı arkadaşı Hunter'ın yanında oturan siyah saçlı Corinne'di.

Corinne konuşurken ona şefkatle baktı ki bu bile başlı başına bir başarıydı çünkü eski suikastçı, acımasız işleyicileri tarafından duyguların zayıflık olduğunu düşünecek şekilde yetiştirilmişti. Tıpkı Corinne'in uzun süredir kayıp olan oğlu Nathan'ın Jordana'ya duyduğu yeni aşk sayesinde benzer bir istismarın üstesinden gelmesi gibi o da bu eğitimin üstesinden gelmişti.

"Corinne haklı," dedi Tess. "Ve Rune'un -ya da Aedan'ın- da Carys'i önemsiyor olması gerektiği çok açık. Ne de olsa onu Riordan'ın adamlarından korumaya çalıştı."

Chase homurdandı, belli ki etkilenmemişti. "Eğer onu gerçekten korumak isteseydi, en başta kızıma hiç bulaşmazdı. Sırf bu yüzden o piçi öldürmek isterdim."

Dante arkadaşı Tess'in etrafına baktı. "Hadi ama Harvard," dedi Chase'e yıllar önce taktığı lakabı kullanarak. "Arkadaşlarımızla tanıştığımızda bu masadaki herhangi birimiz için bunu söyleyebilirsin, sen de dahil. Bu yüzden onu bu konuda çok sert yargılama dostum."

Hem masanın etrafındaki hem de monitörlerdeki pek çok savaşçının kafası onaylar şekilde sallandı. Lucan bile Dante'nin söylediklerinin doğru olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

"Ve infaz etmekte de acele etmeyin," diye ekledi Mathias. "Hepimiz Aedan Riordan'ın sadece babasının oğlu olmadığını hatırlayalım. O aynı zamanda Nova'nın kardeşi."

Dövmeli Breedmate ince parmaklarını Mathias'ın kollarının arasından geçirdi ve ona hüzünlü bir gülümseme verdi.

Lucan her ne kadar önlerindeki karmaşık duygusal duruma sempati duysa da, her şeyden önce Tarikat'ın mücadele etmesi gereken tehlikeli bir düşmanı vardı.

"Riordan'ı ele geçirmemiz gerekiyor ve bu görevin önünde duran herkes bize onları ortadan kaldırmaktan başka seçenek bırakmayacak. Herhangi biri," dedi Mathias ve Nova'ya, Chase ve Tavia'ya ayık bir bakış atarak. "Fineas Riordan'a sorgulama için canlı ihtiyacımız var. Tegan ve Hunter'la birlikte, o piçin Opus Nostrum ve o kabaldaki yoldaşları hakkında bildiği her şeyi ortaya çıkarabileceğimizden hiç şüphem yok."

İki ölümcül Gen Varlığı başlarını eğerek onayladı. Tegan'ın dokunuşu en isteksiz öznenen bile gerçeği çekip çıkarabilirdi ve Hunter'ın kan anılarını okuma yeteneğinden hiçbir şey saklanamazdı.

Kurt görünümlü Kade masanın diğer tarafında karanlık bir şekilde kıkırdadı ve yanında oturan yaralı savaşçıya doğru başını salladı. "Eğer Riordan bu sorulara cevap vermezse, Rio'nun ellerini birkaç saniyeliğine onun üzerine koymasına izin ver. Riordan hayatının akıp gittiğini hissettiğinde, bahse girerim tüm Opus sırları ortaya dökülmeye başlayacaktır."

Monitörlerden birinde, Tarikat'ın Almanya doğumlu komutanı Andreas Reichen boğazını temizledi. "Eğer Avrupa'daki söylentiler doğruysa, Opus son zamanlarda yeni kimyasal teknolojiler ediniyor gibi görünüyor."

Bu haber karşısında lanet okuyan tek kişi Lucan değildi. "Zaten sıvı UV ışık silahlarına erişimleri var. Başka ne tür bir kimyasal teknoloji aramalıyız?"

"Bundan hoşlanmayacaksın," dedi Andreas. "Yeraltında yeni, son derece güçlü bir uyuşturucudan bahsediliyor. En uysal Breed'i bile akılsız, kana susamış bir vahşiye dönüştüren bir şey."

"Son birkaç gündür Roma'da da aynı şeyleri duyuyoruz," dedi Lazaro Archer konferans odasındaki monitörlerden birinden yaptığı yayında.

"Tanrım," diye tısladı Dante. "Crimson'a çok benziyor."

Yirmi küsur yıl önce, Boston'da ve başka yerlerde kırmızı, toz bazlı bir kulüp uyuşturucusu ortaya çıkmıştı. Orman yangını gibi yayılmış ve Breed topluluklarında derin bir yara açarak iyi evlatları kan bağımlısı haydutlara dönüştürmüştü.

Sterling Chase uyuşturucunun ve yaratıcısının peşine düşen ilk kişilerden biriydi. Onu Tarikat'a ilk getiren de bu arayış olmuştı.

Ve eğer Opus'un elinde şimdi benzer bir uyuşturucu olsaydı, bunu kendilerine karşı gelenlere karşı bir silah olarak kullanan ilk kişi olmazlardı. Bu gece burada masanın etrafında oturan birden fazla kişi bunu ilk elden doğrulayabilir.

Tavia sevgi ve destek gösterisi için nazıkçe onun elini tuttuğunda bile Chase'in yüz ifadesi şimdi sert ve düşünceliydi.

"Bu haber daha fazla gecikmememiz için bir neden daha," dedi Lucan. "Riordan şu anda Opus kardeşliği hakkındaki en iyi ipucumuz. Dublin'deki o avukatın peşine düşerek elimizi çoktan güçlendirmiş olabiliriz. Riordan'a greve hazırlanmak için daha fazla zaman veremeyiz."

Gideon'a baktı. "Riordan'ın kalesiyle ilgili tüm keşif verilerine ihtiyacımız olacak. Kimin gelip gittiğini, kaç adamı olduğunu izlemeye başlayın. Güvenlik tertibatı, olası silahları, hepsiyle ilgili değerlendirmelere ihtiyacımız var."

Gideon başıyla onayladı. "Bir saat içinde herkesi bilgilendirmeye hazır olabilirim." "Güzel. Harekete geçmemizi ve onun lanet kapılarını kırmaya hazır olmamızı istiyorum.

yarın gece."

Mathias Lucan'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Ekibimi Dublin'de hazır tutabilirim ve ihtiyaç duyacağımız araçlar ve diğer silah ve teçhizatla bizi karşılamaya hazır olabilirler. Bana sadece ne istediğinizi söyleyin, orada bekliyor olacaklar."

"Mükemmel," dedi Lucan.

Üçüncü video monitöründe, Tarikat'ın Montreal ekibinin komutanı Nikolai, kendi çapında zorlu bir savaşçı olan, oldukça hamile Breedmate'i Renata'nın yanında kıkırdamaya başladı. "Hep birlikte bir göreve çıkmayalı uzun zaman oldu. Burada kendimi biraz dışlanmış hissettiğimi söylemeliyim."

Renata onu genişleyen bakışlarıyla kıstırdı. "Oh, hayır, bilmiyorsun. Eğer oğlunun gelişi yüzünden bu görevden men edildiysem, sen de men edileceksin vampir. Ne de olsa bizi bu duruma sokan sensin."

Niko sırtıttı. "Ve nihayet buraya geldiğinde, bizi bir sürü başka pozisyona sokmak için sabırsızlanıyorum."

Odayı saran kahkahalar arasında Chase ciddi bakışlarını Lucan'a çevirdi. "Riordan'ı ele geçirmek çok önemli ama Brynne'in Londra'daki GNC üyesi Neville Fielding hakkında bize verdiği ipucunu da dikkate almalıyız. Eğer insan Opus'la bağlantılıysa, Riordan açığa çıkar çıkmaz Fielding ve organizasyonun geri kalanı hemen harekete geçecektir. Hepsini yerle bir edebilir ve önemli bir avantajı kaybedebiliriz."

Lucan da aynı fikirdeydi. "İdeal olarak her iki adamın da peşine aynı anda düşmeliyiz. Fielding'le ilgili soruşturmamızın tamamen gizli olması gerekecek. Peşinde olduğumuzu bilmemeli."

"Önümüzdeki birkaç gün boyunca başka şeylerle meşgul olacak," dedi Tavia. "Brynne kızının nişanlandığından bahsetti. Fielding yarın akşam onun için evinde bir davet veriyor."

Lucan homurdandı. "Ne kadar istesem de, ağır silahlı savaşçılardan oluşan bir ekiple partiye saldıramayız."

"Hayır," dedi Chase. "Ama Brynne orada olacak."

Tavia ona dikkatle baktı. "O JUSTIS, Sterling. Bize yardım etmek için kendi örgütüne karşı gelmeye razı olsa bile, ondan Tarikat'ın işini yapmasını isteyemeyiz. Tüm kariyerini riske atmış olur."

"Yani, onun yerine onunla birlikte birini gönderiyoruz. Olay sırasında kaçabilecek ve olay yerinde bulunabilecek her türlü istihbaratı ya da kanıtı toplayabilecek birini."

Lucan başını salladı. "Savaşçıların hepsi sivil kıyafetler içinde bile tanınabilir durumda. Eşlerimiz de öyle. Bu nedenle, davet edilmeyen herhangi bir Cins erkek dikkat çekecektir. Geldikleri anda Fielding ve tüm güvenliği tarafından fark edileceklerdir."

Tavia kısa bir nefes verdi. "Tüm bunlar kız kardeşimin yanında bir Tarikat varlığının bulunmasına açık olacağını varsayıyor."

"Ona bu seçeneği sunamayabiliriz," diye cevap verdi Lucan. "Opus Nostrum'dan kurtulma konusunda bizimle müttefik olduğuna dair bize söz verdi. Riordan'la işler sarpa sarmadan önce Fielding'e ulaşmak istiyorsak bu konuda onun tam işbirliğine ihtiyacımız olacak."

"Müttefiklerden bahsetmişken," diye araya girdi Dante. "Bu gece karargâhta bizimle birlikte bir Atlantisli olduğu için biraz korkan tek kişi ben miyim?"

"Zael'in Dylan'ım kadar kimseyi şaşırttığını sanmıyorum," dedi Rio, bir kolunu arkadaşına sararken.

Dylan kaşlarını çattı. Güzel, çilli yüzünde sessiz bir merak okunuyordu. "Bunca zaman sonra hâlâ o olduğuna -öz babam olduğuna- inanamıyorum. Son yirmi yıldır o sadece sakladığım bir fotoğraftı. Annemin mezara götürdüğü ilgi çekici bir gizemdi sadece. Şimdi ise gerçek."

Lucan'ın diğer tarafında, Gabrielle öne doğru eğildi ve diğer kadına sıcak bir şekilde gülümsedi. "Görünüşe göre bugün ikiniz güzel bir buluşma gerçekleştirmişsiniz."

"Konuştuk," dedi Dylan. "Saatlerce konuştuk, her şey hakkında. Sanırım onunla bir hafta boyunca konuşabilirdim ve hala binlerce sorum olurdu."

"Hepimizin Zael'e soracak daha çok sorusu var," dedi Lucan. "Her şey hakkında daha fazla şey bilmemiz gerekiyor. Kraliçe hakkında. Koloni hakkında. Kristaller."

Jenna sırtıttı. "Gitmek için acelesi varmış gibi görünmüyor. Günün büyük bölümünde arşiv odasında kamp kurdu. Sanırım gitmeden önce tüm kütüphaneyi okumayı planlıyor."

Brock homurdandı. "Eminim orada onunla birlikte olman seni incitmemiştir. O ölümsüzün gözü kadınlarda. Senin yanında dilini ağzında zor tutuyordu."

Jenna'nın kaşları kalktı. "Sesin kıskanç geliyor, sevgilim. Bu hoşuma gidiyor."

Brock nefesinin altında bir şeyler homurdandı ama bakışları eşinin üzerinde alev alev yanıyordu.

Toplantı yan konuşmalar ve gevezelikler arasında dağılmaya başladı. Yükselen sesler arasında konferans odasının kapısına hafifçe vurulduğu zar zor duyuluyordu. Tekrar geldi, bu sefer daha kararlıydı.

"Girin." Lucan başını kaldırdı, Darion'u ya da Tarikat'ın yaşlılar toplantısına katılmayan diğer Boston ekibi üyelerinden birini görmeyi bekliyordu.

Ama o Carys Chase'di.

Odaya adımını attı, başını bir amaç uğruna dik tutuyordu. Rahatsız edici bir kararlılıkla.

İlk konuşan annesi oldu. "Her şey yolunda mı tatlım?" "Hiçbir şey yolunda değil," dedi. "Bir saniye daha beklemeye tahammül edemem. I bilmemeye dayanamıyorum. Rune için korkuyorum ve burada hiçbir şey yapmadan oturamam."

Tavia kaşlarını çattı. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Yardım etmek istiyorum." Carys anne babasının yanından geçip doğrudan Lucan'a baktı. "Ben bir savaşçı değilim. Hiç eğitimim yok. Bunu

biliyorum. Ama ben bir Irkım. İŖe yarar bir Ŗeyler yapabilirim, değil mi?"

"Söz konusu bile olamaz," diye araya girdi Chase. "Buna izin vermeyeceğim, Carys."

Acı dolu bakışlarını ona çevirdi ve yavaşça başını salladı. "Buraya senden izin istemeye gelmedim. Ciddiye alınmak istiyorum. Bir şans verilmesini-"

Babasının bakışları daraldı. "Benden izin almana gerek yok." "Aric'in yerinde olsaydım bunu bana söyler miydin?"

Doğrudan bir vuruştı ve odadaki herkes hedefi vurduğunu hissetti. Chase hiçbir şey söylemedi, karanlık bir sessizlik içinde kaynıyordu.

Uzun bir süre kimse bir şey söylemedi.

Sonra Tavia uzanıp elini Chase'in elinin üzerine koydu. Parlak bakışları Lucan'a ve odadaki diğer tüm Tarikat üyeleri ve dostlarına yöneldi. "Belki Carys'in bize yardım etmek için yapabileceği bir şey vardır."

BÖLÜM 29

Görev Carys'in beklediği gibi olmamıştı ama Tarikat'ın önerdiği görev fikrini düşünerek uyuduktan sonra, ertesi sabah D.C. merkezindeki misafir odasında kendini enerjik ve değerini kanıtlamaya hazır hissederek uyanmıştı.

Bu akşam Londra GNC yetkilisinin evinden toplanmasına yardım ettiği her türlü bilginin, Tarikat'ı Opus Nostrum'u yenmeye daha da yaklaştırmak için kullanılabileceğini bilmek, onu işe koyulmak için daha da heveslendirdi.

"Birileri erken kalkmış." Brynne mutfığa doğru ilerledi, üzerinde şık bir düğme ve koyu renk bir pantolon vardı. "Genellikle güneş doğmadan önce uyanan ve etrafta dolaşan tek kişi ben olurum."

Carys başını kahvesinden ve tostundan kaldırıp diğer gündüz gezginine gülümsedi. "Uyuyamadım."

"Bu akşamki parti için mi yoksa Tarikat'ın Dublin'deki görevi için mi endişelisin?"

"İkisi de," diye itiraf etti Carys, Brynne'in yanına gidip çay için su ısıtıcısını çalıştırmasını izlerken. "Beni en çok endişelendiren şey Rune."

Ve endişe onun için hissettiklerinin sadece bir parçasıydı. Onsuz acı çekiyordu.

Onu inciten, ona ihanet eden babasının yanına döndüğünü düşünmek iliklerine kadar ürperten bir korku ve dayanılmaz bir dehşet hissetti. Onu iğrenç bir şekilde istismar etmişti.

Brynne tezgâha yaslandı ve onunla yüzleşti. "Bu erkeği gerçekten önemsiyorsun, değil mi?" Başını eğdi, sanki bu fikri anlamlandırmaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çattı. "Sana yalan söylemesine rağmen onu affedebiliyor musun?"

Carys iç çekti. "Olay olur olmaz onu affettim. Neden yalan söylediğini anlıyorum ve bu beni daha az umursamıyor. Sen hiç birini sevmedin mi Brynne?"

"Hayır, görmedim." Gözlerini kırıştırdı, sonra omuzlarını silkti. "Annen gibi ben de hayatımın ilk yirmi yılında kim ya da ne olduğumu bile bilmiyordum. İşleyicim yaptığım her şeyi, temas ettiğim herkesi kontrol etti. Hasta olduğumu, bir tür ucube olduğumu düşünerek büyüdüm. Gerçek ortaya çıktıktan sonra - yaşadığım uydurma hayatın bir yalan olduğu ortaya çıktıktan sonra - hayatıma yeniden başlamam gerektiğini hissettim. Onca yılı boşa harcadıktan sonra, bir amaca yönelik bir şeyler yapmak istedim.

Gerçek. Hepsinden önemlisi, bir daha asla kimsenin beni kontrol etmesine izin vermek istemedim. İzin istemiyorum. Ve kimsenin bana hayır demesine izin vermiyorum."

Carys geçen gün Boston'da verdiği tavsiyeyi hatırladı. "Bana söylediğin gibi, eğer bir şeyi gerçekten istiyorsam, ona ulaşmam gerekir."

"Ve sen yaptın." Brynne onaylarcasına gülümsedi. "Bu gece meclis üyesinin partisinde benimle birlikte olmaktan memnuniyet duyacağım. Gölge bükme yeteneğin ve fotoğrafik hafızanla bu görev için daha mükemmel olamazdın."

Carys başını salladı. "En azından Riordan'ın yerine yapılacak görevle ilgili haberi beklerken kafamı meşgul edecek bir şeyim olacak."

"Tarikat Dublin'e ulaştığında sürekli irtibat halinde olacağız. Ayrıca Fielding'in evindeyken başkentteki Gideon'a da bağlanacaksın. Her şeyin yolunda gideceğinden eminim."

Carys bu konuda haklı olduğunu umuyordu. Ama basit gerçek şuydu ki, hiç kimse ona Rune'u tekrar göreceğine dair söz verememişti. Böyle bir söz veremezlerdi.

Rune'un kaderi artık kendi ellerindeydi.

Carys bu gece Riordan'ın kalesine saldırdıklarında babası ve Tarikat'ın geri kalanıyla birlikte olmayı ne kadar istese de buna asla izin vermeyeceklerini biliyordu.

Tostunu bitirip son kahvesini içerken düşünceleri ağırdı. "Uçağımız birazdan kalkacak," diye mırıldandı. "Vedalaşmalı ve eşyalarımı toplamalıyım."

Brynne başını salladı, dumanı tüten çay bardağını avuçladı. "Sen hazır olur olmaz gidebiliriz."

~ ~ ~

Gün doğumu Brynne'ı dışarıya çağırdı. Çay fincanını Tarikat'ın geniş malikânesinin arkasındaki taş avluya ve bahçelere götürdü ve teraslı verandanın kenarına doğru sürüklenirken sabahın keskin havasını içine çekti.

Mis kokulu gül ve şakayık kümeleri hafif esintinin yanı sıra, dikkatini geniş avlunun en soluna doğru çeken daha egzotik bir kokuyu da yayıyordu.

Orada bir adam

duruyordu.

Atlantisli.

Gömleksiz, yalınayak, üzerinde sadece kalçalarına kadar inen solmuş bir kot pantolon vardı. Gözleri kapalı ve kolları ardına kadar açtı, sabah güneşinin şeftali tonları altında sessiz bir meditasyonla başını geriye eğmişti.

Dün gece Tarikat'ın merkezindeki kaosun ortasında Brynne, o hafta başında Lucan Thorne'la buluşmaya gelen ölümsüzü görmemişti. Ama artık altın rengi erkeği karıştırmak imkânsızdı.

Pürüzsüz, güneşin öptüğü teni ılık ışıktaki parlıyordu. Omuzlarına kadar uzanan dalgaları, göründükleri kadar ipeksi olup olmadıklarını görmek için bakır rengi saç tellerini test etme isteğiyle parmaklarının kaşınmasına neden oldu. Bu düşünceyle kaşlarını çattı ve çay bardağını biraz daha sıkı kavradı.

Yine de bakışlarını ondan ayıramıyordu. Hareketsizken bile güçlü, zayıf bedeninden ve kaslı uzuvlarından güç yayılıyordu. Her bir santimi, her bir zarif kas kıvrımını ve kadifemsi deri düzlemini takdir eden bir usta tarafından sevgiyle yontulmuş gibiydi.

Tanrım, çok güzeldi.

Onun için başka bir kelime yoktu. Brynne fincanının kenarından onu incelerken ağzı sulandı. Davetsiz bir kıpırtı dişlerini alt dudağına gömdü. Boğazının arkasında küçük bir inilti belirmeye başladı ama zihinsel olarak onu bastırdı.

En azından öyle olduğunu sanıyordu. Görünüşe göre öyle değilmiş.

Çünkü aynı anda Atlantisli'nin kare şeklindeki çenesi düştü ve başı ona doğru döndü. Tropik mavi gözleri onun dehşete düşmüş ve utanmış bakışlarıyla çarpıştı.

Aval aval bakmıyormuş gibi davranmak için artık çok geçti ama Brynne'in ayakları yine de harekete geçmişti. Aceleyle kaçmak için döndü ve dehşet içinde çay bardağını elinden düşürdü.

"Kahretsın!"

Fincan elinden kayarak avlunun tuğlalarına çarptı. Çay küçük bir fiskiye gibi yukarı doğru fişkırdı ve narin porselen parçaları her yöne doğru patladı.

"Kahretsın, kahretsın, kahretsın!" Brynne çömeldi ve dağınıklığı toplamaya başladı.

"Dur, sana yardım edeyim."

Başını kaldırıp bu çökmüş derin sesi ya da sesin ait olduğu adamı tanımak istemedi. Yine de onu görmezden gelmek mümkün değildi.

Avlunun karşısında durduğunda ve kesinlikle onun yanına çömeldiğinde, yarı çıplak ve doğaüstü sıcaklık ve erkeksi güç yayarken değil.

Bu kadar yakinken, onun doğaüstü baharatlı kokusu tüm duyularını yaladı. Ve içindeki dişi olan her şey, onu etkilemiyormuş gibi davranmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, karşılık verdi.

"Buldum," diye mırıldandı, sesi soluk soluğa çıkıyordu. "Sadece kırık bir fincan. Bana yardım etmenize gerek yok."

"Gerek olmadığını biliyorum," dedi ve dağılan parçaları toplamaya devam etti.

Bryenne keskin bir iç çekti. "Genelde bu kadar beceriksiz değilimdir. Bunu nasıl yaptım bilmiyorum."

"Bir şey dikkatini dağıtmış olmalı."

Onu doğru duymuş muydu? Sesinde bir kıkırdama belirtisi var mıydı?

Ona çok yakın olan yakışıklı yüzüne bir kez bile bakmadan ondan uzaklaşmak istese de kafasını kaldırdı. Adam ona bakıyordu, şehvetli ağzının kenarlarında bir sırıtış vardı. İnanılmaz mavi gözlerindeki kibirli parıltı ise apaçık ortadaydı.

"Dikkatim dağılmadı," diye sıkı sıkıya tembihledi onu. "Benim dikkatim dağılmaz."

"Hayır mı? Yani buraya beni izlemek için bilerek mi geldin?" Ukala sırıtışı genişledi. "Gururum okşandı."

Onun bu alaycı tavrı karşısında midesinin neden küçük bir takla atması gerektiği onu aşırıyordu. Ve nabzının neden birdenbire öfke olamayacak kadar istekli bir tempoda attığını gerçekten bilmek istemiyordu.

Bryenne kaşlarını çatarak başını ona doğru eğdi. "Yanılıyorsunuz. Ve ben kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım, o yüzden sakıncası yoksa ..."

"Benim için hiç sorun değil."

Kadının itirazlarına aldırmadan son parçaları da topladı ve hepsini bir elinde tuttu. Sonra ayağa kalktı ve boştaki eliyle ona doğru uzandı.

Bryenne onun geniş avucuna ve uzun, zarif parmaklarına şüpheyle baktı. "Beni o Atlantisli parıltılı numarayla çarpmayacaksın, değil mi?"

Omuz silkti. "Hoşuna gidebilir."

"Ha. Bundan şüpheliyim."

Kadın onun uzattığı eli bırakıp kendi başına ayağa kalkarken gözlerinde hâlâ mizah dans ediyordu. "Tüm Irk dişileri erkeklerin yanında bu kadar ürkek midir?"

"Tüm Atlantisli erkekler kendi çekiciliklerinden bu kadar emin midir?"

Sırıttı. "Bu öyle."

Brynnne kırık bardağı atmak için içeri götürürken bir kakhaha attı. O da onu takip etti.

"Ben Ekizael, sormaya utanıyorsan diye söylüyorum. Arkadaşlarım bana Zael der." Onunla yüzleşmek için döndü. "O halde, merhaba Ekizael. Ben Brynnne."

Boğazının arkasından eğlenen bir ses çıkardı. "Dikkati dağınık, ürkek ve umursamaz. Ne kadar ilgi çekici."

"Kibirli, küstah ve küstah. Ne kadar da tahmin edilebilir."

"Tahmin edilebilir mi?" Kıkırdadı. "Bu nadiren suçlandığım bir şey."

Neden vücudu sanki az önce cinsel bir şey söylemiş gibi tepki vermek zorundaydı? Bu hissi bir kenara itti. "Her şeyin bir ilki vardır derler."

"Hmm," dedi. "Bu arada, kibirli, küstah ve küstah aşağı yukarı aynı anlama geliyor."

Brynnne tatlı tatlı gülümsedi. "Yeni tanıştığımız için belki de rahatsız edici demenin çok kaba olacağını düşündüm."

Şimdi kaşlarını çattı. "Seni rahatsız mı ediyorum? Özür dilerim. Yanaklarınızın güzelce kızarmasından ve nabzınızın yükselmesinden, oldukça keyifli bir şekilde tanıştığımızı düşünmüştüm. Dostça şakalaştığımızı. Muhtemelen flört bile ettik."

Tanrı yardımcısı olsun ama yüzündeki sıcaklık şimdi daha da artmıştı ve her yerinde, teni giysilerinin altında çok sıcak, çok sıkı hissediyordu. Çenesini kaldırdı. "Şakaya ayıracak vaktim yok ve asla flört etmem."

"Gerçekten mi?" Sesi hırıltı ile mırıltı arasında bir yerdeydi, bu ses kadının kanının şakaklarında ve daha aşağılarda birkaç noktada dolaşmasına neden oldu. Adamın bakışları utanmazca Brynnne'ı süzdükten sonra tekrar onunkilere döndü. "Bu bir trajedi, Brynnne."

Nova ona sert bir karşılık veremedi birkaç çift ayak sesi yaklaştı. Carys, Jordana ve Nova'nın yanında içeri girdi.

Üç kadın aniden durdu ve sanki havadaki elektriği onlar da hissediyormuş gibi tuhaf bir sessizliğe gömüldü.

Jordana ıslıl ıslıl gülümsedi. "Brynnne, görüyorum ki arkadaşım Zael'le tanışmışsın. Ne kadar çekici, değil mi?"

Brynnne Atlantisli'ye doğru bir kaş kaldırdı. "Büyüleyici kelimesi onu tanımlamaya yetmez bile."

Zael'in kıkırdaması sadece onun içindi. "Tekrar görüşene kadar, Brynne. O zevk bana aitti."

"Evet, öyleydi," diye kabul etti, dikkatle gülümseyerek. Carys'e döndü. "Gitmeye hazır mısın?"

"Her şey hazır."

Tanrı'ya şükür. Brynne Zael'den ve onun üzerindeki rahatsız edici etkisinden yeterince hızlı uzaklaşamıyordu. Umarım kendini bir daha kibirli Atlantislinin huzurunda bulmadan önce uzun bir süre geçecekti.

BÖLÜM 30

Rune'un babasının kalesi Darkhaven'dan uzakta geçirdiği uzun yıllar boyunca çok az şey değişmişti.

Amcası ve diğer silahlı muhafızlar tarafından içeri getirildiği anda, eski taş duvarların ve yıpranmış arduvaz zeminin küflü, serin nemi iliklerine kadar işlemişti. Ana geçitten aşağı, antik kalenin kalbine doğru ilerlerken ayak sesleri boş bir şekilde yankılanıyordu.

"Fineas aşağıda seni bekliyor," dedi Ennis ona. "Sanırım yolu hatırlıyoursundur, değil mi evlat?"

Rune'un onu nereye götürdüklerini sormasına gerek yoktu. Kalenin ana katının altında sadece tek bir şey vardı. Ve evet, sarmal merdivenlerden inip kalenin yeraltı kısmının dolambaçlı koridorundan geçen yolu hâlâ hatırlıyordu.

Babasının alçak sesi kulaklarına ulaştığında, sırtına doğrultulmuş silahlara doğru ilerledi ve kendini hazırladı. O gırtlaktan gelen kıkırdama, buradan kaçtıktan sonra yıllarca rüyalarına girmişti.

Fineas Riordan'ın karanlık kafası ve geniş omuzları aşağıdaki çukura bakan podyum galerisinde görünür görünmez öne atılıp öldürücü bir öfkeyle saldırma dürtüsüne karşı koymak Rune'un yapabileceği tek şeydi.

Rune her ne kadar piçin boğazını dişlerinin arasına almak istese de, en ufak bir saldırganlık belirtisi gösterdiği anda ona ateş açmaya hazır beş yarı otomatik tabanca vardı. Buradaki işi bittikten sonra Boston'a, Carys'e geri dönmek istiyorsa, eğer Carys onu kabul ederse, şimdilik öfkesini dizginlemekten başka çaresi yoktu.

Carys'i düşündükçe göğsünün ortasında soğuk bir sızı hissediyordu.

Gittiğinden beri her dakika aklında o vardı. Ayrıldıkları o korkunç yol. Güzel yüzü, onu babasının adamlarıyla gördüğünde ve ona taktıkları yabancı ismi duyduğunda endişe ve şaşkınlıkla kaplanmıştı. Onların bokböceği dövmelelerini görmüştü ve Rune bu işaretlerin ne anlama geldiğini bildiğini söyleyebilirdi. Kime ait olduklarını biliyordu ve şimdi onun da Fineas Riordan'a ait olduğunu biliyordu.

Rune o anda onun kalbini kırmıştı. Tek umudu onu affetmeye istekli olmasıydı. Kendisine döndüğünde onu geri almayı düşünecek kadar sevebileceğini.

Ama önce, onu doğuran canavarla yaklaşan yüzleşmeden sağ çıkması gerekiyordu.

Amcası, çukurun üzerindeki podyuma yaklaştıklarında Rune'u nazik olmayan bir itişle ileri doğru itti. "İşte özel teslimatın, kardeşim. Ta Boston'dan."

Fineas Riordan başını kendisiyle birlikte çatışmayı izleyen bir çift silahlı Breed erkeğinden yana çevirdi. Karanlık bakışları Rune'un gözleriyle buluştuğunda, gözlerinin derinliklerine kırılğan bir ürperti sızdı.

"Uzun zaman oldu evlat. İtiraf etmeliyim ki, gittiğinde büyük hayal kırıklığına uğradım."

Rune keskin nefes alış verişini engelleyemedi. "Ben burada yokken sıkılmış olmalısın ki seni eğlendiriyorum."

Dudaklarına ince, şeytani bir gülümseme yayıldı. "Oh, başka oyalanacak şeyler bulmayı başardım."

Rune'un muhafızları onu izleme galerisine yönlendirdi. Aşağıdaki toprak zeminli, taş muhafazada bir çift Cins erkek muazzam bir kavgaya tutuşmuştu.

Terden sıırıslıklam olmuş, kanlar içinde, etleri birçok yerden yırtılmış iki savaşçı yumrukları ve dişleriyle dövüşüyordu. Gözleri sıcak kehribar rengiyle parlıyordu ve gözbebekleri o kadar incelmışti ki, dikey yarıklar zorlukla seçilebiliyordu. Gıcırdayan dişler ve cezalandırıcı darbelerle birbirlerine çarparken, erkeklerin *dermaglifleri* morarmış ve yırtılmış vücutlarında fırtınalar gibi çalkalanıyordu.

Dövüş vahşi ve hayvancaydı. Irk gücünün ve vahşiliğinin vahşi bir gösterisiydi.

Rune'un granit ve kumdan oluşan o cehennem çemberinde deneyimlediği her şeyden daha kötüydü.

Doğal olmayan bir şekilde şiddetliydi.

Rune'un sorusu gözlerinden okunmuş olmalıydı çünkü babası ona baktığında yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

"Heyecan verici, değil mi? Performans artırma hakkında konuşun." Tekrar çukura doğru baktı. "Bu ilaç birkaç hafta öncesine kadar sadece bir prototipti. Yakında Avrupa ve Birleşik Devletler'deki her büyük şehirde olacak. Sizce insanların bu çılgınlığı durdurması için yalvarması ne kadar sürer?"

Rune ona nefretle baktı. "Tüm Irk nüfusuna savaş ilan etmeleri için gereken süre kadar."

Babası omuz silkti, hiç etkilenmemiştir. "Ah, pekala. Her iki şekilde de." Güldü ve Ennis ile diğer muhafızlar da ona katıldılar.

Rune'un damarları tiksintiyle zonkluyordu. Fineas Riordan'ın deli olduğundan hep şüphelenmişti ama şimdi bundan daha da kötü bir şey olduğunu fark etmişti. Adam psikopattı. "Gerçekten umurunda değil, değil mi? Başkalarının acı çekmesini izlemekten zevk aldığın sürece umurunda değil."

Riordan aşağıda giderek kötüleşen çatışmaya baktı. "Böyle şeyler söz konusu olduğunda her zaman zayıf bir miden olmuştur. Bunun için anneni suçluyorum."

"Onu bu yüzden mi öldürdün?"

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Bunu bildiğini fark etmemiştim."

Rune'un içinde nefret kaynıyordu. "Sen doğrulayana kadar bilmiyordum."

Riordan dikkatini tekrar çukura verirken tüm bu fikri reddetmek istercesine elini salladı. "Başından beri kötü bir eşleşme oldu. Onu çiftleşmeye götürmemem gerektiğini bilmeliydim. Kaltak bir yumruğu kaldırabilirdi, bunu kabul ediyorum. Ama başka birine elini kaldırırsa parçalanırdı. Benim eğilimlerimi asla onaylamadı. Sonunda, onun yargılarından bıktım."

Rune babasının itirafını öfke içinde dinledi. Onu doğuran nazik kadını düşündü. Aşırı acıya dayanma konusundaki eşsiz Irkdaşlık yeteneği ona geçmişti. Çukura atılan bir çocuk olarak Rune, babasının eğitimine dayanabilmek için bu yeteneğine güvenmişti. Zamanla bu yeteneğini kullanmadan savaşmayı öğrenmiş ve babasının bölgesinden ayrıldığından beri bu yeteneğini bir kez bile kullanmamıştı.

Ama annesi . . .

Rune çok gençti, çok kördü. Onun da kendisi gibi Riordan tarafından istismar edildiğinden, işkence gördüğünden haberi yoktu. Şimdi bunun farkına varması boğazının arkasından bir hırıltı yükselmesine neden olmuştu.

"Seni hasta piç. Seni o zaman öldürmeliydim."

Rune'un omurgasına ve başının arkasına doğrultulmuş silahlar bu tehdit karşısında daha da yaklaştı ama babası sadece kıkırdadı. "Bu kadar korkak olma evlat. Hayat acıdır. Hiç değilse bunu sana öğrettiğimi sanıyordum."

"Bana pek çok şey öğrettin," diye mırıldandı Rune.

Riordan ona baktı. "Güzel. Tekrar eve döndüğüne göre bu eğitimin karşılığını Boston'da bunca yıldır aldığından çok daha kârlı bir şekilde alacaksın. Orada küçük imparatorluğunu kuruyordun, ama ben

inşa etmekle meşguldüm. Yoldaşlarım ve ben yıllardır gizlice temel atıyorduk. Şimdi, planlarımızı harekete geçirmeye neredeyse hazırız."

"Hangi yoldaşlar?" Rune sordu. "Hangi lanet planlar?"

Babası uzun bir süre onu inceledi. "Gerçekten bilmiyor musun?" Kara gözlerinde hınzır bir pırıltı parlıyordu. "Opus Nostrum, evlat. Şu anda onun yeni liderine bakıyorsun."

Yüce İsa.

Hasta ruhlu babası o terör örgütünün şu anki başı mıydı?

Tarikat biliyor muydu? Eğer bilmiyorsa, bu bilgiyi mümkün olan en kısa sürede onların eline ulaştırması gerekiyordu. Dahası, o piçi çıplak elleriyle öldürmeden önce babası hakkında olabildiğince çok bilgi edinmesi gerekiyordu.

"Tebrikler," dedi Rune sıkıntıyla. "Çok gurur duyuyor olmalısın." "Evet, duyuyorum. Ama dünya bunu anladığında daha da gurur duyacağım. Opus tek gerçek güçtür. Eğer barış istiyorlarsa, dünya bunu sağlamak için bizim aracılığımızla gelecektir. Aksi takdirde, kimsenin görmediği bir savaş çıkarmaya hazır olacağız."

"Bunu nasıl yapmayı planlıyorsunuz?"

Riordan parmağını salladı. "Sabırlı ol evlat. Tüm bunları daha sonra konuşacak vaktimiz olacak. Şu anda maçın tadını çıkarmak istiyorum." Sadist bir gülümsemeyle dişlerini ve azı dişlerini gösterdi. "En iyi kısmına geliyoruz."

Aşağıdaki çukurda çatışma kızışmıştı. Cins erkeklerden biri sonunda yorulmuştu. Omzu yarılmış, kolu yan tarafında işe yaramaz bir şekilde sallanıyordu. Rakibi, tepesindeki kadim kirişleri sarsan bir feryatla ona doğru uçtu. İki devasa beden birbirine çarptı ve zayıf düşmüş vampir toprak zemine çakıldı.

İkili birbirlerini ısırıp kemirirken dişleri hançer gibi parlıyor, güçlü yumruklar hız ve vahşet bulanıklığı içinde vurup birleşiyordu. Boğuşma sırasında yırtılan atardamarlardan kan fişkırdı. Acı ve öfke dolu ulumalar çok aşağıdaki muhafazadan sağır edici bir seviyeye yükseldi.

Alttaki erkek diğerine karşı koymayı başaramadı. Güçsüz ve yorgun düşen erkek, boğazını saldırıya açık bırakarak ölümcül bir hata yaptı. Rakibi onu yakaladı ve bir engerek yılanı kadar sert vurdu.

Dişler derine battı ve tek bir darbeye diğer vampirin boynunu parçaladı, kafasını gövdesinden ayırdı.

Galip bir zafer çılgılığıyla başını kaldırdı, devasa dişlerinden kan ve irin damlıyordu. O suratta hiç insanlık kalmamıştı. Delilik ve vahşetten başka bir şey yoktu.

Rune'un yanında, babası ve diğer Riordan erkekleri yuhaladılar ve bitiş alkışladılar. Coşkudan başları dönüyordu, aşağıdaki sadist gösterinin tadını çıkarıyorlardı.

Şampiyon ilk kez seyircilerinin farkına varmış gibiydi.

Dudakları aralandı, nefesi kesildi, başını eğdi ve doğrudan Rune'a ve yukarıdaki podyumdaki diğerlerine baktı.

Yapmak üzere olduğu şey hakkında hiçbir uyarıda bulunmadı.

Bir an ölü rakibinin üzerine çömelmişken, bir an sonra havalanarak vahşi bir hırıltıyla çukurun zemininden yukarı fırladı.

"Vay anasını!"

İri erkek üzerlerine atlarken Rune geri sıçradı. Babası ve diğer adamlar irkilmedi bile.

Rune nedenini bir saniyeden kısa bir süre sonra anladı.

Dövüşçünün kaçıışı görünmez bir bariyer tarafından durduruldu. Vücudu bariyere temas ettiği anda parlak kıvılcımlar patladı. Keskin duman ve kör edici ışık Rune'un gözlerini kaçırmaya neden oldu ama vampirin öldüğünü anlamadan önce değil.

Daha doğrusu olduğu yerde kül oldu. Koku ve kıvılcımlar dağıldığında, Breed erkeğinin devasa gövdesi küçük bir toz bulutundan başka bir şey değildi.

Rune ağzı açık kaldı. "Ne oluyor lan?"

"UV dokuma." Babası sırıttı. "Sen buraya son geldiğinden beri çukurda bazı iyileştirmeler yaptım."

Ennis'i başıyla işaret ederek uzaklaştırdı ve yürümeye başladı. Rune'un arkasındaki silahlar onu takip etmesi için cesaretlendirdi.

"Gel, Aedan. Tarikat'taki arkadaşların hakkında konuşmak istiyorum."

BÖLÜM 31

Breed ve insanlardan oluşan yüzden fazla kişi o akşam saat dokuzda Meclis Üyesi Fielding'in Londra'daki malikanesinin balo salonunu doldurdu. Gelen konuklar yeni nişanlı çift ve yüzleri gülen ebeveynlerine doğru bir karşılama sırası boyunca ilerlerken arka planda küçük bir orkestra çalıyordu.

Brynne, Carys'i JUSTIS'teki meslektaşları ve diğer konuklarla tanıştırmak için Amerika'daki bir arkadaşının kızı olduğunu ve kısa bir yaz tatili için Londra'yı ziyaret ettiğini açıkladı. Şık bir siyah pantolon ve topuklu ayakkabı giyen Carys, Brynne ile birlikte sıraya girerken gülümsedi ve el sıkıştı. Bir yandan da evin planını ve kalabalık balo salonundan fuayeye ve diğer odalara açılan sayısız kemer ve geçidi inceliyordu.

Afrika'dan gelen bir Breed ileri geleni ve eşi ev sahiplerini selamlamak için öne çıktıktan sonra Brynne Carys'e yaklaştı ve hoş bir gülümsemeyle konuştu. "Kulağına dokunmayı kes hayatım. İstenmeyen bir dikkat çekmek istemeyiz."

Lanet olsun. Casusluk yapmaya alışık değildi ve sol kulağında taşıdığı küçük vericiyi ve GPS takip cihazını görmezden gelmek çok zordu. "Özür dilerim," diye fısıldadı sessizce.

Gideon'un sesi de aynı şekilde gizli bir şekilde cevap verdi. "Endişelenme. Burada değilmişim gibi davran. Ne yapman gerektiğini biliyorsun, değil mi? Fielding'in ofisini bul, bulabildiğin her türlü sağlam bilgiyi ara - giriş kimlikleri, şifreler, takvim randevuları, ne olursa. Sonra sana verdiğim böcekleri dağıt ve oradan defol git."

"Mm-hmm." Carys talimatları biliyordu. Brynne Fielding'in karısıyla el sıkışırken en iyi gülümsemesini takınması gerektiğini de biliyordu.

"Bu mutlu olay için ne kadar güzel bir gece," diyordu Brynne. Carys'i GNC yetkilisi ve eşiyle tanışması için öne çıkardı. "Bay ve Bayan Fielding, size Boston'dan çok sevdiğim bir arkadaşımın kızı olan Carys Fairchild'ı takdim etmek istiyorum."

Carys annesinin kızlık soyadının kullanılması karşısında gözünü bile kırpmadı. İri yarı, orta yaşlı meclis üyesine ve karısına elini uzatarak oyuna devam etti.

"Tanıştığımızı memnun oldum," dedi Bayan Fielding. Dönüp kızlarını, yeni nişanlısını ve Fielding'lerin yetişkin oğlu Simon'ı tanıtmaya devam etti.

Yirmi yaşlarındaki bu içe dönük insan, babasının armut biçimli vücuduna ve seyrelmiş kıvrık kahverengi saçlarına sahipti ama annesinin yumuşak mavi gözlerini taşıyordu. Kalın camlı gözlüklerinin arkasından Carys'e göz kırptı ve başını garip bir şekilde sallayarak onun elini nemli, gevşek bir şekilde kavradı.

Annesi neşeyle, "Carys Boston'dan," diye haber verdi. "Simon gelecek ay orada bir ekonomi seminerinde konuşacak. Belki sana her şeyi anlatır. İster misin, Carys?"

"Elbette," diye cevap verdi, bu ihtimalden şimdiden korkmaya başlamıştı. "Kulağa büyüleyici geliyor."

Gideon'un sessiz kıkırdaması kulağını gıdıklıyordu. "Sorunsuzca halledildi.

Gizli operasyonların cazibesine hoş geldiniz."

"Hmm. Şimdi sen söyle," diye fısıldadı, dudaklarının ince hareketini gizlemek için yüzünü yana çevirdi.

Bryenne, Fielding'lerin henüz birkaç hafta önce taşındıkları evlerini öve öve bitiremedi. "Ne kadar güzel bir mülk. Ve çok da geniş. Üst katta sekiz yatak odası mı var?"

"On," diye yanıtladı Bayan Fielding gülümseyerek. "Neville'in doğu kanadının büyük bir kısmını kaplayan çalışma ve toplantı odalarını saymıyorum bile."

Carys de tepkisini gizledi, Bryenne da doğrudan isabeti gelecekteki sorunlar için bolca yer olduğu konusunda hafif bir alay ile örtbas etti. Kabul sırası sona erdiğinde kadınlar gülüşerek yaklaşan düğün ve balayı için yapılan hazırlıklar hakkında sohbet etmeye başladılar.

Bu arada Carys, kalabalığın arasına karışmak için bu fırsatı değerlendirdi.

Çok sayıda şık giyimli insanın arasından rahatça süzüldü. Yoldan geçen bir garson ona bir flüt şampanya ikram etti, o da gülümseyerek kabul etti ve balo salonunun en ucuna doğru adım adım ama bilinçli bir şekilde ilerlemeye devam etti.

Kalabalığın içine doğru ilerledi ve orkestra vals çalmaya başladığında dans pistine doğru ilerleyen bir avuç çifti izlemek için yavaşladı. Birkaç konukla birlikte gülerek ve konağın sanatına ilgi gösteriyormuş gibi yapmak için orada burada duraklayarak ilerledi.

Kadehini dudaklarına götüren Carys, Gideon'a konumunu mırıldandı. "Evin doğu ucundaki çıkışa doğru gidiyorum. Şansımı görür görmez-"

"Uh . . . Bayan Fairchild?"

Bir erkek sesinin tereddütlü vıraklaması dikkatini keskin bir şekilde çekti. Yüz ifadesini hafif bir şaşkınlıkla düzeltti. "Oh, tekrar merhaba Simon."

"Merhaba." Garip bir sessizliğe gömüldü. Orada durmuş, boğazındaki sıkı papyonun altındaki gömleğinin düğmeli yakasıyla oynuyordu. Sonra elini avuç içi yukarı bakacak şekilde ona doğru uzattı. Kadın kaşlarını çattı, adamın ne istediğinden emin değildi.

"Dans etmek ister misiniz?"

Kulağının içinde Gideon'un kahkahası boğuk ve fazlasıyla eğlenceli geliyordu.

Oh, kahretsin. Ciddi misin? "Ben, um ..." Bir bahane bulmak için etrafına bakındı.

Ama hayır demek için makul bir nedeni yoktu ve Simon'ın yüzü acınacak kadar umut doluydu, onu reddedecek yüreği yoktu. Ayrıca, diğer konukların arasına karışmak için oradaydı. Şansı yaver giderse belki Fielding'in oğlundan işe yarar bir bilgi koparabilirdi.

"Pekâlâ. Sizinle dans etmekten mutluluk duyarım."

Yarısı boşalmış şampanya kadehini yakındaki bir tepsiye bırakarak parmaklarını Simon'ın nemli avucuna yerleştirdi ve onun kendisini dans pistine götürmesine izin verdi.

~ ~ ~

"Boston'daki ringlerde epey ün kazandığınızı duydum," dedi babası, geçidin rutubetli soğuğunda silahlı haydutlarıyla birlikte Rune'un arkasında yürürken. "Yenilmez olduğunuzu duydum. Bir katil."

Rune homurdandı. "Bildiğim her şeyi bana sen öğrettin."

"Evet, söyledim." O ince seste bir gülümseme vardı. "İtiraf edeceğinizi bilmek güzel."

Kalenin eski depo odalarına giden geniş bir virajdan geçerek yollarına devam ettiler. Muhafızlar Rune'u büyük, demir şeritli bir kapının önünde durdurdular. Riordan etraflarından dolandı ve ağır kilide bir anahtar soktu. Anahtarı çevirdi ve omzunun üzerinden Rune'a sırtıtarak baktı.

"Belki de kârınızdan payımı talep etmeliyim, ha, evlat?"

Rune sesini düz tuttu, öfkesi düşük bir kaynamadaydı. "Hiçbir şeyi hak etmiyorsun."

Acı veren bir ölüm dışında, ki onu da vermek için sabırsızlanıyordu.

Riordan'ın yüzü sertleşti ama sonra omuz silkti. "Paraya ihtiyacım yok. Artık o kadar sıradan bir şeyin peşinde değilim. Artık çok daha değerli bir şeyin ticaretini yapıyorum."

Rune alay etti. "Et ve kan mı?"

"Beni memnun ettiğinde, evet. Ama benim tercih ettiğim para birimi güçtür."

Kilit açıldıktan sonra Riordan mandalı çözdü ve eski ahşap kapıyı iterek açtı. Onun başını sallamasıyla muhafızlar Rune'u önlerinden iterek odaya soktular.

İçeride çok sayıda mühürlü varil, nakliye kasası ve büyük çelik kutular saklanıyordu. Riordan birkaç adamına bazılarını açmalarını işaret etti. Bir varilin kapağını dikkatlice açtılar, sonra mühürlü bir ahşap sandığın üstünü kaldırdılar ve içindeki küçük kutulardan birini çıkardılar.

Rune konteynırlara doğru yönlendirildiğinde, varili dolduran tuğla büyüklüğünde ince kırmızı toz paketleri gördü. Büyük sandığın içinde yüzlerce ince cam silindir içeren minderli kutular vardı ve hepsinin ortasında süt mavisi bir ışık parlıyordu. Her tür malzemenin bulunduğu düzinelerce kap vardı. O kadar çoktu ki, büyük depo odasını doldurmuşlardı.

"Dediğim gibi, artık güç ticareti yapıyorum." Riordan gülümseyerek etrafını işaret etti. "Savaş sandığım, Opus Nostrum'un izniyle. Kana susamış vahşilerden oluşan bir ordu kurmaya yetecek kadar narkotiğim ve dünyadaki Irk nüfusunun yarısını yok etmeye yetecek kadar sıvı UV silahım var."

"Sen hastasın," diye tükürdü Rune. "Bunların hiçbirini kullanma şansın olmayacak. Ne sen, ne de Opus."

"Bizi kim durduracak, evlat? Sen mi? Tarikat'taki arkadaşların mı?" Yavaşça başını sallarken kıkırdadı. "Boston'a gönderdiğim gözcüler bana seni o şehirde bulmakla kalmayıp Lucan Thorne'un Tarikatı'ndan savaşçılarla dirsek temasında bulduklarını rapor ettiklerinde yaşadığım şoku bir düşünsene. Söylemeliyim ki, bu beni meraklandırdı."

Rune omuz silkti. "Arena çok çeşitli bir kalabalık çekiyor. Senin de çok iyi bildiğin gibi herkes iyi bir dövüşü sever."

Riordan'ın ifadesi şüpheli olmaktan çok daha karanlıktı. "Tarikat'ın seninle ya da kulüple ne ilgisi var? Sana benim hakkımda sorular soruyor olabilirler mi? Opus Nostrum'un bir parçası olduğumu biliyorlar mı?"

Rune sessizliğini koruyup yüzü ifadesizleşince Riordan'ın soruları daha sabırsız bir tona büründü.

"Peşimden gelmeyi mi planlıyorlar? Geçen gece çok yaklaşmışlardı, neredeyse o aptal avukatım Ivers'ı ele geçireceklerdi. Onun koruduğu bilgileri buldular mı? Ben ve Opus kardeşlerim hakkında ne kadar şey biliyorlar?"

Rune babasının sesindeki panik havasından biraz da olsa zevk almaktan kendini alamadı. Övünmeye o kadar hevesli olduğu gücüne rağmen Fineas Riordan şimdi sanki boynuna bir ilmik geçirildiğini hissediyormuş gibi konuşuyordu. İçten içe, tüm kabadayılığının altında, Riordan çarpık küçük imparatorluğunun başına yıkılabileceğinden endişe ediyordu.

Ve Rune bunun gerçekleşmesi için elinden geleni yapmayı planlıyordu.

Rune kıkırdadı, gerçekten eğlenmişti. "Paranoyanı Tarikat'a sakla. Bilseydim bile sana asla bir şey söylemezdim."

Babası onu dikkatle inceledi. "Hayır... Bilmiyorsun, değil mi? Sana hiçbir şey söylemediler. Benim oğlum olduğunun farkındalar mı?"

Rune alay etti. "Kimse bilmiyor." Ta ki Carys dün gece bunu çok sert bir şekilde öğrenene kadar. "Buradan ayrıldığımda adını gömdüm. Bunun utancını mezara götürmeyi planlıyordum."

Soğuk gözler hakaretle sertleşti. "Dikkatli ol, Aedan. Bunu kolayca ayarlayabileceğimi biliyorsun. Hatta bundan zevk bile alabilirim."

"Sen de annemi öldürmekten zevk aldın mı?" Rune'un sesi kırılıyordu, içinde tutmaya çalıştığı tüm düşmanlıkla doluydu. "O senin kan bağı olan eşindi, Tanrı aşkına. Ona verdiğin her acı kendi damarlarında yankılanırdı."

Babası gülümsedi. "Dediğim gibi, annen büyük bir cezaya dayanabilir. Onu kırmak uzun zaman aldı. Ve evet, her bir darbeyi, her bir deri parçalayıcı kırbacı hissettim. Gerçeği bilmek istersen, onların tadını çıkardım."

Rune'un cevap hırıltısı kendi kulaklarına bile ölümcül geliyordu. Riordan'ın yüzündeki sadist sırıtışı parçalamak için kasları gerildi. Gerginliği fark edilmiş olmalıydı çünkü silahlarını sırtına doğrultmuş iki muhafız şimdi öne doğru ilerleyerek onu her taraftan kuşatmıştı.

"İkinci kaptanım daha az zorluydu," dedi babası, o kadar rahattı ki hava durumundan bahsediyor olabilirdi. "İlgimi çekmeyi bırakır bırakmaz onunla ilişki kestim."

Bu yeni itirafla birlikte Rune'un üzerine ağır bir korku çöktü. Annesinin yerine geçen kişi ya da onu takip eden küçük kız hakkında soru sormaktan kaçınıyordu. Artık bilmek zorundaydı. "Peki ya Kitty? Nerede o?"

Riordan'ın bakışlarında şeytani bir ilgi kıvılcımı parladı. "Ah, o yumuşak kış parçasını hatırlıyorsun, değil mi? Adamlarım ve ben onunla da güzel zamanlar geçirdik. Ama sonra o sinsi küçük sürtük kaçtı ve bir daha geri dönmedi. Ölmüş de olabilir, umurumda değil. Zaten tamamen tükenmişti."

Bu iğrenç cevabın ima ettiği tüm dehşeti düşündüğünde Rune'un içinde öfke kaynadı. "O masum bir çocuktı, seni sadist domuz."

Artık öfkesini kontrol edemiyordu. İçinden bir kükreme halinde patladı.

Tarikat için Riordan'ı kurtarmayı siktir et. Opus Nostrum'la ilgili istihbarat ihtiyacını siktir et. Bu canavarı şimdi yok etmesi gerekiyordu ve bu süreçte ölmesine neden olacaksa, öyle olsun.

Rune hamle yaptı. Daha harekete geçmeden, ateşlenen bir silahın sesini duydu. Keskin bir şey ensesine saplandı. Birkaç şey.

Mermi değil. Dart mı?

Ateş damarlarına sızdı ve uzuvlarındaki hissi anında yok etti. Hızla yere düştü. Vücudu zeminin sert kayrak taşına çarptığında, büyük bir sakinleştirici aldığını fark etti. Kasları çalışmayı durdurdu. Orada felçli bir şekilde yatıyordu, görüşü bulanıklaşmaya başlamıştı.

Riordan'ın botlarının yüzüne alaycı bir şekilde yaklaştığını gördü.

Rune'un karanlığın üzerine çökmesinden önce duyduğu son şey babasının tınısız sesiydi. "Onu buradan götürün. Ben onunla ne yapacağıma karar verene kadar onu çukura atın."

BÖLÜM 32

Carys'in Simon Fielding'den edindiği tek bilgi, babasının faaliyetleri ya da meslektaşları hakkında hiçbir şey bilmediğiydi. Ancak genç Fielding'in biflasyon ve mali çarpanlar hakkındaki bilgisi sonsuz gibi görünüyordu.

Carys'in sonunda ondan kurtulmayı başarması için üç vals yapması gerekmişti. Şampanyanın başına vurduğunu ve biraz temiz havaya ihtiyacı olduğunu söyleyerek özür dileyen Carys, Simon'ın kendisine dışarı kadar eşlik etme teklifini reddetmiş ve bunun yerine kendi başına dışarı çıkmıştı.

"Hiç susmayacak sandım," diye fısıldadı vericinin diğer ucundaki Gideon'a.

"Ben de öyle. Şimdi neredesin?"

"Simon'ın balo salonuna geri döndüğünü gördüm, o yüzden içeri giriyorum." Eve farklı bir çift Fransız kapısından tekrar girdi ve resepsiyonun gürültüsünden birkaç metre uzakta, koridorun sessiz, loş bir bölümünde ortaya çıktı. "Tamam, şimdi gizleniyorum."

Etrafındaki gölgeleri toplayan Carys, grubun geri kalanından uzaklaşarak koridorun arka tarafındaki personel merdivenlerine yöneldi.

"Fielding'in çalışma odasının bulunduğu ikinci kata çıkıyorum," diye fısıldadı Gideon'a.

"Önümde hareket halindeyken sinyalinizi aldım," diye onayladı.

Etrafta onu görecekt ya da duyacak kimse olmadığından, Tarikat'la ilgili bir görev güncellemesi yapma ihtiyacına karşı koyamadı. "Savaşçıların inmesine ne kadar var?"

"Hâlâ yoldalar, ancak yaklaşık dört saat sonra Dublin'de botları yere indirmiş ve tekerlekleri harekete geçirmiş olacaklar."

Bu haberin kendisini daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettirdiğini bilmiyordu. Brynne'la birlikte o sabah Washington'dan ayrıldıklarından beri kaygı içindeydi. Tarikat hazırlanıyordu ve ondan birkaç saat sonra yola çıkmayı planlıyordu ve haber beklemek dayanılmazdı. "Keşke bu gece burada olmak yerine onlarla birlikte olabilseydim. Onu görmem gerek. Rune için orada olmalıyım."

"Dinle, kimse bu işin onun için kötü bitmesini istemiyor," dedi Gideon. "Baban bile."

"Umarım haklısındır." İlerideki geçidin köşesinden, yumuşak yün halılar üzerinde yaklaşan ayak sesleri ve bastırılmış kadın sesleri gelirken nefesini içine çekti. "Kahretsin. Biri geliyor."

Çamaşırhaneye kucak dolusu kullanılmış nevresim taşıyan bir çift hizmetli virajı dönüp yanından geçerken Carys hareketsiz ve sessiz kaldı, kendini duvara yakın tuttu. Onlar gider gitmez Carys doğu kanadına doğru koşmaya başladı.

Uzun çift kapılar geniş kanadı misafir odalarından ve ikinci katın geri kalanından ayırıyordu. Kolları denedi ve kilitli olduklarını gördü. Onları açmak için tek gereken konsantre bir zihinsel komuttu.

Boş, loş odaya giren Carys kapıyı arkasından kapattı, ardından gizlediği gölgelerin düşmesine izin verdi.

"Ben varım," diye Gideon'a tavsiyede bulundu.

Bir avuç duvar apliklerinden gelen ortam ışığı, devasa alanı sıcak bir parıltıyla yıkıyordu. Geniş çalışma odasında bir çalışma masası ve çalışma masası ile yan tarafta bir oturma alanı bulunuyordu. Carys içeriye, büyük şöminenin önünde duran görkemli deri koltukların ve Chesterfield kanepenin yanından geçti.

Diğer odalar ana süitten ayrılıyordu. Bir düzine kişilik sandalyeleri olan bir konferans odası. Yüksek kitaplıkları ve zarif bir okuma köşesi olan büyük bir kütüphane. Hatta pırıl pırıl ekipmanlarla ve duvarlarda tavandan tabana aynalarla dolu bir egzersiz odası.

Carys doğruca meclis üyesinin çalışma alanına yöneldi. Bilgisayarı açıp uyku modundan çıkarırken Gideon'a fısıltıyla, "Masanın üzerinde bir tablet var," dedi. "Lanet olsun. Şifre korumalı."

"Sorun değil," diye yanıtladı Gideon. "Daha sonra girebilirim. Böcekler bu yüzden sende."

Gideon'un kendisine verdiği ince, şeffaf teknoloji şeritlerinden birini almak için pantolonunun cebine uzandı. Arkasını soyarak böceği Fielding'in tabletinin alt tarafına yapıştırdı. Uygulandıktan sonra, gizli aygıt metal kasanın içinde neredeyse kayboldu.

"Tamamdır," dedi. "Şimdi kağıt dosyaları kontrol ediyorum."

Zihinsel olarak çekmecenin kilidini açtı ve içindeki dosya ve klasörleri karıştırmaya başladı. "Burada bazı GNC sözleşmeleri, üç aylık toplantı tutanakları, komite üyelik listeleri görüyorum ..."

Belgelerde isimler, atama referansları, yani meclis üyesinin faaliyetlerini ve ilgi alanlarını tespit etmede Tarikat'a yardımcı olabilecek her şeyi tararken sesi kesildi. Yolsuzluk kokusu yayabilecek herhangi bir ilişkiden bahsetmeye bile gerek yoktu.

Sayfaları hafızasına kaydederken Gideon'un sesi kulağına çalındı. "Elini çabuk tutsan iyi olur, Carys. O böceklerin geri kalanını da almamız gerek.

o s  itteki diğ  er odalara yerleştirilmiş. İşi sağlama almak i in birka  dakikadan fazla ortalıkta g  r  nmemelisiniz."

"Tamam." Dosya   ekmecesini kapattı ve g  revinin geri kalanını tamamlamak i in acele etti.   oğunu toplantı odalarına ve diğ  er antre odalarına yerleştirdikten sonra egzersiz odasına girdi. "Sadece bir b  cek kaldı. Koşu bandında mı yoksa kayak sim  lat  r  nde mi istersiniz? Fielding'in ikisinde de fazla hareket edeceğini sanmıyorum."

Gideon kıkırdadı. "Se  bakalım."

En   ok işine yarayabilecek bir şey aradı. İnsan erkeğin odadaysa yakınında tutabileceği bir şey. "Televizyon kumandasına ne dersin?"

"M  kemm  l," dedi Gideon. "Yapış ve oradan defol git."

K    k kumandayı ters   evirdi ve b  ceği tam uyguluyordu ki g  z  ne tuhaf bir şey takıldı. Durdu ve uzaktan kumandadan gelen k    k kırmızı ışığın arka duvardaki aynalı panellerden birine yansımасыnı izledi.

Ama tam olarak yansıtmıyordu.

Hayır, doğrudan camın i inden ateş ediyor gibiydi. "Huh. Bu garip."

"Konuş benimle, Carys. Neler oluyor?"

"Emin değilim," diye mırıldandı, kumandayı yere bırakıp daha yakından bakmak i in y  r  d  . "Sanırım camın arkasında bir şey var..."

Uzandı ve panelin kenarlarını yokladı. Parmak u ları sağ taraftaki k    k bir   ıkıntıyı sıyırdı; bir d  ğme. D  ğmeye bastı ve ayna a ıldı.

"Aman Tanrım. Arkada bir oda daha var."

  ok b  y  k bir oda değil. Dışarıdaki s  itin geniş, g  sterişli odalarına hi  benzemiyordu. Burası daha   ok derin, gizli bir oyuktu.

Karanlığa bakınca, i inde b  y  k bir monit  r   olan bir bilgisayar iş istasyonunun bulunduğu basit bir masa g  rd  . Eğer Neville Fielding'in sırları varsa, onları bulacakları yer burasıydı.

"Ben i eri giriyorum." Eşikten adımını attı.

"Carys, Tanrı aşkına, biraz dikkatli ol-"

"Gideon?" diye fısıldadı i eriye doğru ilerlerken. "Gideon, orada mısın?"

Kahretsin. Sadece sessizlik cevap verdi. Sinyalleri kesilmiş olmalı, diye tahmin etti, etrafını saran ses ge irmez duvarlara ve tavana bakarak.

Masaya doğru ilerledi. Üzerindeki bilgisayarın gücü kesilmişti ama hâlâ sıcaktı. Yanında bir tür iletişim sistemi vardı.

Fielding bunu ne için kullanıyordu? Sadece onun on katı servete sahip bir adamın karşılayabileceği bir evde, gizli bir kapının ardına saklanmış bu gizli iş istasyonunda kiminle konuşuyordu?

Elbette tek bir cevap vardı. Tek bir açıklama.

Opus Nostrum.

Lanet olsun. Geri dönüp başka bir yere yerleştirdiği böceklerden birini almaya çalışması gerekiyordu. Tarikat'ın izlemesi gereken oda burasıydı.

Arkasını döndü ve aceleyle gizli kapıya doğru koşmaya başladı.

"Gideon," diye fısıldadı. "Beni duyabiliyor musun?"

Kulağındaki verici hâlâ tamamen sessizdi.

Ve onu saran sessizlikte, hislerinde tuhaf bir karıncalanma hissetti.

Yalnız değildi.

Şimdi yanında biri vardı.

Etrafındaki gölgeleri toplamaya başladı ama artık çok geçti. Tehlikenin farkına varır varmaz, egzersiz odasına açılan kapıyı kapatan bir Breed erkeğinin iri bedeni ve tehditkâr duruşuyla yüz yüze geldi.

Oh, Tanrım. Bu *oydu*.

La Notte'de ortaya çıkan Riordan'ın haydutlarının lideri.

Şimdi, özel dikim bir takım elbise giymiş ve parlak ipek bir kravat takmıştı; ağzının tehditkâr kıvrımı ve bakışlarının ölümcül soğukluğu dışında her şeyiyle bir beyefendi gibi görünüyordu.

"Ne sürpriz ama," diye mırıldandı. "Boston'dan gelen Breedmate sürtüğü."

Carys, yüzündeki kan çekilirken bile zorlukla yutkundu. Ölümcül erkeğin dondurucu bakışları altında Irk içgüdülerini dizginlemek zorundaydı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, söylemeyi düşünebildiği tek şey buydu.

"Bence daha iyi bir soru, burada ne yapıyorsun? Ait olmadığın yerlere burnunu sokuyorsun." Uzandı ve vericiyi kulağından kaptı, o kadar hızlı hareket ediyordu ki Breed duyuları bile onu zorlukla takip edebiliyordu. Küçük cihaz sıkılı yumruğunun içinde kayboldu. "Sen

Tehlikeli bir işe bulaştın canım. Dikkatsiz bir kız yanlış kişilerle karşılaşırca öldürülebilir."

Carys korkacak kadar zekiydi ama o anda kendisi için endişelenemezdi. Hele ki bu piç kurusu sevdiği adamı kaçırmışken. Çenesini yukarı kaldırdı. "Rune nerede? Sen ve Fineas Riordan ona ne yaptınız?"

Sırıttı, dişleri yarı karanlıkta parlıyordu. "Eğer onu tekrar canlı görmek istiyorsan -eğer bu evden o güzel boğazın bozulmadan çıkmak istiyorsan- şimdi benimle geleceksin."

BÖLÜM 33

Brynne gülümsedi ve başını salladı, insan JUSTIS meslektaşlarından biri onu ve partiye katılan diğer birkaç kişiyi İskoçya'daki son golf tatilinin uzun soluklu bir anlatımıyla eğlendirirken yarı dinlemiyordu bile. Elindeki sıcak, el değmemiş şampanya kadehini tutan Brynne, Carys'den bir iz var mı diye etrafı taradı.

Onu son gördüğünden bu yana bir saatten fazla zaman geçmişti.

Brynne onun Simon Fielding'in yanından sıvışıp tek başına dışarı kaçışını izlemişti. Carys balo salonuna dönmeyince, Brynne onun keşif görevine üst kattaki meclis üyesinin odasında başladığını düşünmüştü.

Ama o sırada gölgeler arasında kaybolmuş olsa bile, Carys'in işini bitirmesi çok uzun sürüyordu. Bu yokluk Brynne'ı şimdi biraz daha fazla geriyordu.

Ve her geçen dakika, bir şeylerin yanlış gittiği hissinden kurtulamıyordu.

"Bana izin verir misiniz lütfen?" diye mırıldandı iş arkadaşlarına. "Şimdi hızlı bir telefon görüşmesi yapmam gerektiğini hatırladım."

Bardağını yanından geçen bir sunucunun tepsisine bıraktı ve telefon gelen bir aramayla çaldığında Tarikat'ın merkeziyle iletişime geçmek için iletişim birimini eline almıştı bile. Telefonu açar açmaz Gideon'un derin sesi duyuldu.

"Brynne, Carys seninle mi?"

"Hayır." Ve bunu sormak zorunda kalması nabzının daha da hızlı atmasına neden oldu. Sessiz bir köşeye çekildi ve fısıltının biraz üzerinde konuştu. "Onu bir süredir görmüyorum. Verici aracılığıyla onunla iletişim kurmuyor musun?"

"Yaklaşık bir saat önce, Fielding'in odasındayken bağlantıyı kaybettim. GPS sinyali hala binadan bildiriyor, ancak henüz sesi yeniden kuramadım."

"Burada olduğuna emin misiniz? Bunca zamandır onu arıyorum ama balo salonuna ya da diğer resepsiyon alanlarına geri dönmedi."

"Ben de bu yüzden aradım," dedi Gideon. "Benim de içimde iyi bir his yok. Onunla ilgili görüntülere sahip olduğumuzu teyit etmek için hızlı bir arama yapmanızı umuyordum."

"Elbette." Brynne çoktan yürümeye başlamıştı.

"İletişim cihazınızın GPS sinyali şu anda önümde," dedi ona. "Carys'in sinyali sizinkinin güneyinde ve iyi bir hızla ilerliyor."

Brynne hızını artırdı, rahat ama hızlı yürümeye çalışıyordu. Parti davetlilerinden oluşan kalabalığın arasından sıyrılarak Gideon'un onu gönderdiği yöne doğru ilerledi.

"Sanırım mutfaklar bu tarafta," dedi ona, ana resepsiyon salonunun arka tarafındaki uzun, açık kapılara yaklaşarak. Gecenin büyük bölümünde bu kapılardan yiyecek ve içecek tepsileriyle geçen düzinelerce smokinli garson görmüştü.

Aceyleyle ilerlerken, kalabalığın içinden biri ona seslendi ve el salladı. Amirinin Breedmate'i gülümseyerek dikkatini çekmeye çalışıyordu. Brynne kadına özür dileyen bir bakış attı ve sanki yarıda kesilemeyecek bir görüşme yapıyormuş gibi telefonunu işaret etti. Ki bu kesinlikle doğruyd.

"Carys şimdi köşeyi döndü," diye öğüt verdi Gideon. "Senden uzaklaşıyor, Brynne."

"Kahretsin." ıkan garsonlardan birinin arkasındaki uzun kapıdan içeri daldı. Kıvrımlı koridoru takip etti ve bu koridor onu kalabalık mutfakların gürültüsüne bıraktı. Yemek servisi yapanlar ve garsonlar her yerdeydi, ellerinde tepsilerle bir oraya bir buraya koşuşturuyorlardı. "Yaklaşıyor muyum?"

"Evet, şu anda neredeyse onun tepesinde. Tam önünde olmalıydı, iki metre bile uzakta değil. Artık hareket etmiyor."

Brynne kaşlarını çatarak durduğu yerde döndü. Yanında aşçılar ve mutfak personeli dışında kimse yoktu.

"Gideon, yanılıyor olmalısın. O burada olamaz. Ben ..."

Brynne'in bakışları kısa süre önce mutfağa geri getirildiği anlaşılan bir servis tepsisine takılınca kelimeler dilinde kurudu. Kullanılmış bardaklar ve kirli çarşaflar tepsinin üzerinde yığılmıştı. Ve orada başka bir şey daha vardı.

"Aman Tanrım." Brynne'in midesi bulandı.

Beyaz peetelerden birinin kıvrımları arasından küçük bir kablo ve kulaklık ıktı.

"Gideon, o bulundu. Carys gitmiş. Biri onu kaçırdı."

~ ~ ~

Fineas Riordan'ın Darkhaven'ı, tam da bir canavara ev sahipliği yapacak türden bir yere benzeyen eski, sarp bir taş kaleydi.

Carys, kendisini esir alan Riordan'ın kardeşinin onu özel bir jetle Londra'dan alıp Dublin'in birkaç mil dışına götüren şoförlü bir arabanın arka koltuğuna bırakmasından sonra ne beklediğini bilmiyordu. Ama yasak kaleye yaklaştıkça, Rune'un tarif ettiği vahşi koşullar altında bu yerde büyüyen çocuk için kalbi kanıyordu.

Sevdiği adam için daha da çok acı çekiyordu ve sadece Riordan'ın kardeşinin Rune'un hâlâ hayatta olduğunu ima ederken yalan söylememiş olması için dua edebilirdi. Hâlâ buradan sağ salim ayrılıp ait olduğu yere, Boston'a dönebileceğine dair bir umut vardı.

Carys'i kendisini esir alan kişinin oyununu oynamaya ve aslında sadece bir Irkdaşmış gibi davranmaya ikna eden de işte bu zayıf umuttu. İçindeki Breed olan her şey saldırganlık ve kaynayan nefretle titreşiyordu. Fielding'in evinin arka tarafında uysalca yürümek ve Riordan'ın kardeşinin üzerine atlayıp boğazını parçalamak için duyduğu güçlü dürtüye karşı koymak neredeyse imkansızdı.

İtiraf etmeliydi ki, belinde taşıdığı kılıflı yarı otomatik tabanca da onu kontrol altında tutmaya yardımcı oluyordu.

Araçtan indiklerinde silahı ona doğrulttu ve kolundan tuttu. Kaburgalarına saplanan tabancanın burnu, çakıllı yoldan geçip kalenin ana girişine götürülürken soğukkanlılığını koruması için sürekli bir hatırlatıcıydı.

Carys kalenin kalbinden yerin en az bir kat altına inen taş merdivenlerden aşağı indirildi. O kadar aşağıdaydı ki, kalenin derinliklerinden gelen ölümcül savaş sesleri ve tüyler ürpertici, hayvani kükremeler en alt basamağa yaklaşıp kadar duyulmamıştı.

Artık kulaklarını korkunç sesler dolduruyordu. Kendisini esir alan kişiyle koridorda yürürken her adımı dehşet içinde sonsuzmuş gibi geliyordu. İleride, diğer iki Cins erkek aşağıdaki açık bir odanın üzerinde asılı duran bir podyumda bekliyordu. İçlerinden biri, elinde iğrenç görünümlü bir saldırı tüfeği tutan iri yarı bir muhafızdı. Diğerisi ise sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi öne doğru eğilmiş, dirseklerini rahatça podyumun korkuluklarına dayamıştı.

İkinci erkeğin kim olduğunu tahmin etmesine gerek yoktu.

Fineas Riordan kardeşiyle aynı keskin yüz hatlarını ve siyah saçları paylaşıyordu. Aynı soğuk gözler ve ince, acımasız ağız. Kıza bakarken

yaklaştı, dili yavaşça, kasıtlı olarak dudaklarını ıslatmak için dışarı kayd.

"Gel," diye seslendi. "Ennis, en iyi kısmı kaçırmadan önce onu buraya getir."

Geniş podyuma adımını attığında içini hastalıklı bir his kemirdi. Fineas Riordan'ı gördüğünde kim olduğunu tahmin etmesine gerek olmadığı gibi, aşağıda, göğüs göğüse, acımasız dövüş seslerinin yükseldiği yerde ne olduğunu tahmin etmesine de gerek yoktu.

Carys parmaklıkların üzerinden baktı ... tam zamanında Rune'un aşağıdaki çukurda rakibine doğru hamle yaptığını gördü. Babasının onu çocukken dövüşmeye zorladığı çukur.

Ölüm maçları, tıpkı şu anda gözlerinin önünde gerçekleşmekte olan gibi. Rune mevcut tehdidiyle uğraşırken diğer iki Irk erkeğinin parçalanmış, kanlı bedenleri yerde yatıyordu.

Tanrım, Rune.

"Olağanüstü bir dayanıklılığı var," dedi Riordan kayıtsızca. "Kaç saattir orada olduğunu unuttum. Her zaman yorulmak bilmeyen bir piçti."

Rune tamamen dönüşmüştü, dişleri parlıyor ve gözleri kehribar ateşiyle alev alev yanıyordu. Üzerinde sadece bir gece önce Boston'da giydiği pantolon vardı ama şimdi o da kirli ve yırtıktı. *Dermaglifleri* öfke ve saldırganlığın koyu renkleriyle parlıyor, sırtının ve göğsünün terden ıslanmış, morarmış ve parçalanmış etinde kaynıyordu.

Yine de Rune ne kadar tehlikeli görünüyorsa, rakibi daha da tehlikeli görünüyordu. İri erkek vahşi gözlü ve vahşiydi. Şiddetten delirmişti. Dişlerinden tükürük damlıyordu ve *glifleri* öfke dolu renklerle öylesine doymuştu ki yağlı ve siyah görünüyorlardı.

Rune şimdi hırlayan, çılgın rakibini kafasından kilitlemişti. Büyük avuçlarından biri çırpınan vampirin kafatasını kavrarırken, Rune erkeğin boynunu bükülmüş kolunun kaslı V kısmıyla tutuyordu. Devasa pazuları esnerken aynı anda diğer erkeğin başını geriye doğru çekti.

Kemik ve tendonlar çatırdayarak anında koptu. Rune cesedi bıraktı ve çıplak ayakları üzerinde geri döndü.

Tanrım... çok hırpalanmış ve bitkin görünüyordu. Nefesi kesilmişti, her güçlü kasında yorgunluk vardı.

Başını kaldırıp podyuma baktı ve alev alev yanan kehribar rengi bakışları onun üzerinde parladı.

Onu gördüğünde çıkardığı kükreme taş duvarları ve yukarıdaki kirişleri sarstı.

Carys'in eli ağzına gitti, gözleri yaşardı. "Rune!"

"Carys? Hayır!" Öfkeli gözlerle babasına baktı. "Onu nasıl aldın? Lanet olsun, bırak onu!"

Ennis Riordan, Rune'un babasına yan gözle bakarken kıkırdadı. "Boston'da gördüğümüz kaltağın oğlumuz Aedan'la yatmaktan daha fazlası olduğunu söylemiştim."

"Belli ki inanmamızı istediğinden daha fazlası var. Ama bu gece Fielding'in evinde ne işi vardı?"

"Şu ana kadar bana hiçbir şey söylemedi. Önce onu görmek istediğini söyledi." Ona sırtıttı. "Sanırım şimdi onu konuşmaya ikna edebiliriz."

"Bırak onu," diye homurdandı Rune çukurun içinden. Alçak sesle lanet okudu. "Ona zarar verme. Seni hasta pislik!"

Babasının kaşları kalktı. "Daha hasta görmedin. Seninle işimiz bittiğinde mi, evlat? Oh, onunla ne kadar eğleneceğiz."

Ve sonra, her şey çok hızlı oldu.

Riordan muhafızına baktı. Bunun üzerine erkek uzanıp podyumun sonundaki taş duvara monte edilmiş bir kolu çekti. Aşağıda, dövüş çukurunun duvarına inşa edilmiş demir ızgaralı portallardan biri açılmaya başladı.

Bir başka yabani cins erkek, gladyatör arenasında serbest bırakılmış bir aslan gibi ortaya fırladı. Bir öncekinden daha iri olan devasa vücudu dövüş için taze ve izsizdi. Ve tıpkı diğeri gibi, akli başında olamayacak kadar dengesiz görünüyordu. Kana susamış ve acımasız bir şekilde Rune'un etrafında dönüyor, saldırmaya hazırlanıyordu.

"Şimdi bunu daha ilginç hale getirelim." Riordan kardeşine başıyla onay verdi.

Diğeri erkek bir anda tabancasını çekti ve Rune'u omzundan vurdu.

Carys çığlık attı.

Ses tiz ve acılı bir şekilde başladı, ancak hızla güçlü ve uhrevi bir şeye dönüştü. Kadından Irk dışisine dönüşümü ani ve durdurulamazdı.

Dişlerini bir anda diş etlerinden dışarı fırlattı. Irk doğası devreye girdiğinde görüşü kıpkırmızı oldu ve gözbebekleri kehribar rengi irislerinin içindeki dikey yarıklara doğru daraldı. Riordan'ın kardeşine doğru sıçradı ve onu yakaladı. Vücudu kardeşine çarparak onu ayaklarından kaldırdı.

İleriye doğru muazzam ivmesi ikisini de havaya uçurdu.

"Lanet olsun!" Rune'un babası bir lanetle gardını alıp geri sıçradı. Kardeşi Carys'in pençesinde dehşet içinde çığlık attı, gözleri kocaman açılmıştı.

Carys'in nedenini anlaması bir saniyeden az sürdü. Podyumun korkuluklarını aşıp açık havaya çıktıklarında, sanki bir şeye çarpmışlar gibi kıvılcımlar patladı.

Işık patlaması kör ediciydi, binlerce güneşin patlaması gibi görüşünü dolduruyordu.

Sonra burun delikleri yanan deri ve saçın dumanlı kokusuyla doldu.

Ne oluyor be?

Yumruklarında sıkıca tuttuğu Breed erkeği gitmişti. Parmaklarında parçalanmıştı.

Birdenbire artık hiçbir şey tutamıyordu. Ennis Riordan'ın bedeninin külleri, dövüş çukurunun zeminine düşerken kar taneleri gibi etrafına yağdı.

BÖLÜM 34

Nova'nın Riordan'ın kalesiyle ilgili çizimleri, Tarikat'ın özel jetinin arka tarafındaki bir çalışma masasının üzerinde duruyordu. Chase ve diğer savaşçılar son bir saattir diyagramların etrafında toplanmış, giriş noktalarını gözden geçiriyor ve olası sızma planları üzerinde çalışıyorlardı.

Çizimlerdeki kapalı odaları ve sınırlı çıkışları düşünürken parmaklarını masaya vurdu. "İçeri girdiğimizde kaç muhafızla karşılaşacağız?"

"Birkaç düzine olabilir," dedi Lucan. "Gideon'un mekanda topladığı güvenlik kamerası görüntülerine dayanarak sadece tahmin yürütebiliriz."

Dante sırttı. "Kahretsin. Bundan çok daha fazla sayıda haydut yuvasını ortadan kaldırdık."

Chase ve Tarikat'ın diğer uzun süreli üyeleri bu hatırlatma karşısında kıkırdadılar. Yirmi yıl önce, Boston'daki orijinal yerleşkede hep birlikte çalıştıklarında, bunun gibi görevler sıradan şeylerdi. Artık ortak bir devriyede bir araya gelmeleri pek sık olmuyordu ama hâlâ paylaştıkları sıkı kardeşliğin eski ritmine geri dönmek her zaman kolaydı.

Rio Mathias'a baktı, sol yanağındaki yara izlerini geren bir gülümseme vardı yüzünde. "Bu gece bu pisliklere ne tür bir parti hediyesi götüreceğiz?"

"Ekibim Dublin'de bizi bekleyen ekstra silah ve mühimmata sahip olacak. Ayrıca içeri girerken ya da çıkarken patlatmamız gerekirse diye patlayıcı da getiriyorlar."

Kade kurt gibi sırttı. "Elleri gösterin. Benden başka kim havai fişeklerle oynamak ister?"

Nathan hariç, Boston'dan gelen ekibin hepsi Aric'le birlikte ellerini kaldırdı. Sonra Dante ve Brock da onlara katıldı.

Şakalar ve kıkırdamalar masayı dolaşırken Lucan'ın iletişim ünitesi gelen bir aramayla çaldı. Tartışma devam ederken çağrıya cevap vermek için ayrıldı.

"İndiğimizde güneş doğmak üzere olacak," dedi Hunter. "Riordan peşinde olduğumuzu tahmin etse bile, güpegündüz tam ölçekli bir saldırıya hazırlıklı olacağından şüpheliyim."

Chase başını salladı. "Ve bu cephede korunacağız. Mathias'ın araçları ışığı engelleyen camlarla donatıldı ve Riordan'ın kapılarına tam UV taktik teçhizatı giyerek saldıracağız."

"Peki ya kadınlar ya da küçük çocuklar?" Tegan sordu. Bir zamanlar Tarikat'ın en soğuk üyesiiken, bir eşe ve kendi yetişkin oğluna sahip olmak ölümcül erkeğe yeni ve koruyucu bir boyut katmıştı. "İçeri girdiğimizde sivilleri taramamız gerekecek mi?"

Mathias başını salladı. "Endişe edilecek bir şey değil. Riordan yıllardır çiftleşmedi. Ne yazık ki, Irkdaşlarının gizemli koşullar altında ölmek gibi sağlıklı bir alışkanlığı var gibi görünüyor. Bir erkek kardeşi var, Ennis, ünü neredeyse onun kadar iğrenç." Mathias boğazını temizledi. "Tabii bir de Riordan'ın oğlu meselesi var."

Chase bu hatırlatma karşısında homurdandı. Carys'in sevdiği erkeğe karşı potansiyel olarak savaşa girme gibi hassas bir konuyu unutacak değildi. Tavia ona hem kendisinin hem de kızlarının, Riordan'ın oğlunu mümkünse kurtarmak için elinden geleni yapmasını beklediklerini vurgulamıştı.

Söz vermişti. Ama kalenin içinde işler kötüye giderse erkeğin çapraz ateşte kalmayacağını garanti edemezdi.

Bu acımasız düşünceler içindeyken Lucan'ın belirgin bir sessizliğe büründüğünü, hâlâ uçağın kabininin diğer tarafındaki telefon görüşmesine devam ettiğini neredeyse fark etmemişti. Ama artık diğer herkes de konuşmayı bırakmıştı.

Lucan'ın ağırbaşlı ifadesi ve sessizliği, avazı çıktığı kadar bağırarak küfürler savurmasından daha fazla dikkat çekiyordu.

Telefonu kapattı ve ciddi gözleri Chase'e kilitlenmiş halde ona doğru yürüdü. "Neler oluyor, Lucan?"

"Ben Carys." O kadar ciddi söylenen iki kelime odanın tüm havasını emmiş gibiydi. "Londra'daki partide kayboldu."

"Kayıp mı oldu?"

Chase damarlarının donduğunu hissetti. Onunla aynı masada oturan Aric, inançsızlık ve endişe dolu bir haykırıyla patladı.

"Ne demek kayboldu?" Chase mırıldandı. "Ne kadar zamandır? Nereye gitmiş olabilir? Tanrı aşkına, şu anda onu aramak için evin altını üstüne getirdiğimizi söyle bana."

"Brynne evi aradı. Gideon Carys'in GPS sinyalinin yerinde ve aktif halde buldu ama kulaklığını bulduklarında ..." Lucan başını salladı. "Görünüşe göre bir saatten fazla bir süredir yokmuş."

"Biri onu kaçırdı mı?" Chase cevabı sormadan biliyordu. Kim olduğunu da biliyordu ve kanına yerleşmiş olan buz, kutuplara dönüştü. "Riordan."

Lucan'ın sert bakışları bunu doğruladı. "Gideon'un güvenlik kameralarına yaptığı dinleme Ennis Riordan'la birlikte oraya geldiğini gösteriyor. Orada uzun süre kalmamış."

"O yerde bir saniye bile çok uzun," diye mırıldandı Chase. "Peki Dublin'e inmemize ne kadar kaldı?"

"Birkaç saat. Pilota bu kuşu olabildiğince zorlamasını söyledim bile."

Chase, diğer kadınlarla birlikte karargâhta kalan arkadaşını düşündü. "Tavia'ya haber verildi mi?"

"Gideon bu haberi ona senin vermek isteyeceğini düşündü."

"Evet. O haklı." Chase, Tavia'ya henüz haber verilmediğini bilmeliydi. Aralarındaki kan bağı sayesinde onun acısını hissedebilirdi. Tıpkı şu anda onunkini hissettiği gibi. "Bunu benden duyması en iyisi olacak."

Korkunç aramayı yapmak için masadan kalkarken elini oğlunun güçlü omzuna koydu. Carys'in ikizinin neler hissettiğini hayal bile edemiyordu. Kardeşler çocukken birbirlerine çok yakındılar. Son zamanlarda aralarındaki bağda gerginlikler olmuştu ama şimdi düzeliyordu ve sevgileri hiç azalmamıştı.

Aric ona Tavia'nınkiyle aynı yeşil tonda gözlerle baktı. Bakışları sade ve göz kırpmadan bakıyordu. Konuştuğunda derin sesi kararlılıkla sertleşmişti. "Onu geri getireceğiz. O iyi olacak. Ve onu kaçıran o pislikler bunu kanla ödeyecek."

Diğer savaşçılar desteklerini mırıldandılar ama bu güvenceler Chase'i pençesine alan korkuyu dindirmeye yetmedi. Ona ulaşmaktan yüzlerce mil ve çok fazla saat uzakta olduğunu fark ederek hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti.

Carys'in güçlü olduğunu biliyordu. Tanrı onun inatçı olduğunu biliyordu. Kızı hiçbir kavgadan geri adım atmamıştı ama böyle bir şeyle hiç sınanmamıştı.

Fineas Riordan'ın uğraştığı söylenen türden bir kötülükle hiç karşılaşmamıştı ve küçük kızının Riordan gibi bir pislik tarafından alınacağı düşüncesi ona neredeyse katlanılamayacak kadar ağır geliyordu.

Jetin motorları kükrerken ve inişe kadar acı dolu bekleyiş başlarken, Chase umutlarını beklenmedik bir müttefike bağlamıştı.

O ve Tarikat yardım edemeyecek kadar uzaktayken, hayatta kalmak için en iyi şansı Riordan'ın kendi oğlu olabilirdi. Chase'in kabul etmekte isteksiz davrandığı ve kınamakta çok hızlı davrandığı aynı Cins erkek.

Yanıldığının kanıtlanması için hiç bu kadar çok dua etmemişti.

~ ~ ~

"Carys!"

Rune'un paniği damarlarındaki elektrik gibi ona aktı.

Zihni onun UV ışığından zarar görmeyeceğini bilse de, tepesindeki görünmez ağ bir süpernova gibi patladığında kalbi dehşetle çarpmıştı.

Carys'in tamamen sağlam bir şekilde arkasındaki çukurun zeminine düşüşünü izlediğinde rahatlaması da aynı hızla gerçekleşti. Bir kedinin tüm zarafetiyle ayağa kalktı ve hafifçe çömeldiği yerden bir Cins dişinin tüm vahşeti ve gücüyle çıktı.

Ayrılmış dudaklarının ardında dişleri parlıyordu. Parlak mavi gözleri çatırdayan kehribar sıcaklığıyla yutulmuştu. Telaşla onun omzunun üzerinden baktı.

"Rune, dikkat et!"

Bir saniyelik dikkatsizliği ona pahalıya mal oldu. Riordan'ın çukura saldığı uyuşturulmuş vampir saldırma fırsatını yakalamıştı. Rune'a saldırdı ve onu sırt üstü yere düşürdü.

Carys kükredi. Rune'un rakibini yakaladı ve iri adamı sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kopardı. Sonra hırlayan vahşiyi taş duvara doğru gönderdi ve Rune'u ayağa kaldırdı.

Podyumda onların üzerinde, Riordan şok içinde bön bön bakıyordu. "Ne oluyor lan? O lanet olası bir gündüz yürüyüşçüsü!" Çukuru işaret etti ve muhafızına öfkeli bir bakış fırlattı. "Vurun şu kaltağı! Öldürün onu!"

Mermiler hızlı bir yaylım ateşi halinde yağmaya başladı.

Rune kendini Carys'in etrafına atarken bir merminin yanına isabet ettiğini hissetti. Mermi onu ısırdı ama acıyı absorbe etme yeteneğine yaslandı ve ilerlemeye devam etti. Onun elini tuttu ve kalkanı olabilmesi için arkasından sürükledi.

"Podyumun altında," diye bağırdı ve onunla birlikte yetersiz örtüye doğru koştu.

Silah sesleri Riordan ve muhafızlarının tam altına ulaşamıyordu ama sonsuza dek sığınağın altında kalmayı da umut edemezlerdi.

Riordan öfkeyle bağırdı. "Yakala onu, seni aptal!"

Muhafız, Carys'i görüş alanına almaya çalışarak podyumun bir tarafından diğer tarafına koşarken kurşunlar yavaşladı.

Rune onu yakınında tuttu, silahlı adam birkaç el boşa ateş ederken pozisyonlarını ayarladı. Kahretsin, ona sarılmayı, onu öpmeyi o kadar çok istiyordu ki. Ona sarılmak ve gitmesine asla izin vermemek istiyordu. Babasının kötülüğünün ona dokunmasını engelleyemediği için ne kadar üzgün olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. Hepsinden önemlisi, onu ne kadar derinden sevdiğini bilmeye ihtiyacı vardı.

Ama şu anda bunların hiçbirisi için zaman yoktu. Silah sesleri gelmeye devam ediyordu ve Carys'in hayatta kalması onun tek odak noktasıydı.

Rune onun taze yarasının kokusunu aldığı anda anlamıştı. Yüzünü onunkine çevirdi, dönüşmüş gözlerinde alarm kıvılcımları parlıyordu. "Oh, kahretsin. Rune, vuruldun mu?"

"Ben yaşayacağım. Benim için endişelenmeyin."

Ve onun da yaşamasını istiyordu, bu da onu oradan çıkarmanın bir yolunu bulması gerektiği anlamına geliyordu.

Ama şimdi, çukurun karşısında, Rune vampirin şaşkınlığını üzerinden attığını gördü. İri erkek, Carys'in onu fırlattığı yere yayılarak ayağa kalktı. Vahşi gözleri çukurdaki diğer ölümlere bakıyor, avını arıyordu.

Rune, Carys'in önüne geçerek onu korudu. Hırlayan Breed erkeği silah seslerinden korkmadan ilerledi, dişlerinden Riordan'ın ona verdiği güçlü narkotikten pembe renkli tükürük damlıyordu.

Canavarın ona yaklaşmasına izin veremezdi. Bir hırıltıyla Rune ileri atıldı. Büyük vampirin ortasına daldı ve onu çukurun zeminine düşürdü. Yuvarlandılar ve çırpındılar, Rune şaklayan çenelerden ve jilet gibi keskin dişlerden kaçınmaya çalışıyordu.

"Bu tarafa!" Riordan'ın muhafızına bağırması Rune'u Carys'in tekrar harekete geçtiği konusunda uyardı. "Bu sefer kaçmasına izin verme!"

Rune kontrolden çıkmış saldırganıyla boğuşup mücadele ederken, çevresel görüşünde bir hareket parıltısı yakaladı.

Carys çukurun açık zeminini tam bir Breed hızıyla geçerken bir gölge bulanıklığı oluştu, ardından babasının tetikçisi ona kilitlenmeden podyumun altına geri döndü.

Rune ve rakibi yerden kalkıp birbirlerine vurmaya başladılar. Rune'un darbelerinden biri vampirin çenesinin altına saplandı. Erkek birkaç adım geriye sendeledi.

Sonra bir anda, ani ve ölümcül bir kurşun yağmuru geniş göğsünü parçalayınca şiddetle sarsıldı.

Rune başını silah seslerinin geldiği yöne doğru çevirdi.

Vay anasını.

Orada durdu Carys altında ve Podyum, tutma Ennis
Riordan'ın dumanı tüten tabancası elinde.

BÖLÜM 35

Carys, Rune onunla birlikte podyumun yetersiz örtüsü altında durana kadar nefesini bırakmadı.

Oraya vardığında, onun sıcaklığına ve gücüne karşı sarktı, kolları iki yanında gevşekçe sarktı. Duygular onu ele geçirmişti. Hepsinden önemlisi, kollarının onu sardığını ve sesinin kulağına şefkatli sözler mırıldandığını hissettiğinde derin bir rahatlama hissetti.

Hırpalanmış, kan lekeli parmaklarının ucuyla kadının çenesini kaldırdı.

"Carys," diye fısıldadı, derin sesi acil ve çiğdi. Alev alev yanan gözlerinde duygu fırtınası vardı. "Burada, bu yerde görmek istediğim son kişi sendin. Bunu kendim için halletmek istedim ... bizim için."

"Biliyorum." Ona baktı, yüzünün her çizgisinde ve sert açısında azabı görüyordu. "Bu yüzden onlarla gittiğini biliyorum. Senden hiç şüphe etmedim. Bir an bile."

İçinden boğuk bir inilti sızdı. Sonra onu derinden ve şiddetle öptü, sanki ölümün ve katliamın ortasında durmuyorlarmış gibi, başlarının üzerindeki platformda daha fazlasının tünemesi tehdidiyle.

Ama tehdit gerçektir.

Ve Riordan'ın onlarla işi henüz bitmemişti.

"Duygusal birleşmenin canı cehenneme," diye hırladı üstlerinden. "Son savaşçıyı serbest bırakın."

Çukurun çevre giriş kapılarından birinin üzerindeki ağır kapı kalktı ve bir başka yabancı cins erkeği serbest bıraktı.

"Olamaz," diye mırıldandı Carys. Rune'un gevşek tutuşundan kurtuldu. "Bu sefer olmaz."

Arenaya doğru ilerleyen hırıltılı vampire tabancasını doğrulttu. Tetiğe birkaç kez bastı ve ... hiçbir şey olmadı. Sadece içi boş bir *tık tık tık*.

Hiç mermi kalmadı.

"Geride dur," dedi Rune boş silahı yere atarken. Onu arkasına aldı ve bu yeni rakiple yüzleşmeye hazırlandı. "Güvende kalmanı istiyorum Carys. Bana söz ver."

Hayır, ona bu yemini veremezdi. İçindeki tüm Cinsler bu savaşta onunla birlikte mücadele etmek istiyordu. İçindeki dişi olan her şey erkeğinin yanında durmaya kararlıydı - eğer iş o noktaya gelirse, son nefesine kadar.

Riordan podyumda sadistçe kıkırdadı. "İkisinden biri buradan çıkar çıkmaz vurup öldürün," dedi muhafızına. "İkisini de!"

Carys bu komut karşısında hırladı. Ne kadar korkmuş olsa da öfkesi daha güçlüydü. Rune'un bu yeni tehdidi de daha öncekilerle karşılaştığı gibi karşılayacağını biliyordu ama lanet olsun, yeter artık.

Rune ve diğer Cins erkek çarpışmaya başladıkları anda silah sesleri duyuldu. Rakibiyle takla atıp yuvarlanan Rune bir şekilde ani silah seslerinden kaçmayı başarmıştı. Ancak Carys babasının muhafızının hedefini vurmasının an meselesi olduğunu biliyordu.

Onlara bu şansı vermeyecekti.

Carys'in vücudu daha ne yapacağına karar vermeden harekete geçmişti. Ayakkabılarını çıkardı ve çıplak ayaklarının üzerinde geriye doğru ilerleyerek podyumun altından çıktı.

Riordan ve nişancısı Rune'u seyirci platformunun önünden vurmaya çalışmakla meşgulken, ikisi de Rune çoktan üzerlerine gelene kadar onun çukurdan yukarı sıçradığını fark etmedi.

Carys bir saniye bile kaybetmedi. Muhafızı silahıyla birlikte parmaklıklardan aşağı itti. UV bariyeri onu yutmadan önce çılgın atacak zamanı bile olmamıştı.

Riordan'a doğru döndü, dudakları dişlerinin arasından sıyrıldı ve dişleri tısladı. Adamın gözleri şaşkınlıkla yuvarlaklaştı. Sonra da korkak herif ondan kaçtı.

Bir anda podyumdan kayboldu ve kale koridorunun karanlığında gözden kayboldu.

Lanet olsun!

Carys onun peşinden gitmeyi çok istiyordu ama çukurda Rune hâlâ tehlikeli bir mücadeleye kilitlenmişti.

Ve dehşet içinde adamın eskisinden de kötü yaralandığını gördü. Sırtında taze kurşun yaraları vardı. Yine de savaşmaya devam etti. Ölümünden başka hiçbir şey onu yavaşlatamazdı.

Onu terk etmesinin imkanı yoktu. Onu yetiştiren piçi öldürme umuduyla bile.

Carys parmaklığın üzerine tünedi ve sıçrama şansını bekledi. Aşağıdaki mücadele Rune'u ve rakibini menziline soktuğunda, aşağıya sıçradı. Aşağı doğru süzülerek, tam Rune'a hamle yapmak üzereyken diğer erkeğin sırtına düştü.

Darbe onu kadının altında tek dizinin üstüne çökertti ama adam muazzamdı. Kadın ona ne kadar sert vurursa vursun, hafifliği onu yıkmadı. Adam geri çekilerek onu üzerinden atmaya çalıştı. Koca kolları onu tutmaya çalışırken, kadın da adamın yağlı saçlarını tutup başını geriye doğru çekti.

Rune yere düştükten bir saniye sonra bile oradaydı. Vampir çılgınca çırpınıyor, tıslıyor ve öfkeyle hırlıyordu, Rune yumruğunu geri çekti ve bir koçbaşı gibi diğer erkeğin göğüs kafesine doğru gönderdi.

Vampir kaskatı kesildi, şiddetli bir titremeye sarsılırken attığı şok çığlığı kısa kesildi. Sonra ceset bir yığın halinde çukurun zeminine yığıldı, vampirin göğsündeki açık delikten kan akıyordu.

Carys katliamdan uzaklaştı ve kendini Rune'un kollarına attı. "Tanrı'ya şükür, bitti."

Rune ona sarıldı ama vücudundaki her sert kasta gerilim titreşiyordu. Sesi çakıltaşı gibiydi, çığ ve ölümcüldü. "Babam nerede?"

Dönerek boş podyumu işaret etti. "Korumasını parmaklıkların üzerinden ittiğimde o koridordan aşağı koştu."

Rune onu kendisinden uzaklaştırdı, gözlerinde kasvetli bir ifade vardı. "O orospu çocuğu ölene kadar bu iş bitmeyecek. Haydi gel. Bizi bulmaları için takviye göndermeden önce buradan gitmeliyiz."

BÖLÜM 36

Carys yanında koşarken, Rune çukurun zemininden ölü muhafızın saldırı tüfeğini kaptı ve geçitlerden birine yöneldi. Demir bantlı ızgara kapalıydı ama ortasından gelen bir silah sesi kalın ahşabı parçaladı.

Rune omzuyla *bir, iki, üç* kez vurarak geçebilecekleri kadar büyük bir boşluk açtı. Rune onun elini tuttu, sonra Carys'le birlikte çukurun işbirliğine yanaşmayan savaşçıları tutmak için kullanılan diğer taraftaki karanlık ve boş hücreye girdiler.

Çıplak odanın karşısında bir başka demir bantlı kapı bekliyordu ve Carys'le birlikte ateş edip onu da kırdılar. Hücre dar bir tünele açılıyordu, kalenin yeraltı derinliklerinde yılan gibi kıvrılan birçok tünelden birine.

Tavana monte edilmiş titrek, çıplak ampullerden gelen ince sarı ışık yollarını aydınlatıyordu. İdrar ve eski kan kokusu burun deliklerini rahatsız ediyordu ama dar koridor boştu. Nemli kasvet içinde aceleyle ilerleyen Carys ve kendisinin ayak seslerinden başka bir şey duyulmuyordu. Rune çukurdaki çatışma sırasında acısını bastırmaya çalışıyordu ama her adım yeteneğini korumasını daha da zorlaştırıyordu. Acı, sayamayacağı kadar çok yerini dağlıyordu ama onu yavaşlatan acı değildi

Şimdi. Yaraları ona zarar veriyordu.

Yan tarafındaki kurşun yarasına, son kavga sırasında sırtına aldığı üç kurşun da eklenmişti. Nefesi ciğerlerinden ıslak, hırıltılı bir törpüyle çıkıyordu. Her nefes alışında göğsüne bıçak gibi keskin bir ateş saplanıyordu. Alnındaki bir kesikten gözüne kan akıyordu. Ellerini, kollarını ve gövdesini daha fazla kesik ve çürük kaplamıştı.

Hissettiklerine bakılırsa, hâlâ ayakta olması bile bir mucizeydi.

Hayır, mucize değil.

Carys'ti. Podyumda yaptığı cesur hareket hiç şüphesiz onun hayatını kurtarmıştı.

Ve şimdi, vücudundaki her parçalanmış kas ve kırılmış kemik onu geçidin ortasında kış üstü düşürmekle tehdit ederken, Rune'un ona olan aşkı onu ileriye doğru teşvik ediyordu.

Tüm kararlılığına rağmen ayakları yavaşlamaya başlamıştı. Carys onun hızına uymak için yanında yavaşlamıştı. Onu inceledi.

tünelin azıcık ışığı.

Dişleri artık geri çekilmişti ve gözleri mavinin büyüleyici tonuna geri dönmüştü.

Onun parlayan gözlerine ve tamamen uzamış dişlerine baktı. Bakışları, kendisinden saklamayı umduğu travmaya ihanet eden, hâlâ renkten kudurmuş olan *gliflerine* kaydı.

Güzel yüzü, adamın durumunu anladığında endişeyle buruştu. Yüzündeki ciddi ifadeyi yanlış anlamak mümkün değildi. Adamın durumunun kötü olduğunu ve her geçen an daha da kötüye gittiğini biliyordu.

"Bir süre duralım, Rune." Adımları neredeyse durma noktasına gelirken parmakları adamın elini sıkıca kavradı. "Lütfen, dur. Bu tünelin sonunda bizi neyin beklediğini bilmiyoruz ve senin dinlenmeye ihtiyacın var."

"Hayır." Başını sabırsızca salladı. "İlerlemeye devam etmeliyiz. Seni buradan çıkarmalıyım."

Elini çekiştirdi ama kız kıpırdamıyordu. "Beni dinle. Tarikat yolda. Babanın Opus Nostrum'un bir parçası olduğunu biliyorlar. Bu gece onun için geliyorlar. Lucan Thorne, babam, diğer savaşçı komutanların çoğu... bir saat kadar kısa bir süre içinde burada olabilirler."

Rune durdu ve düşündü. Fineas Riordan'ın başına gelebilecek hiçbir şeye sempati duymuyordu ama Tarikat'ın Carys ve ona herhangi bir yardımı olacaksa, şu anda kalenin kapılarını tekmelemeleri gerekiyordu.

"Hareket etmeye devam etmeliyiz," diye ısrar etti.

Tekrar başlamasına izin vermeyerek başını salladı. "Bu şekilde devam edemezsin. Bu şekilde savaşamazsın." Onun hırpalanmış yüzüne dokunmak için uzandı. "Tek yapmamız gereken savaşçılar buraya gelene kadar güvende kalmak. Hareket halindeyken ikimizi de gölgede bırakmam ama saklanacak bir yer bulup Düzen'in buraya gelmesini beklersek bunu yapabilirim."

"Bu çok riskli. Babam ve adamları nerede olduğumuzu merak edip durmayacaklar. Bizi avlayacaklardır. Zaten peşimizde olduklarından hiç şüphem yok. Bu lanet yerin her yarığına ve köşesine ışık tutacaklar ve buradan ilk biz çıkmazsak bizi bulacaklar, Carys."

Riordan ve haydutlarının onu tekrar ele geçirmeleri halinde ona neler yapabileceklerini düşünmek bile istemiyordu.

"Kaleden çıkmanın birkaç arka yolu var," dedi tüfeğini tünelin zeminine dayayarak. Nefes almak için duraklamalarını kullanırken, en iyi kaçış şanslarını planlamaya başlamıştı bile.

Dayanıklılık rezervleri. Şu anda bir ayağı çukurda olabilirdi ama öncelikli hedefi onun güvenliğıydi. Kendi kışını sonra düşünürdü. "Ana kattan geçmemiz gerekecek ama bunu yaptıktan sonra mutfakların arkasındaki araba evinden bir araç çalabiliriz."

Kız babasının evinden uzakta bir yerde güvende olduğunda, tek başına geri dönecek ve o piçin işini bitirecekti. Tarikat'ın bunu kendisi için yapmasını bekleyecek olursa da lanetlenirdi.

Carys'in gözlerindeki ifadeden onun niyetini anladığını anlayabiliyordu. "Onu öldürmeye çalışacaksın. Tek başına mı?" Kadın başını salladı. "Beni bir daha terk etmeyeceksin. Biz birbirimize aitiz."

Nefesinin altında küfretti. "Evet, var aşkım. Ama anlamıyor musun? Geçmişimi mezara koyduğumu bilmeden ilerleyemem artık. Bu sefer sonsuza dek."

"O zaman ben de senin yanında olacağım. Beni artık duvarlarının dışında tutmayacaksın. Beni korumak için değil. Anlamayacağımdan korktuğun için değil. Şu andan itibaren birlikte savaşıcağız." Yumuşak sesi duygusallıkla kırıldı. "Seni seviyorum. Seni en başından beri sevdim, Rune."

"Rune," dedi ve sonra yavaşça başını salladı. Uzandı ve şefkatle onun güzel yüzünü ellerinin arasına aldı. "Sana karşı dürüst değildim. Adım konusunda bile. Sana bundan çok daha fazlasını borçluydum. Hâlâ borçluyum, Carys. Senin hak ettiğin gibi bir adam olacağımı iddia edemem."

Adamın hırpalanmış parmaklarını dudaklarına götürdü ve dayanılmaz bir tatlılıkla öptü. "Ben nazik, iyi ve sadık bir adama aşık oldum. Güçlü, korkusuz ve girdiği her odayı sahiplenen bir adama, ister arena, ister yatak odası ya da MFA'nın gösterişli lobisi olsun."

Öpücüğü adamın kumla kaplı, yırtılmış avuçlarının ortasına doğru ilerledi. "Hayatını acı dağıtarak kazanan ama yine de bana kalbimi sızlatacak kadar şefkatle dokunan bir adama aşık oldum."

Adamın acı dolu bakışlarını tutarken gözlerinde bağlılık parlıyordu. "O adamın adı Rune," dedi. "Onun hakkında bilmem gereken her şeyi biliyorum ve asla isteyeceğim başka bir erkek yok."

"Tanrım, beni alçaltıyorsun. Ve seni seviyorum, Carys. Hem de çok." Carys'in çenesini kaldırıp özlem dolu derin bir öpücükle dudaklarına yapıştığında kelimeler dudaklarında çiğ bir fısıltıya dönüşmüştü.

İçinde pişmanlık da vardı, çünkü onu yalanlarından aklamış ve şu anda birlikte oldukları durum için ondan nefret etmemiş olsa da

henüz tüm gerçeği bilmiyordu. Onun utancının tüm derinliğini bilmiyordu.

Keskin bir iç çekişle öpüşmelerini kesti. "O ölene ve burası sonsuza dek yok olana kadar kendimi affedemem. Korkunç şeyler yaptı. Bana yaptığı her şeyi kastetmiyorum. Artık bunların hiçbirisi benim için önemli değil. Önemli olan incittiği diğer insanlar. Annem. Onun peşinden gelen Breedmate'e. Ve küçük kıza, Kitty'ye. Ona yaptıkları anlatılamaz."

Carys ağırbaşı bir şekilde başını salladı. "Biliyorum. Ama o güçlü biri Rune. Ve elinden gelenin en iyisini yapıyor-" Adamın şaşkınlıkla kaşlarını çatığını görünce gözleri büyüdü. "Aman Tanrım... bilmiyorsun. Elbette bilmiyorsun. Kız kardeşin, Catriona-Kitty. Şu anda Londra'da yaşıyor. Mathias Rowan adında bir Tarikat savaşıyla çiftleşti. Son birkaç gündür Boston'daydılar, ailemin Darkhaven'ında kalıyorlardı."

Duyduklarına inanamıyordu. "Yaşıyor mu? O iyi mi?"

"Evet. Ve o mutlu, Rune. O aşık. Dahası da var. Mathias'tan bir bebek bekliyor."

"Lanet olsun." Yaşadığı şok, yaralarıyla birleşince topukları üzerinde geriye doğru sallanmasına neden oldu. Beyni ayrıntıları anlamaya çalışırken kışını koridorun duvarına yasladı. "Sık sık ona ne olduğunu merak ettim. Öldüğünden endişelendim."

Carys nazikçe başını salladı. "O da senin için endişeleniyor." "Onunla benim hakkımda mı konuştun?"

"Biz arkadaş olduk. Sana karşı ortak bir sevgimiz olduğunu bilmeden önce bile."

Rune yutkundu. Sormaktan korkuyordu ama bilmek zorundaydı. "Onu burada bıraktığım için beni suçluyor mu? Ona neler olduğunu bildiğimi mi düşünüyor?"

"Hayır, seni suçlamıyor." Carys omzunu onun yanındaki duvara yasladı, yakın durarak yüzündeki endişeyi okşadı. "Senin onun acısını bilmene izin vermedi. Tıpkı senin kendi acını ondan sakladığın gibi."

Başını öne eğdi. "Yüce Tanrım. Küçük kız kardeşim yaşıyor. Onu bir daha görebileceğimi hiç düşünmemiştim."

"O zaman buradan gidelim ki bu şansı elde edebilesin. İkimiz de senin ait olduğun yere, eve döndüğünü görmek istiyoruz."

Yuva. Uzun zamandır bu kelimenin anlamını bilmiyordu. Tabii gerçekten bildiyse. Ama şimdi karanlıkta bir fener gibi önünde yanıyor, yolu aydınlatıyordu.

Ve Carys'e baktığında, bu yolun her zaman ona çıkacağını biliyordu. İhtiyacı olan tek yuva oydu.

Alnına bir öpücük kondurdu, sonra parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. "Gidelim aşkım."

Taş duvarın desteğinden uzaklaştı ve kadının keskin nefes alışını onu duraklattı. Ayaklarına bakıyordu. Adamın durduğu yerin altında birikmiş olan koyu renkli kan gölüne.

"Aman Tanrım. Rune. . ."

"Ben iyiyim," dedi ona. Ama Carys onun yalanını anlamıştı. Birlikte geçirdikleri zamanın geri kalanı ister dakikalarla ister yüzyıllarla ölçülsün, Carys'in her zaman gerçeği göreceğini biliyordu. Ve artık saklanmak istemiyordu. "Buradan çıktığımızda iyi olacağım. Eve döndüğümde iyileşebilirim."

"Hayır, Rune. İyileşemezsin. Böyle bir yarayla iyileşemezsin. Hemen şimdi kan almazsan iyileşemezsin." Irk içgüdüleri yerdeki taze kırmızı hücrelere tepki vermeye başlamıştı bile. Gözlerinin mavisinde kehribar rengi bir ışık parlıyordu. Dişlerinin uçları ayırık dudaklarının arkasında parlıyordu. "Beslenmen gerek Rune. Bunu iyileştirebilecek tek şey bağ. Benim kanım."

İnkâr ederek homurdansa bile, içindeki her Breed onun sunduğu şey için acı çekiyordu.

Kalbinde, ruhunda, Carys zaten onun eşiydi. Bunun dışında her şekilde. Ve onunla birlikte olmayı her şeyden çok istiyordu. Ama şimdi değil. Bu şekilde değil.

Öfkeyle kaşlarını çatarak başını salladı. "Hiç kimseyle bağ kurmak istemedim. Sana kadar değil, Carys. Bunun bu cehennem gibi yerde olmasını da hiç istemedim. Benim için endişelenip damarını sunmanı ya da, lanet olsun. . . acıyarak."

"Yaptığımı düşündüğün şey bu mu?" Öfke sesine keskin bir ton verdi. "Seni seviyorum, Rune. Ve eğer şimdi, bu yerde -bu berbat koşullar altında- benden içmek hayatını kurtaracaksa, bunu yapmak için daha iyi bir zaman ya da yer düşünemiyorum."

Acısına ve şüphelerine rağmen alçak sesle kıkırdadı. "Sen inatçı bir kadınsın."

"Aynen öyle. Beni sevdiğini söylemiştin." "Tanrım, evet. Bu dünyadaki her şeyden daha çok."

"O zaman iç, Rune." Ona reddetmesi için bir saniye bile vermedi.

Bileğini kendi ağzına götürerek dişlerini ete geçirdi. İkiz deliklerden kan pompalandı, kırmızı, tatlı ve güçlü.

Koku, babasının ya da Opus Nostrum'un hazırlamayı umabileceği herhangi bir uyuşturucudan daha yoğun bir şekilde duyularına çarptı.

Kadının elini ve ön kolunu kavradı ve başını bileğinin üzerine indirdi. Kadının kanı diline değdiği anda öyle hızlı ve muazzam bir güç dalgası yayıldı ki, adam yumruk yemiş gibi sendeleyerek geri çekildi.

Vay anasını.

Ne bekleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Hiçbir şey onu, ağzını her sert çekişinde boğazından aşağı akan şaşırtıcı sıvı enerji kükremesine hazırlayamazdı. Carys'in gücü ona akıyor, yaralı hücrelerini ve dokularını besliyordu. Onu hiçbir insanın kanının yapmaya yaklaşmadığı şekilde besliyordu.

Ona olan bağı kök saldııkça damarları alevlendi.

İlk tanıştıkları andan itibaren onun olmuştu. Şimdi, sonsuza dek onun olacaktı.

Tek yapması gereken ona ve kendisine, onun hediyesine layık olabileceğini kanıtlamaktı.

37. BÖLÜM

Rune'un ağzı bileğinin üzerine yerleşip damarlarından ilk birkaç nefesi çektiğinde Carys şaşkınlıkla nefesini içine çekti. Onun kendisinden beslendiğini görmek hayal edebileceğinden çok daha samimi, şimdiye kadar deneyimlediği her şeyden çok daha derin bir duygusallıktı.

Çok doğru hissettiriyordu, kanı onu besliyor, ona bağlıyordu. Ve Tanrım, bu erotik de bir şeydi.

Ağzının emişi, dudaklarının ve dilinin her çekişi, kadının çekirdeğinde güçlü bir ısıyı körükledi. Dışarıya, damarlarına ve arterlerine, çatırdayan her sinir ucuna doğru çiçek açtı.

Rune'un koyu renkli başını okşayıp doyasıya içişini izlerken gözleri arzuyla yanıyordu.

Adam sonunda emmeyi bırakıp dilinin bir hareketiyle yaralarını kapattığında inledi.

Uzaklaşıp onun bakışlarıyla buluştuğunda nefes nefese kalmıştı, kendi gözleri de kor gibi parlıyordu.

"Yüce İsa," diye tısladı kalın kalın. Dişleri ölümcül derecede keskindi ve tünelin loş ışığında elmas gibi parlıyordu. "Carys, lanet olsun. Bu ..."

Bunu tarif edebilecek gibi görünmüyordu. Denemek için sabrı da yok gibiydi. Sahiplenici bir hırıltıyla avucunu kızın boynunun arkasına doladı ve sert bir öpücük için onu kendine çekti.

Aşk ve arzu bir orman yangını gibi içinden geçti ve dişlerini onun boynuna gömüp aralarındaki bağı tamamlamamak için elinden gelen her şeyi yaptı.

"Ben de bunu istiyorum," diye mırıldandı onun ağzına karşı. Başını kaldırdı ve ona baktı, sıcak bakışları huşu doluydu. "Seni içimde hissedebiliyorum, aşkım. Seni damarlarımda, tüm duyularımda hissedebiliyorum. Tanrım, Carys... şu anda içimde şimşek kadar parlak ve güçlü bir varlıksın."

Dudaklarını yaladı, kehribar rengi gözleri kadının boğazına kaydı. Sırtışı tamamen erkeksiydi ve o kadar ilkeldi ki, kadının cinsel organını özlemle sıktı. "Seni yatağıma aldığımda bunu tekrar yapmak için sabırsızlanıyorum."

"Ben de yapamam," dedi. "O yüzden buradan siktir olup gidelim." Adam başını salladı. "Evet. Ne kadar erken, o kadar iyi."

Çok sayıdaki kurşun yarası hâlâ kanıyordu. En kısa zamanda tedavi edilmeleri gerekecekti, ancak onun sayesinde rengi şimdiden daha iyiydi.

Kan. Tüneldeki uçuşlarına devam ettiklerinde, onun yenilenmiş bir güç ve dayanıklılıkla hareket ettiğini görmekten daha fazla rahatlayamazdı.

Hayattaydı ve kanı onu bu şekilde tutacaktı. En azından buradan çıktıklarında yardım alabileceği kadar uzun bir süre. Artık önlerinde koca bir gelecek vardı ve bu cehennemin diğer tarafında bekliyordu.

Buradan birlikte çıkacağız. Yapmak zorundayız.

Onunla birlikte karanlığın derinliklerine doğru koşarken bu onun mantrasıydı.

"Burada bizi ana kata çıkaracak eski bir kule merdiveni var," dedi Rune ona, aceleyle ilerlerken omzunun üzerinden ona bakarak. "Şansımız varsa, muhafızlar engellemeyi düşünmeden önce tırmanabiliriz. Sizi yavaşlatmama izin vermeyeceğinize söz verin."

"Hayır," diye cevap verdi, bu düşünceyi düşünmeyi bile reddederek. "Bunu birlikte yapacağız. Ne olursa olsun."

Ona ne söylediğini biliyordu. Normalde, Irk genetikleri sayesinde bir yerden başka bir yere hızla gitmek birkaç saniyeden fazla sürmezdi ama Rune'un yaraları şu anda buna izin vermiyordu. Çok bitkin düşmüştü ve bunu onsuz yapamazdı.

Kule merdivenlerinin girişine ulaştılar. "Bu taraftan, Carys."

Rune onun önünde içeri girdi, dar merdiven boşluğunda silahını dik tutuyordu. Yıpranmış taş basamaklar yukarı doğru sarmal bir şekilde dönüyor, dönüyor, dönüyor, birbiri ardına kör dönüşler yapıyordu.

Şimdi yukarıdan bir yerlerden alçak sesler geliyordu; acil bağırırlar, zemindeki botların ağır vuruşlarıyla birleşiyordu.

"Hazır ol," diye uyardı Rune onu. "Şimdi ana kata geliyoruz." "Tamam. Hadi yapalım şu işi."

Merdiven boşluğundan dışarı açılan kemerli geçide varır varmaz bir çift muhafızın kendilerine doğru geldiğini gördüler.

"İşte oradalar!" diye bağırarak adamlar Rune ve Carys'i gördükleri anda ateş açtılar.

"Geri çekilin!" Silah sesleri başlarının yanındaki taşı kemirirken Rune onu arkasına çekti.

Uçan şarapnel patladı ve Carys'in yanağını ısırdı. Kanın, sol gözünün hemen altından yüzüne doğru ılık bir iz halinde aktığını hissetti.

Rune da gördü. Şimdi, ona olan kan bağı sayesinde, onun acısını da hissedecekti. Öfke gözlerinde alevlendi. Kükreyerek bir spreyle karşılık verdi.

silah sesleri.

"Kaçmalısın," diye hırladı ona. "Muhafızların yanından hızla geç. Ben seni buradan korurum. Gölgeleeri kullan Carys. Mutfaklara ve dışarıdaki at arabası evine ulaşmak için büyük salondan geçmek zorundasın."

Çenesinden damlayan kan izini silkeledi ve ilerleyen muhafızlarla yaylım ateşine devam ederken etrafına baktı. "Sensiz bir yere gitmiyorum."

"Sadece bir silahımız var, Carys. İkimiz de bu iki adamı geçmeyi umamayız. Her an daha fazlası gelebilir. Kaçmaya çalışmalısın, lanet olsun!"

Ona cevap vermedi. Zaten duymak istemezdi. Şansları ne kadar kötü olursa olsun, kendi hayatını kurtarmak için onu geride bırakmaya hiç niyeti yoktu.

Ama belki de ikisine de yardım etmek için yapabileceği bir şey vardı.

Rune ve iki muhafız birbiri ardına ateş ederken Carys etrafındaki gölgelere ve kulenin karanlığına baktı. Kendini gizleyerek onları yakınına topladı.

Sonra Rune'un arkasından sıyrıldı ve saldırganların üzerine yürüdü.

BÖLÜM 38

O daha ne yaptığını anlamadan kadın gitmişti.

"Carys!" Rune onun serin bir hava akımı gibi yanından geçip gittiğini hissetti. Gölgelelerin şekilsiz sürüklenişinin silah seslerinden kaçarak hızla ve gizlice ilerlediğini gördü. Onu takip etmek zordu ama Rune silahlı adamları onun kurşunlarından kaçmakla ve onun yerine kendi kurşunlarını ona çekmekle meşgul etti.

Bir an bile geçmeden, iki muhafızdan biri görünmez eller tarafından odanın diğer ucuna fırlatıldı. Şaşkına dönen yoldaşı saldırganı bulmak için saldırı tüfeğiyle döndü.

Rune bu fırsatı değerlendirdi. Kurşunu uçararak muhafızı kafatasının arkasından vurdu.

Tetikçiler cansız bir şekilde yere düştüler.

Rune hedefini değiştirdi ve diğerini de vurdu.

Carys de aynı anda cisimlendi. Düşen silahları hızlıca aldı ve Rune onu karşılamak için koşarken ona tuhaf bir gülümseme verdi.

Onu öpsün mü yoksa az önce yaptığı numaradan dolayı yeni bir tane mi çeksin karar veremiyordu. O olabildiğince soğukkanlı olsa da, kalbi göğsünde lanet bir matkap gibi çarpıyordu.

"Şimdi iki silahımız daha var," dedi ve silahlardan birini ona uzattı.

Yedek tüfeğin kayışını omzuna astı. "Bunu sonra konuşuruz," diye hırladı ama iyi bir takım oldukları gerçeği ortadayken öfkesini zor tutuyordu.

Ama hâlâ özgür değillerdi.

Yakın bile değillerdi.

Kargaşa istenmeyen pek çok kişinin dikkatini çekmişti. Şimdi kalenin diğer bölümlerinden daha fazla muhafız gelmeye başlamıştı. Koşuşturan botların gürültüsü ve silahların şangırtısı arasında, adamlarına öldürme emirleri yağdıran babasının öfkeli sesini duydu.

"Bu taraftan. Acele edin!" Rune, Carys'in elini tuttu ve onu ana koridoru geçip onları büyük salona götürecek olan başka bir antreye götürdü. Riordan ve garnizonunun yarısı peşlerine düşmeden önce devasa odaya ancak girebilmişlerdi.

Rune, Carys'i de yanına alarak taş bir oyuğun arkasına geçti. Yeni bir mermi yağmuru etraflarındaki havayı yırtarken, yetersiz sığınağa olabildiğince eğildiler.

Rune geri ateş etti ama şarjörü boşalmadan önce sadece bir avuç mermi sıkabildi. Tüfeği yere attı ve babasıyla birlikte büyük salona doğru ilerleyen bir düzine adama ateş etmeye devam etmek için yedeği eline aldı.

"Vazgeç, evlat. Bir tuzağın içindeki farelersiniz." Riordan'ın sesi, kesik kesik patlayan silah seslerinin üzerinde gürliyordu. "Ne olacak? Seni haşarat gibi vurmamızı mı istiyorsun, yoksa seni canlı ele geçirip sen izlerken kadınınını parçalamamızı mı?"

Rune Carys'e baktı, ikisi de tehdidi kabul etmemişti. Bakışları kararlılıkla kilitlenmişti. Kaçış planları vardı. Birbirlerine sahiptiler. Geri kalan her şey sadece gürültü ve aşılması gereken engellerdi.

Riordan adamlarına, "Onları oradan çıkarın," diye emretti. "Onları parça parça esir alırsak da aynı şekilde eğlenebiliriz."

Muhafızlar tekrar ateş açarak büyük salonun etrafında yeni pozisyonlar aldılar.

"Bizi köşeye sıkıştıracaklar," diye fısıldadı Rune. "Mümkünse odanın diğer tarafına geçmeliyiz. Mutfaklara giden çıkış şöminenin solundaki kapı."

Carys o tarafa baktı ve sonra başıyla onu onayladı. Rune bunu onsuz yapamayacağını biliyordu, hızı onu oraya iki kat daha hızlı götürebilecek olsa bile. Bu yüzden, eğer ikisi de karşıya geçmeyi başaracaksa, ağır silahlarla ateş açmaktan ve mümkün olduğunca çok muhafızı etkisiz hale getirmeye çalışmaktan başka çaresi yoktu.

Carys de silahını hazır tutuyordu. Gözlerinde korku yoktu, sadece onunkileri harekete geçiren çelik gibi bir kararlılık vardı.

Yaylım ateşinde bir durgunluk oldu. Rune ona bir işaret verdi. "Git."

Duvarın arkasından saklandılar. Her ikisi de mermi püskürterek geniş odada olabildiğince hızlı ilerlediler. Birkaç muhafız vurulduklarında haykırdı, birkaçı da tamamen yere yığıldı.

Karşılık ateşi şimdi daha sert geliyordu. Rune bir kurşunun kalçasını parçaladığını hissetti. Tökezledi, çarpmanın etkisiyle neredeyse yere düşüyordu.

Carys'in hayatı söz konusu olduğunda bunun onları yavaşlatmasına izin vermeyi reddetti.

Mermiler hâlâ üzerlerine yağarken, odanın ortasındaki ocağın ağzına ulaşmayı başardılar. Devasa taşlardan yapılmış ağır duvarlarıyla eski şömine, içinde dik durabilecekleri kadar uzun ve bir düzine adamı alacak kadar derindi. Ama burada, bulundukları yerden daha az siper vardı.

daha yeni olmuştu. Gerçi şimdi olmaları gereken yerden sadece birkaç adım uzaktaydılar.

Carys dehşet içinde taze yarasına baktı. "Kahretsin, Rune."

Kalçasındaki delikten kan fışkırıyordu. Bu hiç iyi değil. Diğer tüm yaralarının üstüne, bu bir felaketti. Kadının kanı hâlâ içinde canlı bir güçtü ama kan kaybından ölmesini engelleyemezdi.

Ve bacağındaki his azalmaya başladığında, artık koşamayacağını biliyordu. Böyle giderse, ağır aksak yürümeyi başarabilirse şanslı sayılırdı.

Kahretsin, hayır!

"Kanının kokusunu alabiliyorum, Aedan." Babasının neşeli sesi silah sesleri arasında çınladı. "Henüz bilmiyor olabilirsin ama sen öldün evlat. Beni ve tüm adamlarımın, onu da öldürmemiz için yalvarıncaya kadar İrk kaltağına tecavüz edişimizi görecektir kadar uzun yaşayamayacak olman çok yazık olacak."

Rune onun çenesini nazikçe kaldırdı ve bakışlarını tuttu. "Böyle bir şey olmayacak," dedi ona kararlılıkla. "Sana dokunmalarına izin vermeyeceğim. Asla izin vermeyeceğim. Bundan kurtulacağız."

"Biliyorum." Kadın başını salladı ama adam şimdi onun gözlerindeki korkunun titreşimini görebiliyordu.

Şüphesi onu neredeyse öldürüyordu. Bir kurşunun öldürebileceğinden çok daha fazla.

O bile işlerin onlar için iyi görünmediğini kabul etmek zorundaydı. Büyük salona şimdi daha fazla muhafız akın ediyordu. Babasının kişisel ordusu yaklaşıyor, geçen her saniye kaçma şanslarını azaltıyordu.

"Kaçmamız gerekiyor," dedi ona. Kadın başını salladı. "Asla başaramayacaksın."

"Ama yapabilirsin." Kız itiraz etmek için dudaklarını ayırdığında, adam bir öpücükle onun sözünü kesti. "Lütfen, Carys. Seni seviyorum. Bunu benim için yap."

Bakışlarında sefalet yüzüyordu. "Hayır. Hayır, yapmayacağım! Rune, birlikte kalıyoruz."

."

Ani bir patlamanın kaleyi sarsmasıyla sözleri kesildi.

Salonun ağır kirişlerinden tozlar döküldü. Odanın dışında ani, çılgınca bir kargaşa başladı.

Fineas Riordan adamlarına, "Bu da neydi böyle?" diye bağırdı.

Paniklemiş bir ses cevap verdi. "Ana kapı, efendim. Lanet olsun, onu sökmüşler!"

Carys gözlerini kocaman açarak Rune'a baktı. "Tarikat. Rune, buradalar!"

Büyük salonun ortasında Riordan muhafızlarına emirler yağdırıyordu. "Oraya çıkın ve onları geri püskürtün! Hepiniz canlı görünün, bu kaleyi koruyun! Kapılarımızda her kim varsa, onları havaya uçurun! Ve bu ikisini hemen şimdi öldürün!"

Kaos ve silah sesleri patlak verdi.

Ama görünüşe göre babasının savaşa kendi kanını ve terini katmak için burada kalmaya hiç niyeti yoktu. Rune onun adamlarından birinden bir silah aldığını gördü, sonra büyük salondan geçerek kalenin doğu kulesine açılan bir kemere doğru hızla ilerledi.

Carys de gördü. "Kaçıyor!"

Vücudu bir amaç uğruna gerildiğinde, Rune onun öfkesinin kendisine olan bağından yayıldığını hissetti. Çok kızgındı ve öldürmeye hazırdı.

"Aklından bile geçirme, aşkım." Rune onun kollarını tuttu ve bir küfür savurdu. "Unut onu."

Ama onun kadını Breed'di ve gücü onun içinde de en az onun kadar vahşice akıyordu. Tıpkı türünün diğer üyelerinde olduğu gibi. Mavi gözleri bir anda kehribar renginde parladı. Başını meydan okurcasına savurdu, dişlerini gösterdi. "Öldüğünü öğrenene kadar onu unutamam."

Adamın elinden kurtuldu. Sonra gölgeler içinde kayboldu ve gitti.

Rune sığınağın arkasında ayağa kalkıp babasının muhafızlarına ateş açarken onun adını haykırdı.

BÖLÜM 39

Carys, Riordan'ın sadece birkaç saniye gerisinde kule merdivenlerini hızla çıktı.

Tepede küçük bir oda ve siperlere açılıyormuş gibi görünen bir kapı vardı. Carys ona yetiştiğinde Riordan'ın eli kapının mandalındaydı. Kapıyı çekip açtı, sonra da sabah güneşinin ışınları ona ulaştığında bir çığlık atarak geri çekildi.

Ağır ahşap paneli bir lanetin üzerine çarptı ve etrafında döndü.

Carys orada durmuş, saldırı tüfeğini ona doğrultmuştu. "Tuzığa düşmüş bir fare gibi," dedi, kendi sözlerini ona geri fırlatarak.

Ama Riordan'ın da silahı vardı. Silahını ona doğrulttu. "Beni alt edebilecek kadar erkek olduğumu mu sanıyorsun?"

Ateş etti.

Atıştan kolaylıkla kurtuldu. Breed hızı onu küçük odanın sol tarafına götürdü. Riordan döndü ve ona tekrar ateş etti. Bir kez daha sıyrıldı ve bu kez onun nerede bittiğini görmesine izin vermek yerine gölgeleri topladı ve daha fazla mermi harcaması için onunla alay etti. Onun vahşi ve etkisiz nişancılığından fazlasıyla zevk alarak bir o yana bir bu yana gidip geliyordu.

Panikle yaptığı atışlar taş duvarlardan sekti.

Sonra tüfeği tutukluk yaptı.

Carys gölgelerin uzaklaşmasına izin verirken yüzüne soğuk bir gülümsemenin yayıldığını hissetti. Şimdi tam onun önünde duruyordu. "Seni öldürecek kadar erkek değilim. Ama yeterince kadını."

Ona iki kez ateş etti, her iki omzuna da birer kurşun sıktı. Çarpmanın etkisiyle geriye doğru sarsıldı, kolları iki yanında gevşekçe sarkıyordu. Acıyla inleyerek işe yaramaz silahını yere düşürdü.

Carys'in gözleri ona ve yaptığı tüm kötülüklere duyduğu nefretle kıpkırmızı oldu. "Bu Rune'un annesi ve öldürdüğü diğer Irkdaş için."

Adam tıslayıp öksürürken, kadın nişancısını indirdi ve adamın iki dizini de havaya uçurdu. Adam perişan bir halde yere yığıldı, ayaklarının dibinde bir top gibi kıvranmaya başladı. "Bu Rune ve kız kardeşi için, Kitty."

Carys onun üzerinde durmuş, silahının namlusunu öfkeli kehribar gözlerinin arasındaki noktaya doğrultmuştu.

Riordan hırladı, açık ağzından ve dişlerinden kalın tükürükler damlıyordu. Öfke içinde ona bakıyordu. Ama Carys şimdi onun bakışlarında korku görüyordu.

O da. Yenilmişti ve artık bundan geri dönüş olmayacağını biliyordu.

"Yap şunu, seni kaltak! Öldür beni, seni lanet olası gündüzgezen ucube!"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Bir kurşun çok merhametli olur. Ve senin söz konusu olduğun yerde merhametim kalmadı."

"Ha?" Şaşkınlığı kısa sürdü.

Carys silahını omzuna attı ve Riordan'ı yakasından yakalamak için aşağı uzandı. Onu yerde sürüklemeye başlar başlamaz çığlık atmaya başladı. Feryat edip çırpınıyor, onu bırakması için yalvarıyordu. Hepsı boşunaydı.

Çatıya açılan kapıyı açtı.

Rune'un işkencecisini dışarıya, sabah güneşinin berrak sıcağına doğru sürükledi. Hiç irkilmedi, gözünü kırpmadı, sadece acımasız bir sessizlik içinde ölümcül ışınların onu yiyip bitirmesini izledi.

~ ~ ~

Savaşçılar patlayan ana kapıdan tam UV teçhizatıyla akarken Chase, Tarikat'ın hücumunun başındaydı. Yüz kalkanının önünden enkaz ve dumanlar yükseliyordu. O ve yoldaşları avluya hücum ederken mermiler yanından hızla geçiyor, kalenin içindeki pencerelerden ve ok yarıklarından onlara ateş eden Riordan'ın muhafızlarına ateşle karşılık veriyordu.

Lucan'ın sesi savaşçıların kulaklıklarına bağlanan ortak ses bağlantısından geliyordu. "Birimler, konuşulduğu gibi dağılın. Birinci ekip, tüm giriş ve çıkış noktalarını emniyete alın. İkinci ekip, Carys'in yerini bulana kadar bu lanet yerin her köşesini tarayın. Riordan hariç yolumuza çıkan herkesi indireceğiz. O piçin canlı yakalanmasını istiyorum."

Chase de öyle, çünkü onu öldüren kişi olmak istiyordu.

Görevlendirilen birimler görevlerini yerine getirmek üzere ayrılırken Chase, Lucan ve Dante; Nathan, Aric ve Boston'dan gelen ekiple birlikte kalenin ana girişine doğru ilerledi.

Riordan'ın yarım düzine muhafızı kapıdan içeri dalar dalmaz onlarla yüzleşti. Savaşçılar saldırganları biçmeden önce yoğun bir silah ateşi orta koridoru aydınlattı.

Kalenin derinliklerinde daha fazla silah sesi duyuldu. Lucan, Chase ve diğerlerine kargaşaya doğru onu takip etmelerini işaret etti. Büyük salona geldiklerinde koridorda birkaç silahlı adamı daha indirdiler.

Kemerli girişe yaklaşırken Chase neye baktığından tam olarak emin değildi.

Birkaç silahlı adamın cesedi odanın geniş bir alanına dağılmış ve kanlar içinde yatıyordu. Üç muhafız daha odanın çeşitli yerlerine çömelmiş, eski şöminenin devasa taş sığınağının arkasına çömelmiş olan başka bir Breed erkeğiyle ateş alışverişinde bulunuyordu.

Savaşçılar Riordan'ın üç adamını teker teker öldürdü.

Ani sessizlikte, diğer tetikçi teslim olmak için silahını kaldırdı ve yavaşça siperinin arkasından topallayarak çıktı. İri yarı, siyah saçlı erkek ağır yaralıydı. Kana bulanmış kalçasının etrafına derme çatma bir turnike bağlamıştı ve sayılamayacak kadar çok yerinden kan akıyordu. Yüzü morarmış ve yırtılmıştı, gözleri kasvetliydi ama kehribar rengi bir ateşle yanıyordu.

"Tanrım," diye soluk soluğa kaldı Aric. "Bu o. Carys'in dövüşçüsü."

Ve görünüşüne bakılırsa, Tarikat gelene kadar babasının haydutlarını tek başına alt etmekle meşguldü.

Chase yüz siperini kaldırdı. "Carys nerede?"

"Onun peşinden gitti." Büyük salonun köşesindeki merdiven girişini işaret etti. "Onu durdurmana izin vermedi."

Dehşet ve inançsızlık Chase'in içine çökmüştü. "Riordan'ın peşinden mi gitti?"

"Yalnız mı?"

Hayır. Lütfen. Lanet olsun, hayır.

"Merdivenler kulenin çatısına çıkıyor," dedi savaşçı, ciddi yaralarına rağmen o yöne doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

Chase bir saniye daha beklemedi. Irk genetiğinin ona verdiği gücün her zerresini toplayarak, kalbi boğazında merdiven boşluğuna doğru hızla ilerledi.

Merdivenlerin tepesindeki küçük odadan yoğun bir ışık yayılıyordu. Odaya adımını attı ve hemen vizörünü kapattı, koruyucu giysisi sayesinde UV ışınlarından korunmuş olsalar da kolunu kaldırarak gözlerini kapattı. Görüşünün alışması bir an aldı.

Zihninin gördüklerini algılaması daha da uzun sürdü. Çatıya açılan giriş kapısı ardına kadar açıktı.

Carys dışarıda, güneşin altında duruyordu.

Elinde bir şey tutuyordu; yırtık pırtık bir gömlek. Sabah esintisiyle etrafında dönen kara küllerden oluşan bir bulut vardı. Chase şaşkın şaşkın bakarken, küller hiçliğe doğru dağıldı.

Carys o zaman döndü. Omzunun üzerinden ona baktı, dişlerini göstermiş, gözleri erimiş kehribar rengiyle parlıyordu.

Chase şimdi ona bakarken zorlukla nefes alabiliyordu. Kulenin tepesine ulaşp sevgili küçük kızını burada yaşayan kötülük tarafından yok edilmiş bulacağından çok korkmuştu. Onun yerine, rüzgâr saçlarını bir fırtına gibi savururken ve düşmanın parçalanmış kalıntılarını affetmeyen avuçlarında tutarken, intikamcı bir Valkyrie bulmuştu.

Gözleri şimdi onun üzerinde yumuşamıştı. Riordan'ın boş gömleğini bıraktı ve gömlek uçup gitti, unutuldu.

"Baba!" diye bağırdı ve onu bekleyen kollarına atıldı.

Chase kapıyı güneşin üzerine kapattı ve ona sarılırken yüzündeki kalkanı kaldırdı. "İyi olmana çok sevindim," diye mırıldandı saçlarına. "Annen ve ben son birkaç saattir aklımızı kaçırmış durumdaydık. Kaçırıldığını duyduğumuzda düşündük ki ..."

Cümlesini bitirmeden endişesinin geçmesine izin verdi. O güvendeydi. Ailesinin kollarına geri dönmüştü. Yakında Tavia, Aric ve onunla birlikte evine dönecekti.

Ama küçük kızı gitmişti, şimdi Carys'i tutarken fark etti. Bir süredir yoktu ama o bunu göremeyecek kadar inatçıydı.

Onu şimdi daha net görüyordu. Güçlü, cesur, etkileyici bir kadın gördü.

Muhteşemdi. Müthişti.

Ve babası ondan hiç bu kadar etkilenmemiş, hiç bu kadar gurur duymamıştı.

BÖLÜM 40

Carys ve babasının arkasından biri, "Vay anasını," diye mırıldandı.

Yalnız olmadıklarını ancak o zaman fark etti. Aric, Nathan ve Boston'dan gelen ekibi, hatta Lucan ve Dante bile odanın hemen içinde duruyordu.

Bir beddua üzerine ağabeyi gruptan ayrıldı ve ona da sarılmak için harekete geçti. Carys kollarını ona ve babasına doladı, onlarla yeniden bir araya geldiği için çok minnettardı.

Tehlike sona ermişti. Riordan artık yoktu.

Rahatlama ve sevinç onu sardı ama henüz dinlenemedi. Kalbinin hâlâ olması gereken başka bir yer vardı.

Başını kaldırdı ve savaşçıların oluşturduğu kalın düğümün yanından kule merdivenlerinin tepesine baktı.

Ve işte oradaydı.

"Rune." Onu gördüğünde gözyaşlarına boğuldu. O yaşıyordu.

Ve ona o kadar büyük bir sevgiyle bakıyordu ki, nefesi kesildi.

Kadın boğuk bir çığlıkla ona doğru uçu. Umutsuzca öpüştiler, birbirlerine sıkıca sarıldılar ve özel, şefkatli sözler mırıldandılar. Seyircileri olması umurunda değildi. Rune'un yanında olması ve ona onu sevdiğini söylemesi dışında hiçbir şey umurunda değildi. Sanki onu hiç bırakmak istemiyormuş gibi öpüyordu.

Ama kanının kokusu henüz tehlikeden kurtulmadığını hatırlatan güçlü bir hatırlatıcıydı. Ondan uzaklaştı ve savaşçılara baktı.

"Rune'un yaraları için yardıma ihtiyacı var. Bir süre önce ona kanımı verdim ama yeterli değil."

Babasının anlayışla çenesini kaldırdığını gördü. Rune'un artık ona bağlı olduğunu kabul ederken gözlerinde hiçbir onaylamama ifadesi yoktu. Bakışları Rune'un yaralarının boyutunu kavrarken sadece endişeliydi.

"Rafe," dedi Dante'nin oğlu ve Boston ekibinin bir üyesini işaret ederek. Sarışın savaşçı annesinin bir dokunuşla iyileştirme yeteneğini miras almıştı. Daha önce Rune'unkinden daha kötü yaraları iyileştirmişti. Hatta Tess'le birlikte kısa bir süre önce Tarikat'ın ailesinden birini ölümden döndürmek için birlikte çalışmışlardı.

Chase öne çıkıp elini Rune'a uzatarak, "Sanırım tanışmamız gecikti," dedi. "Bu şekilde tanışacağımızı düşünmemiştim ama

Dürüstçe söyleyebilirim ki bu benim için bir onurdur."

Carys Rune'a tutunarak başını onun çıplak göğsüne yasladı ve babasının elini tutup sıkıca sıkarken gülümsedi. "Benim için de bir onurdur, efendim."

"Bana Chase de. Ya da Sterling."

Dante sırtarak, "Ona Harvard deme yeter," diye söylendi.

Chase kıkırdadı. "Sana söylediği her şeyi görmezden gelmekten çekinme. Benim için her zaman işe yaramıştır."

Rune'un kahkahası Carys'in kulağında sıcak bir titreşim yarattı. "Pekâlâ. Chase olsun." Sonra Carys'e baktı, bakışları yoğun ve anlamlıydı. "Benim adım Rune."

Chase ciddiyetle başını salladı. "Kızımı koruduğun için teşekkür ederim, Rune."

Onu güvende ve hayatta tuttuğunuz için teşekkür ederim."

"Hiç de değil efendim," dedi Rune. "Hayatta olmamın sebebi o. Her şeyimin sebebi o."

Yanağını okşadı ve kalbi o kadar doluydu ki, onu tekrar öpmek için kalkmaktan kendini alamadı.

Dudakları ayrıldığında Aric önlerinde duruyordu. O da Rune'un elini sıkı. "Sanırım bu bizi artık kardeş yapacak."

"Evet," dedi Rune. "Belki zamanla arkadaş bile oluruz."

Aric sırtı. "Kız kardeşimin başka türlüünü istemeyeceğine dair bir his var içimde."

Lucan yaklaştı ve kendini tanıttı. "Size teşekkür mü etmeliyim yoksa işlerin bu şekilde gelişmesinden dolayı başsağlığı mı dilemeliyim bilemiyorum."

Rune başını salladı. "Babamın başına gelebilecek tek şey buydu. Onu uzun zaman önce öldürmediğim gerçeği dışında hiçbir pişmanlığım yok. Bu kadar çok insana zarar verme şansı bulmadan önce."

Lucan homurdandı, soğuk gri gözleri düşünceliydi. "Seninle sandığından daha fazla ortak noktamız var, Rune." Düşünceli bakışlarını Carys'e çevirdi. "Ve ben de dahil olmak üzere herkesin sana vermek istediğinden daha fazla övgüyü hak ediyorsun."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı, hem alçakgönüllü hem de gururluydu.

Boston ekibinin diğer üyeleri de öne çıkarken Rafe geldi ve Rune'un en kötü yaraları üzerinde çalışmaya başladı. Hepsi Rune ve Carys'i övgü ve gerçek bir ilgiyle karşıladı ve her ikisiyle de kolay bir dostluk kurdu.

Hepsi tarafından kabul edilmek iyi hissettirdi. Garip bir şekilde, doğru hissettiriyordu. Eve döndükten sonra geleceğinin nasıl olacağını tam olarak bilmiyordu.

Boston, ama bunun Rune'u içerdđi kadar Tarikat'ı da içereceğini düşünmeden edemiyordu.

Şu anda odada onunla birlikte olan hiç kimsenin ona bir daha hayır demeyeceğini hissediyordu.

BÖLÜM 41

Rafe sihrini konuşturduktan birkaç saat sonra Rune temizlenmiş ve Carys'le birlikte büyük salonda oturuyordu, sanki birden fazla kurşun yarası ve kırık kemikleri arı sokmasından başka bir şey değilmiş gibi hissediyordu.

Vücudu iyileşmişti ve Carys'in güvende ve sağlam olduğunu bilerek çok daha rahat nefes alıyordu. Carys şimdi ona sokulmuş, telefonda ailesinin başkentteki Tarikat merkezine dönmesini pek de sabırla beklemeyen annesiyle konuşuyordu.

Carys aramayı sonlandırırken Rune'a baktı. "Evet, elbette. Onun yerine ben söylerim. Yakında görüşürüz. Seni seviyorum." Şefkatli bir veda mırıldandı, sonra iletişim ünitesini yerine koydu.

"Bana ne söyleyeceksin?"

"Nova, saat kaç olursa olsun, varır varmaz bizi karşılamak için bekleyeceğini bilmenizi istiyor. Sizi göreceği için çok heyecanlı."

"Nova," dedi, yıllar önce Londra'daki yeni hayatına başlamak için buradan kaçtığından beri kız kardeşinin kullandığı ismi test ederek.

Carys, Nova'nın Dublin'den Londra'ya yolculuğu ve onu Mathias Rowan'ın yörüngesine sokan koşullar hakkında bildiklerini anlatmıştı.

Görünüşe göre hem Rune hem de kız kardeşi geldikleri yeri inkâr etmek istemişlerdi - geçmişlerini dehşete düşüren canavardan saklanmak için. İkisi de bazı canavarlardan kaçılamayacağını zor yoldan öğrenmişti. Onlardan gerçekten kurtulmak için yüzleşmek ve yok etmek gerekiyordu.

"Onu göreceğin için gergin misin?" Carys onun çıplak göğsünü usulca okşayarak sordu.

Rune başını salladı. "Bunca zaman sonra beni gördüğünde nasıl tepki vereceğinden emin değilim. Ben artık farklıyım. Ben onun hatırladığı ağabeyi değilim."

Carys gülümsedi. "Sanırım Nova'nın da bir sürpriz olduğunu göreceksiniz. Yine de iyi bir tane. Tıpkı sizin onun için hoş bir sürpriz olacağınız gibi."

Mathias Rowan da hoş bir sürpriz olmuştu. Grup kuleden indiğinde Rune ve Tarikat'ın Londra'daki komutanı tanıştırılmıştı. İyi bir adama benziyordu. Rune'un kız kardeşini, Rune'un Carys için hissettiği duygularla aynı derinlikte seven bir Irk erkeği idi.

Bunu Nova için de istiyordu. Tanrı biliyordu ki, bu yerde yaşadığı cehennemden sonra biraz nezaketi ve terbiyeyi hak ediyordu.

Odanın kan lekeli zeminine ve kurşun izi olan duvarlarına baktı. Savaş sonunda bitmişti. Canavar ölmüştü. Ölenlerin cesetleri güneşin onları alacağı avluya götürülmüştü. Şimdi geriye kalan tek şey Fineas Riordan'ın geride bırakmış olabileceği istihbaratı değerlendirmekti.

Rune, Tarikat'a babasının ona gösterdiği UV silahları ve uyuşturucuların bulunduğu depoyu nerede bulacaklarını söyledi. Savaşçılar bu zulayı değerlendirmekle ve Opus Nostrum bağlarına dair daha fazla kanıt bulmak için diğer tüm odaları taramakla meşguldü.

"Tüm bunlar senin için sorun değil mi Rune?"

Ona baktı, onu tutarken boş boş kolunu okşadı. "Öyleyim. Babamın öldüğünü bildiğim için kendimi hiç olmadığım kadar özgür hissediyorum. Onun kötülüğü bana ya da değer verdiğim başka birine dokunamaz. Şimdi aynı şeyi Opus Nostrum için de geçerli kılmalıyız."

Örgütün neden olduğu tüm terörü düşündü. Babasının stokladığına benzer silahlara ve kimyasallara sahip olsalardı hala verebilecekleri tüm sefaleti. Babasının övündüğü, gerçekleşmesi için can attığı savaşı düşündü.

"Bu savaşa hazırım," diye mırıldandı Rune. "İster Tarikat'ın bir parçası olarak, ister beni kullanabilecekleri başka bir şekilde. Hayatım boyunca bir kafesin içinde savaştım. Hayatta kalmak için savaştım, sonra da hiçbir şey için savaştım çünkü nasıl yapılacağını bildiğim tek şey buydu. Hâlâ savaşabilirim. Şimdi sadece bunun bir anlamı olsun istiyorum."

Carys'in bakışları ona yumuşaktı ama ortak bir ateşle yanıyordu. Carys'in ona olan bağlılığından kaynaklanan anlaşma alevini hissetti. Parlak bir kıvılcım çaktı, sonra sıcak ve sarsılmaz bir şekilde yandı. "Ben de bunu istiyorum Rune. Ben de şimdi bu savaştan kaçamam."

Tanrım, onu seviyordu. Onun yanında ve kollarında olmasından gurur duyuyordu. Köşesinde, korkusuz ve her şeye ya da herkese karşı onunla birlikte durmaya hazırды.

Başını onunkine doğru eğdi ve aç bir öpücükle ağzını aldı. Temas anında vücudu kıpırdandı, uyarılmışlığını gizlemesi imkânsızdı. *Dermagliflerinin* ani çalkalanışını ve irislerini ısıtan çatırdayan ıslığı içine çekerek doğruldu.

Kadın adamın oldukça belirgin ereksiyonuna baktığında kaşları kalktı ve yanakları pembenin seksi bir tonuyla alevlendi.

Utanmadan kıkırdadı. "Şimdi daha güçlü hissediyorum."

"Ben de fark ettim." Başını iki yana salladı ve yakınına eğildi, dudakları Rafe'in dudaklarına hafifçe dokunarak alay etti. "Hızla iyileştiğin için Rafe'e teşekkür etmeliyim. Yeteneğiyle yapabildikleri inanılmaz."

"Evet, öyle ama tüm övgüyü savaşçıya veremem." Rune onun ensesini kavradı ve alayına son verdi. Onu tekrar öptü, sonra alnını onunkine dayadı ve gözlerinin içine baktı. "Senin kanın beni hayatta tuttu. Sevgin beni savaşmaya devam ettirdi, Carys. Artık iyileştigiime göre, seni tekrar yalnız yakalamak ve aramızdaki bağı tamamlamak için sabırsızlanıyorum. Fikrini değiştirmeden önce seni sonsuza dek buraya kilitlemek istiyorum."

"Asla. Ben seninim. Başından beri öyleydim."

Ağızları daha derin bir birleşmeyle buluştu, her ikisi de yakınlığın, aralarında hızla alevlenen ve çok güçlü bir şekilde yanan tutkunun tadını çıkardı.

Büyük salonun zemininde yaklaşan ayak sesleri olmasaydı işler hızla utanç verici bir hal alabilirdi.

Aric boğazını temizledi. "Araya girip kız kardeşimin erdemini savunmam gerekiyormuş gibi hissetmeden bunu görmeye alışmam biraz zaman alacak."

Carys gülümseyerek ona ters bir bakış attı. "Benim erdemim seni ilgilendirmez. Ve bizi izlemeni istemiyoruz, bu yüzden hepimiz burada başa çıkmayı öğreniyoruz."

Kardeşi güldü. "Yeterince makul. Yakında yola çıkmaya hazır olmalıyız. Diğer savaşçılar şu anda etrafı tarıyorlar." Aric kaşlarını çatarak Rune'a baktı. "Dövüş çukurunu gördüm. Ayrıca yakın zamanda kullanılmış gibi görünen bir ortaçağ işkence odası bulduk. Burada çok boktan şeyler var dostum. Eğer Carys Riordan'ı kül etmemiş olsaydı, bunu seve seve kendim yapardım."

O konuşurken Chase, Lucan ve Mathias odaya girdiler.

Chase, "UV silah ve narkotik sandıklarına bir göz attık," dedi. "Analiz etmek için her şeyden örnekler topluyoruz ve bunları üreticilerine kadar izlemeye çalışacağız."

Lucan Carys'e baktı. "Riordan'ı Opus'un faaliyetleri hakkında sorgulayamayız ama bu zulayı kurtarmak çok daha önemli olabilir. Bu pisliği sokaklardan uzak tutarak pek çok Breed'in hayatı kurtulacak."

Mathias başıyla onayladı. "Ne yazık ki, taşınamayacak kadar çok şey var."

"Ve bunu da arkamızda bırakamayız," diye ekledi Chase. "Bu pisliklerden herhangi birinin halka sızma riski göze alınamayacak kadar büyük."

"Ne yapacaksın?" Carys sordu.

"Yok edin onu," dedi Lucan. "Örneklerimizi alacağız ama buradan ayrılmadan önce geri kalanının etkisiz hale getirilmesini istiyorum. UV silindirleri, ilaçlar, hepsi."

Chase, "Ayrıca depo odasının arkasında gizli bir oda bulduk," dedi. "Riordan'ın orada bir iş istasyonu ve güvenli bir iletişim sistemi var. Gideon şu ana kadar bu sisteme girmeyi başaramadı, bu yüzden hepsini toplayıp bizimle birlikte Washington'a geri götürüyoruz."

Carys tüm dikkatiyle oturdu. "Fielding'de de o odalardan biri var. Ennis Riordan beni yakalamadan hemen önce buldum."

"Gideon'un bundan haberi yok mu?" Lucan sordu.

Başını iki yana salladı. "Odaya girer girmez onunla bağlantım koptu. İçinde aynı tür ekipman vardı ve oda tıpkı Riordan'ınki gibi gizliydi."

Üç Tarikat komutanı birbirlerine ciddi bir bakış attı.

"Ne oldu?" Carys sordu. "Sorun ne?"

Chase bir iç çekti. "Fielding öldü. Dublin'e inerken Brynne'dan haber aldık. Tıpkı bizi yönlendirdiğin insan avukat Hayden Ivers gibi kendini öldürmüş."

Nathan ve Rafe aynı anda büyük salona girdiler.

"Şu anda araçları yüklüyoruz," diye duyurdu Nathan. "Tegan ve Hunter bir saat içinde yola çıkmaya hazır olabileceğimizi bilmenizi istiyor."

"Güzel," dedi Lucan. Bakışlarını Rune'a çevirdi. "Dediğimiz gibi, alt kattaki zula geride bırakılamayacak kadar tehlikeli. Gitmeden önce onu yok etmemiz gerekiyor. Burası bir zamanlar senin evindi, o yüzden buradan götürmek istediğin bir şey varsa-"

Rune başını sertçe salladı. "Burası asla bir ev olmadı, kimse için değil. Ve yanımda götürmem gereken tek şeyi zaten götürdüm," dedi Carys'i kolunun altına çekerek. "İki gece önce Boston'dan ayrıldığımda, babam ölene ve burası yerle bir olana kadar geri dönmeyeceğime dair kendime söz verdim."

Lucan onun bakışlarını ciddiyetle tuttu, sonra başını salladı. "Tamam. Tüm bilmek istediğim buydu."

Bir saatten az bir süre sonra Rune, Carys ile birlikte UV korumalı bir aracın arkasında oturuyordu. Chase büyük SUV'de onların karşısındaki koltukta oturuyordu. Önde, Aric direksiyonun arkasındaydı ve Nathan da ön koltukta idi.

Onlarınki, kalenin güneşli avlusuna park edilmiş rölantideki araçlar arasındaki son arabaydı. UV giysileri içindeki diğer savaşçılar karargâha götürmek için gerekli eşyalarını toplamayı yeni bitirmişlerdi ve Dublin havaalanına doğru yola çıkmaya hazırlanıyorlardı.

Chase kulaklığına dokundu ve bir süre dinledi. "Pekâlâ Lucan," diye mırıldandı mikrofonuna. "Yola çıkıyoruz."

Filo hareket etmeye başladığında Rune Carys'i kendine yaklaştırdı. Avludan ve kaleden ayrıldıklarında arka pencereden dışarı bakarak arkasına baktı. Onun hafifçe ürperdiğini hissetti. Onunla arasındaki kan bağı sayesinde, kıl payı kurtuldukları yer peşlerinden daha da uzağa düşerken, onun ezici rahatlamasını hissetti.

O yerde birlikte ateşin içinden geçmişlerdi.

Daha güçlü, ayrılmaz bir şekilde ortaya çıktılar. Birbirlerine sahip oldukları sürece yenilmezlerdi.

Rune'un geriye bakmasına gerek yoktu. Artık orada görülecek bir şey yoktu. Hayatı şimdi önünde uzanıyordu. Carys de yanındaydı.

Eşi olarak.

Amerika'ya döner dönmez tamamlamayı planladığı bir formalite.

Tekrar döndü ve bir iç çekişle ona yaslandı. Rune onun yanağını okşadı, sonra da onu öpmek için başını eğmekten kendini alamadı. Babasının karşılarında oturuyor olması umurunda bile değildi.

Kafasını kaldırdığında Chase'in mavi gözleri ona kilitlenmişti. Elinde bir şey tutuyordu. "Ne zaman hazır olursan, evlat."

Rune küçük uzaktan patlatıcıyı aldı. Ona bakarken Carys başını kaldırıp ona baktı, bakışları sevgi ve şefkatle doluydu.

Geleceğini kollarında tutuyordu.

Geçmiş ona bir daha asla dokunamayacaktı. Yani, evet.

Fazlasıyla hazırды.

Rune düğmeye bastı, sonra kumandayı bir kenara fırlattı. Arkalarındaki uzaktan gelen perküsyon sesiyle Carys'in güzel yüzünü avuçlarının arasına aldı ve kalbinde hissettiği tüm sevgiyle -ve umutla- onu öptü.

BÖLÜM 42

O gecenin ilerleyen saatlerinde D.C. merkezine vardıklarında herkes onları görmek için bekliyordu.

"Ah, kızım!" Tavia malikâneye girer girmez Carys'i sımsıkı kucaklamak için acele etti.

Carys Rune'u annesiyle tanıştırmak için döndüğünde Tavia onun uzattığı eli görmezden geldi ve onu da sıcak bir kucakla sardı. Carys iri yarı, sert dövüşçüsünün annesinin sınırsız şefkatine boğulmasını izlerken sııttı. İlk başta sert ve beceriksizce durdu ama sonunda güçlü kolları gevşedi ve ağzını bir gülümseme kapladı.

Tarikat'ın kadınlarının çoğu rahatlamış ve mutlu gözyaşları döküyordu. Carys'in katlandığı her şey için çok fazla endişe ve kaygı vardı. Ve Rune'la birlikte Riordan'ın ellerinde çektikleri çileden sağ çıkmakla kalmayıp onu ve adamlarını neredeyse tek başlarına nasıl alt ettiklerine dair pek çok soru.

Nova sessizce gürültülü toplantının önüne geldiği anda tüm sorular ve uğultulu konuşmalar yavaşlayarak durdu. Mavi gözleri, mavi-siyah saçlarının köşeli taramasının altında utangaçtı. Dövmeli elleri siyah gömleğinin etekleriyle kıpırdanırken gülümsemesi belirsizdi.

Rune bakakaldı. Ona baktı ve sessizce başını salladı. Hepsi bu kadardı.

Bir adım öne çıktı ve bir sevinç çılgılığıyla Nova'yı kollarına aldı. Onu tekrar yere bıraktığında, yüzünü avuçlarının arasına aldı ve onu içine çekti.

"Kocaman olmuşsun. Harika görünüyorsun," dedi, kalın sesi duygularla doluydu. "Mutlu görünüyorsun."

"Öyleyim," diye cevap verdi. "Sen hayatıma geri döndüğün için ben de daha mutluyum, Aed-"

"Rune," dedi. "Eğer senin için de uygunsa." Kadın başını salladı. "Nova."

Kardeşler tekrar kucaklaştı. Rune uzanıp Carys'i kolundan yakaladı ve onu da mutlu ailelerinin içine çekti. Sonra Mathias da cins arkadaşının yanına doğru sürüklendi. Bir koluyla Nova'yı sararken, uzanıp Rune'un omzunu kavradı.

Çok geçmeden malikânenin gösterişli salonu tüm Tarikat ve eşleriyle doldu. Rune tüm kadınlarla tanıştırıldı ve Carys, erkeğini selamlayan diğer savaşçıların eşlerinden aldığı sayısız onaylayıcı bakıştan keyif aldı.

Onun elini tuttu, ona ait olmaktan gurur duyuyordu. Tüm bu kargaşadan ve Tarikat'ı bekleyen tehlikeli görevlerin gerçekliğinden uzakta, geleceklerine başlamak için sabırsızlanıyordu. Hatta belki Rune ve kendisi için de.

Karşılamları ne kadar sıcak olsa da -ve bu gece oradaki herkesten gördükleri sevgi için ne kadar minnettar olsa da- artık Rune'la birlikte evde olduğuna göre, Carys onunla yalnız kalmak için sabırsızlanıyordu.

Gabrielle onun nasıl hissettiğini anlıyor gibiydi. Lucan'ın eşi Carys'in yanına geldi ve kulağına yaklaştı. "Koridorun sonunda, üçüncü katta boş bir misafir odası var. Eğer sen ve Rune bir süreliğine tazelenmek ya da dinlenmek isterseniz, orası sizin olabilir."

Carys teşekkürlerini mırıldandı ve Rune'un elini nazikçe sıktı. İlk fırsatta sıvışıp hemen merdivenlere yöneldiler.

Misafir odasına girdiler ve Rune kapıyı arkalarından tekmeleyerek kapattı. Carys kollarını ve bacaklarını ona dolamış, güçlü kollarıyla havada tutuyordu. Deli gibi öpüştüler, gözleri arzuyla parlıyordu, dişleri birbirlerine olan çılgınlıklarında birbirine dolanıyordu.

Rune onu büyük boy yatağa taşıdı ve yatırdı. Kadının harap olmuş giysilerini çıkarırken iri elleri titriyordu.

"Önce temizlenmeliyiz," diye mırıldandı Carys.

Başını iki yana salladı. "Daha sonra. Şu anda sadece sana ihtiyacım var."

Onun da ona ihtiyacı vardı. Bu onlar için her zaman böyleydi ama şimdi arzu daha da yoğundu. Carys onu büyülenmişçesine izliyor, paylaştıkları tutkunun her zaman bu kadar şiddetli ve inkâr edilemez olacağını biliyordu.

Rune da artık çıplaktı. Yatakta onun üzerine süründü, muazzam vücudu ısı, güç ve o kadar çok sevgi yayıyordu ki kadının nefesi kesildi. Yaraları iyileşmişti. Teninde kalan belli belirsiz kırmızı yaralar sabaha kadar kaybolmuş olacaktı.

Çok güçlü ve heybetli görünüyordu. İnanılmaz derecede seksi. Ve onundu.

Bu gece her zamankinden daha fazla birbirlerine aittiler.

Ona ihtiyacı vardı, hemen şimdi. Gırtlaktan gelen bir hırıltıyla ellerini adamın göğsüne bastırdı ve onu sırt üstü yatırdı. Onun kalçalarına sarıldı, onun

Eğilip derin, talepkâr bir öpücükle ağzıyla buluştuğunda ıslak yarık onun uzunluğu boyunca kayıyordu.

Kalçalarını oynatarak onu tam göbeğine yerleştirdi. Henüz birleşmemiş, alaycı bir tempoda birlikte hareket eden bedenlerinin verdiği lezzetli hissi uzatmak istedi. Ama ona duyduğu açlık çok yoğundu.

Leğen kemiğini kaldırdı ve kendini onun sikinin yukarı doğru çıkıntısına oturttu. Kadın tamamen aşağı indiğinde adam tısladı. Kız ona binmeye başladığında, adam ona tutundu ve zevkle inledi, boyun tendonları kablolar kadar gergindi.

"Kahretsin, çok iyi hissediyorsun," diye homurdandı. Kadın hızını artırdı ve adam keskin bir nefes çekti. "Ah, lanet olsun. Yavaşla, bebeğim. Bunu bir süre daha sürdürelim."

Başını salladı ve ona doğru sırttı. "Yavaşlatmak için bütün gece vaktimiz var. Kendini iyileşmiş ve yeniden güçlü hissettiğini kendin söyledin."

"Oh, evet," diye haykırdı, sanki ona gerçekten ne kadar canlandığını göstermek istercesine altında sertçe kıpırdandı.

"Bu iyi," diye mırıldandı. "O halde sana karşı yumuşak davranmama gerek yok."

Gözleri kehribar rengi bir ateşle parlıyordu. "Vay canına, sen hesaba katılması gereken bir güçsün. Ve, Tanrım... çok da acımasızsın."

Üzerinde sallanırken ve derin daireler çizerken kalçalarını kavradı. Telaşsız ama amaca yönelik bir ritimle adamın boyunu aşağı yukarı kaydırıyor, onun aldığı zevkten keyif alıyordu.

Onun kaslarının gerildiğini hissetti. Kalçaları hararetle itiliyor, onun vuruşlarını karşılıyor, daha fazlası için açlık duyuyordu. Adamın doruk noktası hızla bir çılgınlığa dönüşürken kadın ona hiç acımadı. İri vücudu sarsıldı ve içinde patlarken içinden sivri bir çığlık koptu.

Carys onun üzerinde hareket etmeye devam etti ve vücudunun ona verdiği tepkinin tadını çıkardı.

Kızgın gözlerinin altından ona baktı. "Gördüğüm kadarıyla kimin sorumlu olduğuna dair bazı temel kurallar koymamız gerekecek."

Sırttı. "Kurallar hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

Yanağını okşamak için uzandı. "Benimle sonsuza kadar birlikte olmak konusunda ne hissediyorsun, aşkım?"

Sevinçten kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Dudaklarını yaladı. "Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Gözlerini Rune'un zonklayan şahdamarına dikerek eğildi ve dişlerini boynuna geçirdi. Rune, ısırtığı tuttuğunda keskin bir inilti çıkardı.

Sonra kolları onu koruyucu ve sahiplenici bir şekilde sararken, kadın ondan içmeye başladı.

Ve kanı boğazından aşağı ve vücudunun hücrelerine, ruhuna doğru kükrerken, Rune onu altına aldı ve onunla yavaşça sevişmeye başladı, ona sonsuza dek ne kadar tutkulu ve mükemmel olacaklarını gösterdi.

~ * ~

Bound to Darkness'ı okuduğunuz için teşekkür ederim. Umarım beğenmişsinizdir!

Bu kitabı veya diğer kitaplarımdan herhangi birini beğendiyseniz, lütfen düşüncelerinizi en sevdiğiniz perakendecide veya Goodreads'te yayınlamayı düşünün.
Bir iki satır.

Değerlendirmeleriniz ve yorumlarınız diğer okuyucuların kitaplarımı keşfetmesine ve yeni favoriler ve elbette bir yazar için mutlu okuyucuların ağızdan ağıza tavsiyelerinden daha iyi ve daha takdir edilen bir destek yoktur!

* * * * *

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.